Barbara Cartland
Patima
Editura Colosseum 2000
Anulapariţiei 1994
CAPITOLUL 1

Lord Yelverton, călărind pe cel mai bun cal ce putea fi obţinut, ştia că în aşteaptă o călătorie lungă.

Calea ferată lega ciudat de México de Iguala, dar pe acolo spre Acapulco, unde urma să aibă ceea ce pentru el era o întâlnire deosebit de importantă, drumul nu se poate face decât călare.

Ştiuse întotdeauna că lucrurile în Mexic erau primitive, cu un contrast uimitor între clasele de sus, creoli şi metişi, şi cei săraci, indienii asupriţi ale căror condiţii de viaţă se înrăutăţesc an de an.

Nu se aştepta însă ca ţara să fie atât de frumoasă.

În depărtare se zăreau munţii, cu vârfurile acoperite de zăpada orbitoare conturate pe cer, copaci ce acopereau dealurile din apropiere, pârâuri ce şerpuiau jos în văi unde cascade argintii se spărgeau într-un torent zgomotos în mici lacuri.

Lângă ele, se înălţau capetele mov ale florilor lirio, şi zambilelor, iar sub copaci şi de-a lungul potecii de unde călărea Lord Yelverton erau flori în culori vii, alături de formele stranii, aproape macabre ale cactuşilor, dintre care unul sau doi înfloriseră.

Întreaga ţară părea cufundată în veşnicie, ceea ce îi dădu impresia lui Lord Yelverton că se îndrepta călare spre eternitate şi nu avea de ce să se grăbească.

Ştia că asta era un fel de descoperire pe care o resimţeau toţi mexicanii, mai ales când era pe platoul înalt pe care era aşezat acum ciudat de México, pe locul care fusese multe oraşe înaintea lui.

Studiase istoria imperiilor puternice şi măreţe care coborau în timp cu mii de ani în urmă şi care, fără îndoială se vor ridica şi vor străluci din nou tot atâţia ani în viitor.

De fapt, căuta să descopere pentru el însuşi câteva dintre comorile acestui popor care practicase gravoplastia prin lipire şi în filigran înainte de anul 1.000 înainte de Cristos.

Povestea acestor comori îi înflăcărase imaginaţia până când ştiu că nu mai avea linişte dacă nu va vizita Mexicul ca să găsească, dacă va putea, câteva dintre ele chiar el însuşi.

Devenise arheolog de câtva ani, numele lui era cunoscut deja în

Egipt, în Valea Regilor şi în Turcia unde dezgropase numeroase oase necunoscute înainte.

Ruinele romane din Libia datorau mult entuziasmului şi banilor săi cu care contribuise la descoperirea lor.

Întotdeauna se gândise că Mexicul va fi un El Dorado pentru el, dar intenţiona să mai aştepte puţin după o expediţie în Egipt. Apoi circumstanţe stranii îl adusese mai devreme aici decât se aşteptase.

La ciudat de México toată lumea voise să-i vorbească despre viitorul Mexicului, dar Lord Yelverton era atent la probleme sale şi nu avea să fie implicat în politica altor popoare.

Era un bărbat care nu împlinise încă treizeci şi doi de ani, rezervat, ceea ce îl făcea să pară distant şi autoritar în ochii celor care îl slujeau.

De fapt, De fapt, ar fi fost surprinşi dacă ar fi cunoscut sentimentul de emoţie imposibil de reprimat din sufletul lui în timp ce îşi continua drumul urmat de o suită pestriţă de cai şi catâri care îi duceau bagajele şi de servitori care se oferiseră voluntari să-l escorteze până la Acapulco.

Părăsise bucuros capitala cu mulţimea ei de mexicani palizi, politicieni, omeni de afaceri, industriaşi care calculaseră cu toţii, aşa credea Lord Yelverton, în ce fel ar explora vizita sa.

Ospitalitatea şi confortul pe care lgăsise acolo nu îl ademeniseră să rămână, căci prefera câmpia întinsă pe care o văzuse din tren şi chiar uscăciunea totală a lanurilor de grâu şi porumb sau câmpurile strălucitoare, verde deschis de trestie de zahăr.

În afara oraşului, bărbatul mexican păşea astfel, balansându-şi voios pălăria imensă, cu umerii drepţi împinşi spre spate cu un *serape* îndoit ca o mantie regală.

Lord Yelverton observă că cei mai mulţi dintre ei erau frumoşi, cu pielea închisă şi părul negru care strălucea ca pana corbului.

Poate că indienii aveau sentimentul lipsei de speranţă, dar erau neabătuţi, hotărâţi şi rezistenţi şi chiar râdeau cu nepăsare de viitorul care păreau la fel de întunecat ca şi trecutul.

Totuşi în Mexic, mai mult decât oriunde altundeva pe lumea asta, Lord Yelvelton ştia că trecutul e o parte inseparabilă a viitorului.

Era sigură dacă descoperise comori şi antichităţiind alte ţări, aici, în Mexic, avea şanse mai decât în alte părţi.

Piramidele erau deja în centrul atenţiei arhrologilor. Se făceau

săpături în temple şi altare, muzeele din toată lumea civilizată rivalizau între ele pentru a obţine sculpturi, vase şi oale care fuseseră dezgropate.

Cu toate astea, pe Lord Yelverton nu-l interesa entuziasmul celorlalţi pentru vechile civilizaţii, ci altceva ce părea secret şi de fapt, pomenise unui singur om de când sosise în Mexic.

Când se întorcea din Egipt, un marinar de pe vas se apropiase de el şi îi arătase un os mic de jaguar sculptat, despre care spusese că îl poartă asupra lui să-i aducă noroc.

Lord Yelverton îşi dăduse seama că scena mitică pe care o înfăţişa aparţinea unei culturi foarte vechi şi îl întrebase de unde o are.

— Sunt mexican, milord.

— Ai găsit acest obiect într-unul din locurile unde se face arheologie? îl întrebă Lord Yelverton.

Omul clătină din cap. Apoi întrebă nerăbdător.

— Este valoros? Îmi daţi bani pe el?

Lord Yelverton îl cântărise deja pe mexican, văzuse lăcomia din privirea lui şi remarcase zâmbetul neaşteptat care părea că îi transdformă expresia chipului, de obicei mohorâtă.

— Cu siguranţă că ţi-l voi cumpăra, spuse şi rosti o sumă care îl făcu pe marinar să-şi piardă răsuflarea.

În mod deliberat îi dădea omului mai mult decât se aşteptase şi, aşa cum anticipase, curând, acesta scoase un alt obiect mic.

Era chihlimbar, o calitate de chihlimbare care aproape se pierduse în lumea modernă şicarea, de asemenea, sculptat.

Lord Yelverton ştia că ţine în mână două comori ale antichităţii aproape perfecte, care dăinuise prin secolele de dezbinare, distrugeri şi războaie.

Nu fu surprins când, ajungând în Mexic, îl contactă pe cel mai mare expert şi află că ceea ce poseda acum, provenea, fără îndoială din perioada clasică de la Monte Alban.

— Trebuie să mai fie multe nedezgropate în aceea regiune, îi spuse custodele. S-a stabilit pentru luna viitoare cu expediţie să plece în căutarea mormintelor şi aştept rezultate excepţionale din descoperirile acestea.

Lord Yelverton auzise de conducătorii mixtecilor care luase în stăpânire cea mai mare parte a teritoriului zapotecilor şi care fusese îngropaţi cu obiecte de aur, argint, agat şi coral prelucrate cu mare

fineţe şi cu lănţişoare de cristal la gât.

Auzise, de asemenea, povestiri despre mii de perle de dimensiuni până la mărimea unui ou de porumbel.

Nu avea intenţia să viziteze Monte Alban deoarece era sigur că deja fusese invadat de arheologi mai iuţi decât el, ci plănuia, în schimb, să meargă spre sud de ciudat de Maxico, la Acapulco.

Când marinarul îi menţionase pentru prima dată acest nume, lui Lord Yelverton nu-i spunea nimic, până când cercetările sale, la întoarcerea în Anglia, îi arătase că spaniolii conduşi de Cortez, ajunseseră la Acapulco în jurul anului 1530.

Din acest port, vasele navigau spre cealaltă bijuterie a noului imperiu spaniol, Perú, şi de acolo explorase chiar şi Golful California.

După ce puseseră stăpânire pe Mexic şi pe cea mai mare parte din centru Americii de Sud, spaniolii erau hotărâţi să cucerească insulele Filipine.

Cărţile de istorie îl informau pe Lord Yelverton că primele vase spaniole navigaseră la est de Manilia în 1565, tranversară oceanul Pacific şi ajunsese în cele din urmă în Acapulco, deschizând unul din cele mai importante drumuri comerciale.

Vapoare din China şi Japonia sosea cu regularitate aici unde încărcările lor erau preluate pe catâri pentru a fi transportate la Veracruz, pe coasta oceanului Atlantic, deschizând unul din cele mai importante drumuri comerciale.

Vapoare din China şi Japonia soseau cu regularitate aici unde încărcăturile lor erau preluate de catâri pentru a fi transportate la Veracruz, pe coasta oceanului Atlantic, şi de acolo trimise spre Spania cu alte vase.

Când spaniolii plecară, comerţul se mută în estul îndepărtat şi Acapulco decăzu, ajungând din nou şi ceea ce fusese mai înainte, un mic sat de pescari, lipsit de importanţă.

Era un loc pe care Lord Yelverton nu s-ar fi gândit să-l viziteze dacă singurul om în care fusese sfătuit să aibă încredere la ciudat de México, nu i-ar fi spus că acolotrebuie să meargă.

— De ce? îl întrebă Lord Yelverton.

— Pentru că trebuie să vă întâlniţi cu Ajax Audenshaw, milord.

— Cine este?

Custodele îl privi surprins.

— Trebuie să fi auzit de el, milord. Rapoartele sale pentru

Societatea Ceografică sunt senzaţionale, iar cartea pe care a publicat-o cu câtva ani în urmă despre azteci, dezvălui mai mult despre civilizaţia acestora decât toate cercetările întreprinse până acum.

— Da, bineînţeles, admise Lord Yelverton. Acum ştiu despre cine este vorba.

— Este un om ciudat şi întotdeauna imprevizibil, spuse custodele, căzând pe gânduri, dar, de fapt, este singura persoană care vă poate ajuta în locurile acelea şi fără îndrumările lui, călătoria voastră va fi complet lipsite de rezultate.

Îi spuse direct acest lucru şi Lord Yelverton îl privi surprins, dar custodele continuă:

— Sunt foarte sigur că oameni vor primi cu suspiciune un străin care se amestecă şi le cercetează morţii, oricâte mii de ani au trecut de la moartea lor.

Lord Yelverton îşi subţie buzele când întrebă:

— Vrei să-mi spui indirect că ar fi putea fi periculos pentru mine să caut peştera fără protecţia lui Audenshaw?

Custodele zâmbi.

— Da, milord, este exact ceea ce încerc să vă sugerez şi mă simt puţin stânjenit că trebuie să o fac.

— Atunci, desigur, va trebui să vă accept sfatul dumneavoastră, cedă Lord Yelverton. Voi apela la domnul Audenshaw.

Custodele zâmbi iarăşi.

— Daţi-mi voie să vă previn că nu va fi persoana la care vă aşteptaţi. De fapt, am înţeles că în acest moment a renunţat la cercetările sale asupra vechilor civilizaţii şi s-a apucat de pictură.

— Pictură? exclamă Lord Yelverton. Nu este o irosire a experienţei şi cunoştinţelor sale profunde în alte domenii?

— Cred că multe persoane au încercat să-l convingă pe Audenshaw că risipeşte timpul, spuse custodele, dar el îşi face propria lui lege. Dacă vrea să picteze, va picta. În plus, milord, dacă el nu vă va asista nu puteţi face nimic altceva decât să vă întoarceţi acasă.

Lord Yelverton fu atât de surprins încât pe moment nu putu replica nimic şi custoadele spuse într-o doară:

— Dacă se întâmplă aşa ceva – dar să sperăm, de dragul excelenţei voastre că nu va fi aşa – desigur, voi fi foarte recunoscător să am şansa de a cumpăra cele două obiecte pe care mile-aţi arătat, mai ales cel din os de jaguar care este mai bun decât tot ce am văzut

până acum.

— Nu sunt de vânzare, spuse Lord Yelverton rece.

Îi mulţumi custodelui pentru ajutorul dat, aruncă o ultimă privire asupra oraşului ciudat de México şi porni spre Acapulco, mulţumit că poate face cel puţin o parte din drum cu trenul.

Cinci zile mai târziu, Lord Yelvelton se află în apropierea obiectivului său.

Vremea devenise mult mai caldă; de fapt, la amiază atât de fierbinte încât şi el şi însoţitorii săi considerau că era mult mai bine să se odihnească la umbra copacilor şi să pornească mai departe, după-amiază târziu, când se răcorea.

Cu toate acestea, se simţea întotdeauna briza mării şi uneori, chiar vântul rece suflând dinspre munţii îndepărtaţi ceea ce îl înviora pe Lord Yelverton şi îl făcea să fie mai puţin obosit psihic decât oarecum se aşteptase.

De asemenea, crescuse mereu şi curiozitatea sa pentru omul pe care avea să-l descopere la sosirea sa.

Se oprise în drum, nu în hanuri deoarece deoarece nu exista niciunul, dar în micile sate, dormind în cortul pe care fusese atât de înţelept să-i ia cu el, şi vorbea cu localnicii.

Uneori, aproape ra singurul loc în care cineva putea să cumpere ceva de băut, alteori pe treptele uriaşei biserici, inevitabil pe jumătate în pagină, cu acoperişuil boltit ghemuir ca un anima ca un animal, drumurile strălucitoare cu olanele lor galbene sau albastre, multe dintre ele sparte sau ciuruite de gloaneţe.

Lordul Yelverton le urmărea pe băştinaşele tăcute în fuste lungi mişcându-se în timp ce întindeau rufele la uscat, pe acoperişuri sau pietre fierbinţi.

Inevitabil, apărea şi bătrânul preot cu care putea conversa în spaniolă sau, câteodată conducătorul unei ferme venit din sat să caute tovărăşie după o zi de lucru grea de câmp.

Toată lumea cu care vorbea era extrem de curioasă să afle unde mergea, şi când le spunea că se duce să-l întâlnească pe Ajax Audenshaw dădeau din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la acest lucru, deoarece nu putea exista alt motiv pentru a merge la Acapulco.

Lord Yelverton aflase de la preoţi că modul de viaţă a lui Audeshaw era scandalos, dar ceea ce nu se aşteptase că era englez.

Din cauza numelui să considerase că era sendinav.

— Nu, senior, îi spuse un preot. Senior Audenshaw este englez, dar cred că era un strămoş suedez, de la care moşteneşte şi părul blond.

— L-ai întâlnit? întrebă Lord Yelverton.

Preotul înclină din cap.

— Se opreşte pe aici aşa cum a făcut señor, dacă e în drum spre México sau poate spre Taxco, când vrea să se distreze sau are nevoie de o femeie nouă.

Lord Yelverton păru surprins de ultimele sale vorbe şi preotul râse de expresia de pe chipul său.

— Senior, când îl veţi întâlni pe englez, veţi înţelege. Este ca piraţi voştri care prădau navele spaniole când navigau pe vremuri de la Acapulco, dar senior Audrmshaw fură femei.

— Femei? îl chestionă Lord Yelverton.

Preotul îşi împreună mâinile într-o atitudine dezaprobatoare.

— Este un pirat, señor, şi nicio femeia nu poate să-i reziste.

Aceleaşi cuvinte îi fusese repetat de mai multe ori şi Lord Yelverton se gândi că nu era nicidecum persoana de la care să te aştepţi să scrie tratate despre civilizaţie azica sau care să fie respectat de custodele din ciudat de Mexic pentru ştiinţa sa.

„Trebuie să fie o greşeală", îşi spuse pentru sine. „Acest gende comportament nu este englezesc".

În ultimul loc se opriră să doarmă peste noapte, li se spusese exact unde era casa lui Audenshaw.

Acum, vedea în faţa lui portul Acapulco, şi coborând dealurile fu orbit de strălucirea albastră a mării tivită cu auriul nisipiului de pe plajă.

Parfumul florilor era mai puternic, culori vii peste tot. Domina stacojiul şi galbenu copacilor hibiscus cu inflorescenţele lor mari, luxuriante, covârşitoare.

De fapt, peste tot culoarea părea să contrasteze crud cu sărăcia evidentă a bărbaţilor şi a femeilor care treceau de-a lungul drumurilor prăfuite.

Cu toate acestea, tot ce vedea Lord Yelverton era minunat, mult mai frumos decât anticipase, şi caută, aşa cu i se spusese, drumul oilor care să-l conducă spre golful unde Audemshaw se instalase.

Grăbi pasul calului căci era nerăbdător să-l cunoască pe bărbatul care auzise atâtea.

Casa lungă şi joasă A lui Audemshaw, construită în stil spaniol, era parţial dărâmată, şi Lord Yelverton îşi spune că era ceea ce se aşteptase să fie.

Plantele agăţătoare creşteau pe pereţii crăpaţi, capre tinere, găini şi un porc mişunau pe unde nu te aşteptai în timp ce micile păsări cardinal cu corpurile lor stacojii şi capetele cu pene purpurii strălucitoare sclipeau printre frunzele dese şi verzi ale copacilor.

Pe când se apropia de casă, ochii să căprui nu scăpau nimic şi Lordul Yeverton gândi că era un loc neobişnuit de a trăi pentru un englez, mai ales pentru unul cu talentele şi realizările lui Audemshaw.

Ajunsese pe nisipul uscat, bine bătătorit din faţa casei, şi un băiat apăru de undeva şi se uită surprins la el. Apoi, ca şi cu şi-ar fi adus aminte de instrucţiunile primite, veni spre el să ia calul de căpăstru.

— Doresc să vorbesc cu señor Audemshaw, spuse Lordul Yeverton în spaniolă. Drept răspuns, băiatul îi arătă cu degetul mare casa. Lord Yelverton descălecă şi urcă mai multe trepte sparte de piatră şi ajunse într-o verandră.

Acum, pentru că ajunse la destinaţie, era conştient că era obosit şi puţin înţepenit. De asemenea, i se va oferi ceva de băut.

Cum nu părea să fie nimeni prin preajmă, intră din verandră într-o încăpere largă, în dezordine.

Erau lucruri împrăştiate peste tot, şaluri, jocuri, jucării de copii, dar scaunele şi dicanele arătau confortabile şi Lord Yelverton remarcă vasele de flori aranjate în stilul britanic de pe câteva măsuţe.

Locul părea ciudat de liniştit.

În capătul camerei erau nişte scări, dar cum casa părea să se întindă mai deoarte, merse într-acolo.

Atunci, pentru prima dată auzu un zgomot. Cineva fredona, dar în atmosfera aceea stranie, suna neadecvat, căci părea să fie *The British Grenadiers*.

Atunci la o arcadă fără uşă, trecu pe sub ea şi intră într-un atelier de pictură.

Nu arăta deloc ca vreunul din atelierele de pictură pe care le văzuse vreodată, dar pentru că erau acolo tablouri zăcând pe jos sau pe şevalete, era evident că asta trebuia să fie.

Ferestrele deschise dădeau spre altă verandră şi în capătul celălalt al camerei, pe jumătate ascunsă privirii de un şervet care

susţinea un tablou mare, neterminat, văzu, spre mirarea sa, o femeie golă

Era o negreasă tânără cu un corp subţire, minat arcuit care arăta ca ebonita lustruită.

Stătea cu capul dat pe spate, braţul ridicat ca şi cum ar fi fost pe punctul de a bea dintr-un pahar de cristal care strălucea în lumină.

Pe când se uita fix la ea, Lordul Yelverton era conştient că poza pentru un bărbat care era aşezat pe un scăunel fără spătar şi se apleca deasupra pânzei sale.

Lord Yelverton se apropie puţin şi nu mai avu nicio îndoială după păr blond pe care îl putea vedea peste culorile strălucitoare cu care picta, că acela era Audenshaw.

Înainte să se prinze, apoi când se opri, pictorul îl întrebă brusc în engleză.

— Tu cine dracu' mai eşti?

— Iertaţini deranjul, spuse Lordul Yelverton, dar nu am găsit pe nimeni la uşă, aşa încât am intrat în casă.

Când vorbea, bărbatul căruia i se adresa se întoarse să-l privească.

Atunci, Lord Yelverton văzuse descrierea care i se făcuse nu era exagerată.

Abia trecut de patruzeci de ani, Ajax Audenshaw era încă un bărbat extrem de atrăgător şi arăta neobişnuit.

Părul, aşa eu îi spusese preotul, era atât de des şi de blond încât era evident că îl moştenise de la vreun strămoş suedez, dar trăsăturile erau englezeşti, iar ochii albaştri păreau să adauge o pată de culoare pe pielea sa, înnegrită de soarea.

Pentru o clipă cei doi bărbiţi se priviră unul pe altă. Apoi Ajax Audenshaw se ridică în picioare.

Lord Yelverton era înalt de peste un metru optzeci, dar bărbatul mai învârstă decât el îl depăşea cu cel puţin trei centimetri, iar cu umeri săi laţi arăta ca un viking.

Lord Yelverton îi întinse mâna.

— Numele meu este Yelverton, spuse, şi am venit aici de la ciudat de México pentru că mi s-a spus că eşti singurul om care mă poate ajuta.

În timp ce vorbea era conştient că Ajax Audenshaw se uita la el şi îl cerceta, aproape cântărindu-l şi decizând dacă merită să-l

cunoască sau ar trebui să-i arate uşa.

Apoi zâmbi, ceea ce îl făcu să arate mai tână şi mai prietenos.

— E plăcut să auzi o vorbă englezească, spuse. Vrei să bei ceva?

— Îmi doresc de mult asta, replică Lord yelverton. Ca şi cum şi-ar fi amintit dintr-odată, Ajax Audenshaw spuse în spaniolă:

— Asta e tot, Carlotta. Poţi să pleci acum. Vino mâine din nou.

Fata goală puse jos cu cupa de crista, despre care Lord Yelverton remarcase cât este de fin lucrată, şi vorbi în spaniolă mexicană, greu de înţeles.

Ajax Audenshaw ştia, în mod evident ce voia şi scoase din buzunar o monedă pe care i-o aruncase.

Ea o prinse cu amabilitate, o privi cu duşmănie, dădu din umeri, îşi luă hainele de pe un scaun din apropiere şi începu să se îmbrace fără cea mai mică stânjeneală, se îndreptă doar pe jumătate îmbrăcată spre verandă şi dispăru în grădină.

Audenshaw nu-i dădu atenţie şi merse spre cealaltă uşă.

— Ramón! Miguel! strigă. Aduceţi nişte bere, şi să fie rece că astfel vă jupoi de vii pe amândoi.

Privi unul sau două dintre tablorueile care zăceau în apropiere şi cum Lord Yelverton îi urmări privirea lui Audenshaw încerva să imortalizeze în mod straniu, florile, marea, munţii şi băştinaşii.

Auzise de impresionişti şi nu fusese niciodată atras în mod special de arta lor, dar pentru că petrecuse destul mult timp în Franţa, ajunsese să înţeleagă puţin din ceea ce încercau ei să transmită prin felul în care foloseau lumina în pictură.

Văzu că Audenshaw folosea aceeaşi tehnică pentru culorile violente, fantastice ale Mexicului, iar efectul nu era numai senzaţional, dar, dâdi el, era aproape copleşitor asupra celor ce priveau.

Audenshaw avea un talent straniu, sălbatic, aproape primitiv care era caracteristic numai oamenilor cu simţiri profunde şi era influenţat de amestecul exotic de civilizaţii stranii şi oameni încă şi mai stranii pe care îi picta.

Trecu de la o pânză la alta în timp ce Audenshaw îl urmărea cu un zâmbet amuzat pe chip. Apoi spuse:

— Haide! Fii cinstit! Nu-ţi place ce am făcut şi crezi îmi pierd timpul!

— Nu am spus asta, protestă Lord Yelverton.

— Dar eşti englez! Cum ai putea gândi altceva?

— Nu cred că este o problemă de critică ci de înţelegere a ceea ce încerci să transmiţi.

Văzu că Audenshaw era impresionat de replica sa.

Apoi sosi berea, berea rece mexicană, slabă, delicioasă pe care Lord Yelverton o descoperise deja şi era diferită de ceea ce băuse oriunde altundeva în lume.

Acceptase recunoscător un pahar.

Ieşiră afară pe verandă unde era mai răcoare şi se aşază pe scaune confortabile, dar care aveau nevoie să fie reparate spătarele şi baza.

Abia atunci remarcă Lordul Yelverton cât de nevonvenţional era îmbrăcată gazda sa, care purta nişte pantaloni albi, largi, de stambă, ca ţăranii mexicani, ce îi atingea gleznele când mergea, în timpul ce restul corpului îi era acoperit numai de ovestă albă fără mâneci, stropită şi pătată de vopselele pe care le folosea când picta.

Cu toate acestea, din cauza staturii, Audenshaw arăta tot atât de impunător ca şi cum ar fi purtat o armură ca acelea în care spanioli cuceriseră ţara sau coiful mare în flore de floare de aur a aztecilor.

Scurtă vreme băură în tăcere. Apoi Audenshaw spuse:

— Mai bine mi-ai spune ce pot să fac pentru tine. Nu pot să cred că vrei să cumperi una dintre picturile mele.

Îşi bătea joc de el însuşi şi Lord Yelverton replică:

— S-ar putea să o fac înainte de pleca, dar, de fapt am venit cu altă treabă.

— Aş fi zis că erau destule de făcut în Egipt fără să fără să mai vii şi în Mexic!

Lordul Yelverton fu surprins.

— Ştii cine sunt?

— Am auzit acum trei zile că un străin vine călare în direcţia aceasta şi când mi s-a spus că nu eşti de aici, am bănuit că vii să mă vezi pe mine.

— Totuşi, sunt flatat că ai auzit despre munca mea din Egipt, spuse Lord Yelverton, dar presupun că şi la Acapulco ajung rapoartele Societăţii Geografilor, mai devreme sau mai târziu.

— De obicei, mai târziu, îi răspunse Audenshaw. Ce păcat că ultimul mormânt a fost jefuit înainte să-l deschi tu.

— A fost o mare dezamăgire, admise Lord Yelverton.

— Aici hoţii nu şut atât de ocupaţi, dar sosesc acum cu

expediţiile foarte bine finanţate, cu permise să sape şi în câtva ani, Mexicul va fi secat şi lipsit de memoria trecutului său.

— Cred că vor trebui câteva sute de ani pentru asta.

— Sper să ai dreptate, replică Audenshaw. Dar când ceea ce vor descoperi, orice ar fi, va fidus în muzee, mormintele şi templele nu vor fi mai mult decât un mausoleu. Prefer să rămână protejate de jungla care creşte peste ele, aşa încât sunt aproape imposibil de localizat.

Lord Yelverton oftă.

— Mă întristezi, spuse, pentru că am venist special să-ţi arăt astea.

Scoase din buzunar, în timp ce vorbea, osul de jaguar şi chihlimbarul sculptat şi i le întinse.

Ajax Audenshaw le privi în palma celuilalt şi apoi le luă.

Le ţinea între degetele sale care observă Lorsul Yelverton, în ciuda staturii, erau delicate şi sensibile. Apoi spuse:

— Fără îndoială sunt de la Monte Alban şi nimeni altcineva în afara mixtecilor nu sunt capabili de asemenea lucrătură artistică.

— Aşa am înţeles şi eu, spuse Lord Yelverton, şi de fapt provon de aici, din apropiere.

— Asta e imposibil!

— Nu şi dacă ai în vederea povestea care mi-a fost spusă.

— Să o auzim!

— Aceste piese le-am cumpărat de la un marinar mexican care lucra în echipajul navei cu care m-am întors din Egipt în Anglia. Avea nevoie de nişte bani ca să coboare pe ţărm în Gibraltar şi le-am cumpărat de la el şi cu mult mai mulţi bani decât se aştepta.

— De ce i-ai dat atât de mult?

— Pentru că doream să ştiu de unde le obţinuse.

— Ţi-a spus?

— Povestea lui sună foarte convingătoare, spune că un spaniol care a avut acces la unul dintre mormintele mixticilor obţinuse pentru sine, prin mijloace necinstite, un mare număr de obiecte preţioase, fără să le declare niciunuia dintre tovarăşii lui spanioli.

Lord Yelverton îl privea pe Ajax Audenshaw în timp ce vorbea şi îl asculta concentrat, cu ochii fixaţi pe cele două sculturi pe care le ţinea în palmă.

— Când a ajuns la Acapulco, spaniolul tocmai se pregătea să se îmbarce când s-a îmbolnăvit, continuă Lordul Yelverton. A pierdut

vaporul care trebuia să-l transporte acasă în Spania, şi când s-a însănătoşit suficient pentru a-şi putea continua călătoria, a descoperit că trebuia să mai treacă ceva timp până să găsească alt vas pregătit să accepte şi pasageri la bord.

Ajax Audenshaw zâmbi.

— Da, cred că era o problemă în vremurile acelea. Continuă!

— Deci, cum devenise lacom s-a gândit că ar putea să se întoarcă în nord să-şi sporească comoara pe care o avea deja cu el.

— Încep să înţeleg cum s-a desfăşurat toată povestea, remarcă Audenshaw.

— De fapt, este destul de simplu, fu de acord Lord Yelverton. A încredinţat unei familii comoara să i-o ascundă într-una dintre peşterile de pe dealurile din apropie. Apoi, cu o cruzime tipică, le-a smuls un jurământ de păstrare a secretului şi ca să fie sigur că îl vor păstra, l-a sacrificat pe fiul lor cel mai mare şi l-a făcut spiritul păzitor al comorii, până la revenirea lui.

Adenshaw clătina din cap şi spuse:

— Sunt atât de superstiţioşi încât cred că dacă fură sau dezvăluie cuiva ce păzeşte sufletu'; fiului lor, acesta va suferi etern.

Lord Yelverton povestise toată istoria, cu un glas aproape lipsit de orice expresie, dar ştia că Audenshaw înţelesese, căci ochii îi sclipeau.

— Cum de ştia marinarul de toate acestea?

— Mi-a povestitcă secretul comorii spaniolului fusese păstrate de familia lui de mai multe generaţii, spuse Lordul Yelverton. El era ultimul descendent şi părăsise Mexicul în timpul revoluţiei, dar înainte să plece pânorâse o personalitate locală şi ştia că nu se mai poate întoarce. De aceea, a furat patru obiecte din peştera unde stătuseră ascunse aproape trei sute de ani şi vânduse deja, două dintre ele în Egipt.

Audemshaw se lăsă pe spătarul scaunului, deschise gura şi stigă.

— Tulal Vino aici. Tulal ţipă el.

Vocea sa părea să bubuie aproape ca valurile care sparg de ţărm.

Urmă o linişte de clipă. Apoi, Audenshaw răcni iar.

— Tulal Tulal Unde Dumnezeu eşti?

O voce calmă, chiar în spatele lui, îi replică:

— Sunt aici.

— Atunci de ce nu spui aşa? întrebă Audenshaw.

Pe verandă, prin uşile deschise, spre surprinderea lui Lord Yeverton, apăruse o fată care arăta complet diferită de orice şi-ar fi imaginat.

În locul unei mexicance cu pielea bronzată şi părul negru, fata pe care a o văzu era clondă şi semăna puţin cu Audenshaw, ceea ce îl făcu sigur să fie sigur că era tatăl ei.

Când Audenshaw o strigase pe nume, deoarece îi spusese Tula, care fusese capitala teritoriului toltec, se aşteptase să fie o băştinaşă.

Era mai blondă decât tatăl ei şi avea şuviţe roşcate în păr, care dădeau impresia că sunt flăcări aprinse de soare.

Dar avea ochii albaştri, albastrul adânc al mării care se întindea în faţa lor şi sub rochia albastră de bumbac, trupul ei dădea aceeaşi impresie scultată şi suplă ca figura Carlottei pe care o văzuse pozând când venise.

— Ce doreşti tată? îl întrebă Tula cu blândeţe şi Audenshaw deschise palma.

Când văzuse ce avea de la mine, scăpă un strigăt uşor, de încântare.

— De unde le ai? A întrebat ea. Sunt minunate. Absolut perfecte! Şi, sunt sigură că sunt a mexticilor.

— Aşa m-am gândit eu, fu de acord Audenshaw. Trebuie să-i arăţi oaspetelui nostru piesa de cristal pe care o ai.

Ca şi cum ar fi observat pentru prima dată prezenţa lui, Tula fi privi pe Lord Yelverton şi el văzu pe chipul ei o expresie surprinzătoare pe care o interpreta de antipatie, ca şi cum nu ar fi vrut să împartă comorile ei cu el.

— Acesta este Lord Yelverton, îi explică tatăl ei. El mi-a adus aceste piese cu povestea lor care spune că provin dintr-o peşteră de pe dealuri din spatele nostru, lăsate acolo de un spaniol care le-a furat de la Monte Alban.

Îl privi pe Lord Yelverton şi adăugă:

— Pentru că am pomenit de spaniol de spaniol, ce s-a întâmplat cu el?

— După spusele informatorului meu, nu s-a mai întors niciodată, lord Yelverton. Presupun că ori a murit la ciudat de Mexic, ori l-au asasinat alţi jefuitori de morminte.

— Ori, poate, paznicii mormintelor au scăpat de el, remarcă

Audenshaw. Astfel de lucruri se petrec, astfel de lucruri se petrec, aşa cum îţi va spune Tula.

— Ce intenţionezi să faci, tată? întrebă ea.

— Ce te aştepţi să fac? Se repezi tatăl ei. I-am promis lui Dolores că nu o voi părăsi niciodată, să mai plec în vreo expediţie.

— Dacă vorbeşti despre mine, spuse o voce în spaniolă, vreau să aud ce spui.

Vocea era moale şi exotică. Lord Yelverton se ridică văzând întruchiparea drăgălaşă ce tocmai intra pe verandă.

În mod evident, era spaniolă, cu ochii mari, negri care scânteiau când vorbea şi o fată ovală, măslinie.

Avea buze roşii făcute pentru a fi sărutate sau pentru a strâmba din botic în felul ei personal şi un trup voluptuos, fără îndoială, se va îngrăşa când va îmbătrâni, dar pentru moment era deosebit de provocatoare.

Era îmbrăcată în mătăsuri, cu volane şi jabouri, pe care spaniolele, şi mai ales spaniolele mexicance, le găseau irezistibile. Purta un şirag de perle care înconjura coloana aurie a gâtului ei, în vreme ce în urechile-i mici străluceau perle şi diamante.

Afară de pasărea paradisului şi Lord Yelverton nu fu surprins când Ajax Audenshaw întinse mâna să o prindă pe a ei, iar ochii lui apăru o expresie nedisimulată de dorinţă.

— Nu pleci, spuse Dolores. Ştii că nu pot trăi fără tine.

Presiunea din glasul ei era limpede

— Nu plec, adorabila mea făptură, îi răspunse Audenshaw.

Lord Yelverton aruncă o privire Tulei, întrebându-se ce gândeşte despre comportamentul tatălui ei.

Văzu că nu dădea nicio atenţie scenei, se uita doar la sculpturile mistice pe care acum le ţinea în mână.

Stătea la marginea verandei, astfel ca lumina soarelui să cadă pe ele şi Lord Yelverton simţi că era complet detaşată de tot ceea ce se petrecea în spatele ei.

— Bine! Atunci am stabilit! spuse Dolores cu satisfacţie, şi acest señor poate să plece – cum spui tu – cu un purice în ureche.

Audenshaw râse. Apoi spuse:

— Ar fi foarte nepoliticos căci a făcut tot drumul de la ciudat de Mexic să mă cunoască pe mine.

Există o grămadă de oameni cu care poate să vorbească despre

oase şi mortăciuni şi despre vremurile mult trecute şi uitate. Pe mine mă interesează numai ceea ce are viaţă, ce respiră astăzi – şi bineînţeles la noapte!

Îi aruncă o privire revelatoare lui Audenshaw şi Lord Yelverton gândi că era aproape ca şi cum ar face dragoste unul cu altul, în public.

Stânjenit, se îndreptă spre Tula.

— Ce crezi despre ele? O întrebă

I se păru că trecuse un moment până ce vorbele sale să penetreze concentrarea ei. Apoi, ea spuse surprinzător.

— Sunt minunate, dar simt că locul de unde provine este sacru şi trebuie lăsat neatins.

— Nu se poate să crezi asta! spuse Lord Yeverton uimit.

Tula puse cele două obiecte pe care le ţinea în mână în palma lui.

— Cred, milord, spuse ea chiar şi limpede, că aţi făcut degeaba drumul până aici.

CAPITOLUL 2

Aşezat la masa mare din sufragerie cu servitorii mexicani în hainele lor albe cu roşu, care îi serveau, Lord Yelverton se gândea că era cea mai stranie petrecere la care fusese vreodată musafir.

Se întreba ce ar putea să-i spună Tule şi cum să răspundă la mărturisirea ei stranie, când se auziseră glasuri ascuţite şi îi păru ca o şcoală întreagă se revarsă pe verandă cu copii care vorbeau tiţii odată.

Îl salutară cu căldură pe Ajax Audenshaw dar o ignorară pe Dolores, care apariţio lor îl privi cu neplăcere, apoi se îndreptă semeaţă înapoi spre casă.

Numai Tula părea pregătită să le facă faţă şi să le dea ordine.

— Duceţi-vă să vă spălaţi pe mâini, spuse ea. Prânzul va fi gata în zece minute. Tu, Lucette, aranjaţi-vă părul, arată ca o mătură.

Fata căreia i se adresase şi care, după părerea lui Lord Yelverton avea vreo treisprezece ani, dădu rebel din cap, dar o clipă mai târziu părăsi veranda ca să facă probabil ceea ce i se spunea.

Lord Yelverton fu surprins că toţi copii i se adresa lui Ajac Audenshaw cu „tată”, dar se gândi că era un fel de a vorbi, căci nu putea fi cu toţi cu adevărat ai lui.

Abia dacă se aşezară la cină descoperi că se înşelase.

De fapt, toţi erau odraslele englezului şi înţelesese treptat în timpul serii, că mamele lor stăteau cu arheologul sau cu pictorul,

oricum s-ar fi hotărât cineva să-l numească, un an sau cam aşa, apoi plecară lăsând în urma lor rezultatul uniuni lor.

Cel mai recent membru al familiei avea numai doi ani şi de aceea, nu apăru la masa de seară, dar restul constituia cea mai stranie colecţi pe care Lord Yelverton o văzuse.

Dar, de la început, când copii se adunară ciorchine! jurul lui, Audenshaw îi spuse musafirului său:

— Presupun că după călătoria pe care ai făcut-o, ţi-i dori o baie. Ţi-o vor pregăti servitorii, dar nu întârzia prea mult, astfel copii mei vor deveni atât de înfometaţii că vor fi gata să te mănânce pe tine sau orice altceva pe care pot pune mâna.

— Intenţionezi să mă găzduieşti? întrebă Lord Yelverton.

— De ce nu? replică Audenshaw. Te vei simţi mult mai confortabil aici decât cu cortul pe plajă. Tula îţi va arăta camera ta.

Lord Yelverton o urmă pe Tula printr-un labirin de coridoare care duceau în partea cealaltă a casei şi în tot acest timp avu sentimentul că în plus faţă de resentimentul pe care îl avea că va sta cu ei, el însuşi nu-i plăcea.

Era ceva cu care nu se întâlnise adesea în viaţă şi descoperi că era intrigat şi de motivul care ar fi putut avea un astfel de efect asupra tinerei fete care, după părerea lui, ar fi trebuit să fie bucuroasă de sosirea altui bărbat în casa ce era evident dominată de tatăl ei.

Când ajunseseră, observă că era o cameră liniştită, ferestrele dădeau spre marea magnifică în timp ce ea îi spunea:

— Presupun că servitorii voştri vă vor aduce tot ce vă trebuie. Am să trimit pe cineva să le arate unde dormiţi.

— Mulţumesc.

Ea se opri ca şi cum ar mai fi avut ceva să-i spună dar nu ştia sigur cum să se exprime.

Apoi, ca şi cum nu s-ar fi putut prine, spuse:

— Vă rog să nu-l întristaţi pe tata făcându-l să-i fie dor de acasă.

— Dor de acasă! exclamă Lord Yelverton.

— Tânjeşte adesea după Anglia, dar ar fi o greşeală din partea lui să se întoarcă acolo şi… responsabilităţile sale sunt aici.

Ştiu din felul în care ezitase asupra cuvântului „responsabilităţi" că se gândea la ea şi la copii pe care îi avusese. Întrucât nu era sigur de poziţia lor în viaţa lui Ajax Audenshaw, o întrebă clar:

— Chiar îşi doreşte el, cu vastele lui cunoştinţe în istoria antică,

să se bucure numai de un simplu rol de „*pater familias*”, fără să facă apamt altceva decât să picteze.

În timp ce vorbea ştia că tula consideră întrebarea lui impertinentă şi ochii ei albaştrii aproape îl fulgerară când îi răspunse:

— Este viaţa pe care a ales-o tata şi doresc să fie fericit.

Nu aşteptă răspunsul lui Lord Yelverton, ci se întoarse şi plecă, trântind uşa în urma ei.

Apoi privi admirativ în jurul său, prin cameră.

Era cu siguranţă mult mai confortabilă decât cortul în care dormise în ultimele cinci nopţi, şi simţi că discuţia pe care ar putea să o poarte cu gaza sa ar fi fără îndoială mult mai interesantă decât toate celelalte de care avusese parte pentru o existenţă indolentă, de afemeiat.

În afară de aceasta, era încântat de patul încăpător care părea confortabil, camera bine mobilată cu covoare colorate populare pe podea şi mobila care demonstra meşteşugul şi vocaţia celor care o făcuseră.

Ceea ce îl surprinse şi îl încântă totodată pe Lord Yelverton era baia care o descoperise lângă dormitorul său.

Era ceva la care nu se aşteptase, şi cu toate că era oarecum primitică, duşul, inteligent acţionat din tavan, îl ajută să se spele de praful călătoriei şi să se simtă răcorit şi de asemenea, mai proaspăt.

Era încă devreme, dar îşi puse hainele de seară pe care le lua întotdeauna cu el în călătorii, cu excepţia cămăşii care nu avea plastronul tare în faţă şi a gulerului care era puţin mai larg decât cel pe care l-ar fi putut purta.

Arăta foarte elgant când servitorul său care fusese cu el mulţi ani, în multe călătorii, termină să-l aranjeze, şi el merse înapoi pe drumul pe care venise cu Tula.

Îşi dădea seama unde erau ceilalţi care îl aşteptau după zgomotul pe care îl făceau copii şi li se alătură pe veranda de dincolo de ferestrele cele largi, înţelegând că aceasta era sufrageria. Văzu că Ajax Audenshaw era, de asemenea, în haine de seară.

Erau foarte colorate, într-un stil mai mult mexican decât englezesc, mai ales jacheta brodată şi dungile strălucitoare ale pantalonilor negrii.

Arăta mult mai chipeş şi mai sălbatic decât înainte, iar Lord Yelverton putea înţelege de ce Dolores se uita la el cu un foc mocnit în

priviri şi era sigur că şi multe alte femei făcuseră aceleaşi lucruri.

Copii, a căror vârstă varia între treisprezece ani, ai Lucettei şi aproximativ şase sau şapte, cât aveau gemenii, se schimbară cu toţii, în rochii albe de bumbac – dacă erau fete, sau în portul tradiţional mexican – dacă erau băieţi.

La prima vedere erau foarte diferiţi şi în acelaşi timp atât de coloraţi încât Lord Yelverton aproape avu impresia că erau copii la o petrecere cu costume.

Numai Tula era convenţional îmbrăcată într-o rochie albă, cu croiala dreaptă şi, cu toate acestea, arăta cumva diferit dar într-un fel pe care Lord Yelverton nu şi-l putea explica.

Părul băgat, blond, profunzimea albastră a ochilor ei, frumuseţea tenului îi amintiră, se gândi el, de o tânără zeiţa greacă ivindu-se din spuma mării.

Dar mai era ceva, ceva care nu putea înţelege, ceva în pofida felului în care îl trata, îl făcea să dorească să ştie mai multe lucruri despre ea.

Se servi cu suc rece de fructe şi rom mexican care îi plăceau foarte mut lui Lord Yelverton.

Apoi servitorii anunţară că masa este gata.

Copii scoseseră ţipete de plăcere şi ar fi năvălit cu toţii în sufragerie dacă un cuvânt scurt venit din partea Tulei nu i-ar fi făcut să aştepte ca ea şi dolores să intre primele, urmate de tatăl lor şi Lord Yelverton.

Dolores profitase de ocazia oferită de prezenţa unui vizitator pentru a se îmbrăca cu hainele ei cele mai elegante. Rochia cu volane în aceiaşi culoare roşie ca a florilor de hibiscus era ornamentată cu o mulţime de bijuterii şi eşarfa ca purpura orhideelor îi dădea un aer oriental.

Cu toate că avea o atitudine voluptuoasă faţă de Audenshaw care era mai degrabă stânjenitoare pentru cei din jur, nu se putea abţine ca ocazional să nu-i arunce lui Lord Yelverton priviri provocatoare pe sub sprâncenele lungi şi să-i zâmbească insinuant ca şi cum ar fi gată ş-ai ofere multe plăceri delicioase dacă el ar fi avut curajul să i le ceară.

Audenshaw stătea în capul mesei cu dolores în dreapta sa şi îi indica lui Lord Yelverton un scaun în stânga pe care să se aşeze.

Tula era la celălalt capăt al mesei iar copii se îmbrânxiră şi îşi

făcuseră cu coatele spre scaunele care erau imediata lor apropiere.

Abia când se aşezară cu toţii, privindu-l, privindu-i, Lord Yelverton observă că între ei şi Ajax Audesnshaw era o asemănare remarcabilă.

Fără nicio îndoială Lucette era franţuzoaică, dar nasul drept şi bărbia puternică erau identice cu ale bărbatului care îl numea „*mon père*".

Gemenii cu toate că arătau a mexicani autentici ochii albaştri care erau uimotori de vii în contrast cu pielea închisă, şi alte două fete, una cu trăsături distincte de chinezoaică şi cealaltă, care după părerea lui Lord Yelverto era dintr-o mamă braziliancă, aveau, de asemenea, trăsături care puteau fi uşor identificate cu ale tatălui lor.

Mai era şi un băiat de aproximativ doisprezece ani care părea cunva agresiv şi îi teroriza pe cei mai mici, un altul de vreo nouă ani, care nu spunea nimic ci îşi trecea timpul făcând cocoloaşe de pâine care le arunca peste masă când Tula nu era atentă.

Copii se purtau firesc şi nu erau deloc timizi, trăncăneau între ei iar ocazional, cu Tula şi încercau să capteze atenţia tatălui lor, care se purta ca şi cum ei nu ar fi fost acolo.

În schimb se concentras să vorbească cu Lord Yelverton, căruia îi povestea lucruri pe care acesta le găsea extrem de fascinante despre săpăturile argeologice la care participase înainte de a scoate cartea despre azteci.

Dolores era plictisită când discuţia nu o privea pe ea şi pentru că pe Audenshaw îl interesa Lord Yelverton îi purta pică acestuia şi îi spuse aplecându-se peste masă:

— Nu trebuie să vorbeşti atât de mult cu Ajax despre lucrurile acelea de mult moarte şi uitate. Acum trăieşte în prezent cu mine.

— S-ar putea să fie aşa, îi replică Lord Yelverton, dar este unul dintre cei mai mari experţi din lume în istoria acestei ţări şi de peste tot pe unde se găseşte ruine ale aztecilor.

— Ei sunt toţi morţi, morţi, morţi! izbucni Dolores. Eu sunt vie, nu-i aşa, iubitul meu?

În timp ce vorbea, puse mâna plină de inele pe a lui Ajax.

El a zâmbit şi fără să se sinchisească să-i răspundă îşi continuă conversaţia cu Lord Yelverton.

Ca o ultimă surpriză, mâncarea delicioasă nu era făcută în stil mexican, care preparată întotdeauna cu foarte multe condimente, i se

păruse monotonă în timpul călătoriei sale.

Acum mânca cu plăcere homari, care dimineaţă încă mai erau proaspeţi în peşterile de sub ei şi peşti mici roşii prinşi în plasele pescarilor lui Audenshaw întinse în golful lui.

Puiul cu orez care urmă nu era acoperit ca de obicei cu un sos ce genera, de regulă, arsuri stomacale.

Meniul se sfârşi cu fructe aduse la masă în apnere autohtone împletită din răchită.

Era papaya, pepeni, nuci de cocos şi ananas pe care Lord Yelverton le văzuse cocându-se în grădini când se apropia de Acapulco.

Imediat ce termină masa, copiii întrebară dacă pot să plece şi cu glasurile lor ridicate de emoţie de a fi liberi, o zbughiră afară prin uşile deschise lăsând liniştea să se aşterne în urma lor.

O clipă Tula rămăsese la celălalt capăt al mesei, apoi se ridică iar Lord Yelverton privi spre ea, întrebându-se dacă li se va alătura.

Ea spuse în schomb cu voce calmă:

— Cred că mă veţi scuza, tată. Trebuie să mă ocup de câteva lucruri. Doriţi să serviţi cafeaua pe verandă?

— Nu, o vom bea aici, răspunse Ajax Audenshaw. Mi-e mai uşor să vorbesc aşezat la masă.

— Pe verandă scaunele sunt mai confortabile, se strâmbă Dolores.

Audenshaw o ignoră, continuând discuţia cu Lord Yelverton şi spunându-i atâtea lucruri interesante încât uitară amândoi că Dolores era şi ea de faţă până când aceasta se ridică şi se agită furioasă că era ignorată.

În cele din urmă, ieşiră afară pe verandă, să admire soarele care se scufunda într-o vâlvătaie încântătoare.

Dolores se dădea încet într-un leagăn tradiţional făcut din bambus şi era îmbufnată.

Ajax Audenshaw se îndreptă spre ea, o trase în braţele lui, o sărută intens şi pasionat, apoi o împinse din nou în leagăn.

— Sunt supărată pe tine! îi spuse ea.

— Ştiu, dar trebuie să înveţi că bărbaţii au şi nevoi psihice în afara celor fizice şi trebuie să-ţi aştepţi rândul, îi replicăc el.

Zâmbea în vreme ce vorbea şi astfel înlătură duritatea cuvintelor sale.

Apoi, ca şi cum nu s-ar fi putut abţine, Dolores chicoti:

— Eşti un bărbat enervan şi nu-mi dau seama de ce te iubesc, spuse.

— Îţi voi da răspunsul mai târziu, replică Ajax Audenshaw.

Se instală într-un scaun confortabil lângă Lord yelverton şi continuă discuţia de acolo de unde se întrerupse.

În timp ce vorbeau sorbeau tacticos lichiorul local care era dulce şi cu gust de căpşuni, dar destul de tare.

Lui Lord Yelverton începuse să i se facă puţin somn, dar în acelaşi timp se simţea vesel şi împăcat cu lumea.

Nu ştia ce aşteptase să găsească venid aici, dar gospodăria lui Audenshaw era cu siguranţă, diferită de orice îşi imaginase.

Era amuzantă şi interesantă, în acelaşi timp.

În cele din urmă, ca răspuns la nerăbdarea lui Dolores, care era imposibil de ignorat, Audemshaw se ridică în picioare. De asemenea, Lord Yelverton era gata să meargă la culcare.

— Vom mai vorbi din nou mâine, spuse garda sa. De obicei înot dimineaţa înainte de micul dejun. Însoţeşte-mă dacă îţi face plăcere.

— La ce oră? întrebă Lord Yelverton.

— Când răsare soarele, în jur de şapte.

— Îmi va face mare plăcere şi îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să fiu oaspetele tău.

— Mi-a făcut plăcere astă seară, spuse simplu Ajax Audenshaw.

În timp ce acesta vorbea, Lord Yelverton văzu expresia speriată din ochii lui Dolores care simţea că dacă îl scapă din braţele ei s-ar putea să-l piardă

După ce Audenshaw plecase, Lord Yelverton bău ultimele picături de lichior care îi mai rămăseseră în pahar, şi se gândi că ar putea merge la culcare.

Dar, în loc să se întoarcă în casă, coborî din verandă şi se îndreptă spre iarba rară care ar fi trebuit să fie o peluză.

Ştia că era îngrijită ca să nu fie pârjolită de nisipul în care crescuse şi era adesea udată, dar tufişurile de hipiscus crescuseră pe fiecare latură a ei şi în ele străluceau florile, iar cocotierii se înălţau spre cer plin de fructe.

De când terminase de mâncat, stelele se iviseră pe cerul întunecat şi răsărise şi luna care arunca raze pe suprafaţa mării şi arginta apele uşor vălurite.

Era atât de minunat că Lord Yelverton avu impresia intrase în

altă lume, o lume care nu avea nimic în comun cu agitaţia şi zgomotul oraşelor şi cu lăcomia crescândă a oamenilor pentru bani, indiferent de modul în care îl pot obţine.

Se plimbă până când ajunsese la capătul unei faleze nu foarte înalte, care se ridica deasupra golfului nisipos şi în care erau tăiate câteva trepte abrupte ce coborau.

Valurile se rostogoleau în nisip, era singurul zgomot care putea di auzit şi era atât de dulce în urechile celui care îl asculta.

Apoi, pe când Lord Yelverton stătea uitându-se la zare, acolo unde se terminau stelele spre un orizont incert incert trasat, îşi dădu seama că nu era dingur.

Puţin mai la stânga sa, între doi palmieri crescuţi aproape la marginea falezei văzu o siluetă subţire.

Într-o rocgie albă cu lumina lumii în păr şi faţa întoarsă spre stele, văzu ceea ce i se păru la început o tânără zeiţă aşa cum fusese atunci când o văzuse pentru prima dată.

Dar acum arăta mai mult ca o figură sculptată la prova corăbiilor de lemn spaniole care navigară când va da mările din împrejurimi, aducând bărbaţi să cucerească şi să distrugă o cultură şi un popor a cărui uimitoare civilizaţie se pierduse astfel pentru totdeauna.

Încet, Lord Yelverton se apropie de Tula şi abia când ajunse lângă ea, aceasta îşi dădu seama că era acolo.

Într-un mod straniu, intui că era atât de cufundată în gândurile ei, atât de concentrată asupra altei lumi decât cea în care trăia, încât dacă ar fi întors-o brutal în prezent l-ar urî aproape de violenţă.

Apoi, surprins el însuşi de vorbele sale, spuse:

— Te gândeşti la Quetzacoati?

Pe când vorbea, ştia că o surprindea şi pe ea, care se întoarse să-l privească. În lumina lunii, văzu uimirea de pe chipul ei.

Apoi îl întrebă:

— De ce credeţi… vă aşteptaţi ca eu… să mă gândesc… la el?

Lord Yelverton zâmbi.

— Abia recent s-a descoperit că piramida lui Quetzacoatl atestă grandoarea oraşului Tula.

— Da… desigur.

Se gândi că ea aproape îi citea gândurile şi ghicea că avea un motiv mai profuns decât cel pe care îl declarase cu voce tare.

Atunci, Lord Yelverton o întrebă:

— Ai studiat cultul şarpelui cu pene?

Un moment, Tula rămăsese tăcută. Apoi spuse cu un glas tsraniu:

— De ce îmi vorbiţi mie de astfel de lucruri? Ce v-a spus tatăl meu despre mine?

— Nu am discutat deloc despre tine, replică Lord Yelverton, dar numele tău este Tula şi felul în care te-ai uitat la comorile mele şi pornirea ta clară de a nu mă ajuta, îmi spun că simţi că sunt un intrus în ceva ce îţi aparţine ţie.

Ea făcu un gest convulsiv şi îşi împreună mâinile, dar nu vorbi. După o clipă, Lord Yelverton spuse:

Este adevărat, nu-i aşa? Ai resentimente faţă de mine deoarece crezi că aş descoperi prea mult, pentru că tu păstrează un secret despre ceea ce crezi că este prea sacru pentru cei ce se apropie din trecut numai din curiozitate şi nu din credinţă.

Urmă o lungă tăcere, căci Tula nu-i răspunse. După un moment spuse ca şi cum ar fi vrut să se convingă pe sine:

— Sunteţi curios. Asta este… totul, sigur?

— Nu, replică Lord Yelverton. Dacă asta ar fi totul m-aş fi dus la Monte Alban şi aş fi luat parte ia să păturile de acolo.

— Poate că… vă gândiţi că aici… veţi găsi ceva… mult mai valoros.

— Nu mă interesează valoarea în bani sau faima pe care aş putea să o câştig pentru ceea ce aş găsi aici.

— Atunci… ce… doriţi?

Întrebarea era scurtă şi acum, Tula se întoarse să-l privească neîncrezătoare.

Lord Yelverton îi întâkni privirile. Apoi, ceva se întâmplă ca şi cum ei s-ar fi bătut cu vibraţiile care se scurgeau între ei, mai puternice decât nişte arme.

Ca şi cum i-ar fi îngăduit să-l domine pentru moment, răspunse:

— Îţi voi spune de ce am venit. Nu aveam de gând să spun nimănui, nici chiar tatălui tău, dar pentru că mă sileşti îţi voi spune adevărul.

Ea nu se mişcase cât timp vorbise, nici măcar nu se trase înapoi. Tovuşi, într-un fel, el simţea că îl judecă şi numai dacă îi spunea ceva de substanţă ea ar putea să-l ajute să onţină ceea ce dorea.

Pentru că era o persoană foarte rezervată îi fu greu să găsească cuvintele care să-l exprime pe el însuşi. Apoi, spuse:

— Poate ţine nu ţi se va părea atât de straniu pe cât mi s-a părut mie, dar în momentul în care marinarul mexican a pus osul de jaguar în palmele mele m-a făcut să simt că era diferit de tot ce mă atinsesem până atunci.

— În ce… fel?

Cu greu putu să-i audă cuvintele, şi totuşi vorbise.

— Dacă aş spune că era o vibraţie, aceasta nu ar fi cuvântul potrivit, dar ceva emana din el într-un fel pe care numai tu îl poţi înţelege. Când am putut să traduc câteva din cuvintele şi desenele care era sculptate, am ştiut că osul îi era dedicat lui Quetzacoati şi fusese folosit pentru a-l venera.

— Nu puteai să ştii asta!

— Ştiam! insistă Lord Yelverton. Sau să spun mai bine că simţeam asta?

— Ce… altceva?

— Imediat ce am ajuns în Anglia am studiat tot cee era cunoscut despre Quetzacoati, zeu al vântului, al vieţii şi al luceafărului de dimineaţă.

Tula nu spusese nimic şi Lord Yelverton continuă încet:

— De asemenea, îi învaţă şi mişcarea stelelor, şi cred că la acest lucru te uitai tu chiar acum, şi încercai să afli în ele mesajul lui şi ceea ce înseamnă el pentru tine.

— Opreşte-te!

Cuvintele păreau să ardă pe buzele Tulei.

Apoi spuse supărată:

— Nu pot… să cred că îmi spuneţi mie aceste lucruri, pentru că v-aţi… gândit singur la ele. Cineva trebuie… să vă fi învăţat ce să spuneţi… înainte de a veni aici.

Lord Yelverton înclină din cap.

— Nu mă aştept să mă crezi, spuse, dar nu aveam deloc intenţia să vorbesc cu tatăl dumneavoastră sau cu allcineva despre ceea ce simt faţă de Quetzacoatl, să găsesc mormântul din cauza osului şi a chihlimbarului şi sper să descopăr mai multe piese.

Se opri înainte să spună încet:

— Dacă sunt mai multe, ştiu că vor dovedi şi ele că erau dedicate lui Quetzacoatl cu care, deşi nu pot înţelege, simt că am un fel

de afinitate.

Tula scoase un sunet aproape imperceptibil şi se întoarse din nou către mare.

— Ţi-am spus adevărul, concluzionă Lord Yelverton, şi trebuie să adaug că sunt extrem de surprins de mine însumi pentru că vorbesc despre probleme atât de intime. În acelaşi timp ştiu că tu înţelegi.

— Eu nu… vreau… să înţeleg, spuse Tula cu glas scăzut. Pleacă şi… lasă-mă… singură! Nu vreau să fiţi… aici!

— Este prea târziu, replică Lord Yelverton. Sunt aici fie căăţi place, fie că nu, eşti conştientă că avem ceva în comun, ceva ce niciunul dintre noi nu are cu altcineva.

Ea ridică puţin bărbia în vreme ce el vorbea.

Lui îi trecu fulgerător un gând amuzant prin minte că ea avea reţineri faţă de presupunerea lui, dându-şi seama că era singura persoană din viaţa ei care i-ar putea vorbi despre astfel de lucruri.

Totuşi, era sigur că acesta era adevărul. Era singurul om care îi vorbise vreodată despre lucruri care le ascunsese adânc în inima ei.

Aproape ca şi cum ar fi ciolat-o, ea stătea acum şocată şi furioasă pentru că el încălzase ceva ce pentru ea era sacru.

Ca şi cum ea ar fi vorbit, el spuse:

— Este prea târziu să mă trimiţi departe. Sunt aici şi deoarece cred că ştii că aceasta ne este soarta şi nu putem face nimic ca să ne împotrivim, trebuie să mă ajuţi.

— De ce aş face… asta?

Vorbise neîncrezătoare şi ele era sigur că încă se mai lupta să scape de el.

— Îţi voi da două motive, spuse. Primul, pentru că ştii că acest mormânt există, şi al doilea, pentru că este vorba de Quatzacoatl şi eşti curioasă în ceea ce îl priveşte, dar eşti prea cinstită să mă dai la o parte şi să faci singură investigaţiile.

— Faceţi foarte multe presupuneri despre mine, milord, spuse Tula rece. Nu pot să vă spun nimic şi de ce aş face-o?

— Când te-am văzut pentru prima dată, ceva din afara mea mi-a spus la ce te gândeşti şi ce faci aici, stând şi uitându-te la stele.

Se opri înainte să continue:

— La început am crezut că est o sculptură de la prova mărilor corăbii care le-au folosit spaniolii să navigheze în holf. Apoi am ştiut că nu ai venit cu ei, ci că erai aici cu secole înainte ca ei să vină să prădeze

şi să distrugă.

Glasul lui era foarte liniştit şi continuă:

— Poate că ieri aici când Quetzacoatl a fost forţat prin înşelătorie de altă divinitate să-şi părăsească casa la Tula. Poate că şi tu ai fost tulburată de semnele diabolice pentru care preoţii şi vrăjitorii nu pot găsi explicaţii satisfăcătoare.

Tula făcu un gest de neastâmpăr ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să mai spună ceva, dar a continuat:

— Îţi aminteşti coloana de foc din est care a străbătut în fiecare noapte la ora douăsprezece vreme de un an întreg? Îţi aminteşti cometa cu coadă arzătoare care a tranverzat cerul în timpul zeiilor?

— Nu… nu mai continua! îl imploră Tula în şoaptă, dar el spuse mai departe:

— Ai văzut apele lacului zbătându-se frenetic când nici măcar o boare nu adia şi ai auzit un glas de femeie bocind în noapte?

Văzu că Tula tremura, apoi când ea îşi acoperi faţa cu mâinile, Lord Yelverton spuse încet:

— Sunt sigur că te întrebi dacă Quetzacoatl îşi vaţine promisiunea şi va reveni într-o zi.

♣ ♣ ♣

În aceeaşi noapte, mai târziu Lord Yelverton stătea întins în patul confortabil din camera sa şi privea lumina lunii care inunda dormitorul prin draperiile netrase, se întreba dacă, de fapt, atunci când îi vorbise Tulei nu fusese puţin nebun.

Încerca să se convingă singur că era efectul vinurilor pe care le băuse în seara aceea şi, mai ales, a lichiorului.

Niciodată în întreaga viaţa sa ordonată, controlată şi organizată nu-şi îngăduise să se comporte într-o manieră atât de stanile, sau să lase cuvinte care nu erau ale lui să-i intre în minte şi apoi să le rostească fără voie.

Se gândi că oricare altă femeie ar fir râs şi i-ar firâs că era „ciupit”, dar Tula se înfiorase.

Din şoaptele ei înspăimântate şi din expresia nefirească a ochilor ştiu că îi era teamă pentru că nu era numai gândurile sale, acelea pe care le exprimă, ci şi ale ei.

— Am fost vrăjit! îşi spuse Lord Yelverton. Dar de cine? Cu siguranţă nu de Tula, care în mod evident nu vrea să asculte ce îi spuneam eu dar nu a avut puterea să scape de mine.

Ea se aşezase pe pământ ca şi cum picioarele ar fi refuzat să o susţină şi îl întrebase înduioşător:

— Cum… puteţi ştii… toate acestea? Nici măcar tata… nu ştie lucrurile pe care tocmai le-aţi spus. Ce fel de cărţi sunt în Anglia care pot… descrie lucruri ce aici sunt… secrete?

O clipă, Lord Yelverton nu se mişcă. Apoi, se aşeză şi el şi descoperi că în spatele lui era un cocotier de care se putea rezama.

— Nu ştiu de unde îmi vin cunoştinţele acestea, îi răspunjse. Nu ştiu de ce ţi le-am spus ţie, dar mie nu mi le-a destăinuit nimeni şi nici nu le-am citit. Dintr-odată le-am avut în minte şi mi-au venit pe buze.

Tula respiră adânci şi el văzu că avea degetele aproape convulziv încleştate.

— Este nefiresc cu siguranţă, spuse el meditativ. Poate că suntem vrăjiţi!

— Sunteţi englez! excima A Tula, ca şi cum aceasta ar fi făcut imposibilă suporţia lui.

— Acum cred că osul de jaguar şi chihilimbarrul exercită o influenţă stranie asupra mea, încă de când am intrat în posesia lor, continuă el.

— În ce… fel?

— Am fost întotdeauna conştient de prezenta lor şi am avut o adversiune să le las, chiar şi noaptea, departe de mine.

— Ea nu răspunse şi el continuă:

— În timpul zilei le port în buzunar. Noaptea, le păstrez sub pernă spunându-mi că le fac din cauză că mă tem să nu-mi fie furate.

Un timp se lăsă tăcere. Apoi, el spuse:

— Cred că acum te-ai convins.

Ea făcu un gest cu mâinile care era foarte expresiv.

— Dumneavoastră… încercaţi să-mi citiţi… gândurile!

— Ţi le citesc, spuse el. Mă vei ajuta pentru că simţi că este drept să o faci şi pentru că soarta m-a trimis, ori Quetzacoatl însuşi!

— Să nu-ţi baţi joc de el.

— Chiar crezi că fac aşa ceva? zise Lord Yelverton. Dacă îmi bat joc de cineva acela sunt eu. Sunt arheolog englez serios şi rezervat, unul care a fost întotdeauna cu picioarele pe pământ, interesat numai de istoria obiectelor pe care le-a găsit.

— Ştiu că acest lucru nu este… adevărat.

Tula nu o spusese că un compliment, aproape ca şi cum ar fi

dispreţuit modul îşi bate joc de el însuşi.

— Era adevărat până acum, replică el.

Dintr-odată simţi că situaţia era în totalitate intolerabilă şi că devenise fără voie victima unei înşelătorii pe care nu putea să o identifice.

Se ridică în picioare, spunând:

— Cred că ar trebui să mergem la culcare. Poate că lucrurile vor părea mai clare şi mai pline de sens mâine dimineaţă.

Tula nu-i răspunse. Îşi întoarse doar faţa spre stele, prefăcându-se că el nu era acolo.

El rămase un timp uitându-se la lumina lunii care cădea pe chipul ei şi la strălucirea stelelor ce părea cunva să scânteieze în ochii ei întunecaţi.

Apoi, ca şi cum imaginaţia ei nu-i mai făcea plăcere, se întoarse şi se îndreptă spre casă.

Nu văzu pe nimeni şi totul era foarte liniştit.

Îi spuse servitorului să nu-l aştepte treaz şi în vreme ce îşi scotea hainele şi le arunca pe un scaun, era sigur că se trăda pe el într-un mod pe care el însuşi îl găsi extrem de condamnabil pentru că se răsfrângea asupra muncii sale.

Întotdeauna îi dispreţuia pe arheoloii care încercau să-şi facă un capital din descoperirile lor pretinzând că un blestem plana asupra unui mormând pe care îl deschiseră sau că acele comori vor aduce noroc celor care le vor căpăta.

Lord Yelverton spuse destul de des aceasta era numai un mod de a stoarce bani de la cei naivi.

Nu îl interesa decât faptele, acceptabile sau nu. Dar în noaptea aceasta, trecuse bariera dintre real şi fantastic într-o manieră pe care îl făcu să-i fie ruşine de el însuşi.

— Probabil că m-am îmbătat fără să ştiu, se gândi.

Dar ştia că atunci când rostise acele cuvinte stranii avea mintea limpede de tot, şi în timp ce vorbea cu Tula în modul acela nefiresc ea îi păruse o femeie tânără, care era supărătoare pentru că nu fusese de acord imediat să-l ajute aşa cum ar fi vrut el în cercetările lui asupra trecutului.

— Quetzacoati este o divinitate moartă şi uitată, care nu înseamnă nimic pentru mine, îşi spuse el. Ceea ce mă interesează sunt obiectele care i-ar fi putut fi dedicate, dar care vin din imperiul mixten.

Descoperirea mai multor sculpturi cu scene mitice ar fi de folos tuturor studenţilor care vor studia în viitor istoria.

— De aceea sunt aici, îşi spuse Lord Yelverton, pe un ton de auto-asigurare.

Dar, chiar în clipa în care îşi auzi propria voce răsunând în lumina lunii din dormitor, ştia că minte

CAPITOLUL 3

Lord Yelverton se trezise devreme şi rămăsese o vreme în pat gândindu-se.

Apoi se ridică şi îmbrăcându-şi costulmul de baie remarcă lângă acesta un halat făcut din prosop turcesc.

Încălţat cu p pereche de papuci fără toc, trecu prin coridoare şi ieşi pe verandă unde nu găsi gazda, aşa cum se aştepta, ci un servitor.

— Señor a spus să te duci jos pe plajă, îi spuse acesta.

Lord Yelverton îi răspunse printr-un semn şi porni agale prin cocotierii şi arbuştrii de hibiscrus ca şi în noaptea tecută, apoi coborî scările întortocheate care ducea spre plaja de dedesubt.

Inevitabil, gândurile lui se întorcea spre Tula şi discuţia stranie avută cu ea sub lumina lunii. Îşi spuse că, ceea ce vorbise era atât de necaracteristic pentru el, încât singura explicaţie era că fusese beat. Nu putea fi astfel.

„Era obosit după o zi lungă călare" îşi ceplică el, „şi lichiorul a fost evident cu mult mai tare decât părea".

Ignora faptul că era foarte rezistent la băitiră şi că, fără nicio legătură cu lichiorul, băuse foarte puţin în comparaţie cu cantitatea de vin pe care ar fi consumat-o la o serată acasă.

Ajax Audenshaw îl aştepta. Arăta extraordinar de puternic şi în pofida vârstei era suficient de atrăgător încât să facă inima orcui femei să bată mai tare.

— Bună dimineaţa, Yelverton! Ai dormit bine? îl întrebă politicos.

— Am dormit foarte bine mulţumită patului extrem de confortabil, îi răspunse Lord Yelverton.

— Bine! Dacă eşti gata să înfrunţi apa, vei descoperi că este surprinzător de caldă.

— Abia aştept.

Era o scurtă conversaţie între doi englezi care ar fi putut avea loc oriunde în lume şi Lord Yelverton se gândea că îi alungase

neliniştea cu privire la comportamentul său din noaptea trecută.

Nu era nicio îndoială că spusese aiureli din cauză că băuse prea mult.

Ajax Audenshaw era un delfin în apă şi lui Yelverton, deşi era un bun înotător, îi fu destul de greu să se ţină după el.

Înaintară înotând până departe în ocean, apoi întorcându-se amândoi deodată, bătеau apa cu picioarele privind peisajul din spatele lor.

Soarele, de un auriu irezistibil răsărise, dând să dea o strălucire orbitoare dealurilor şi munţilor care înconjura portul din depărtare.

Întreaga privelişte era atât de minunată, încât Lord Yelverton nu putea decât să o privească, până când Audenshaw spuse:

— Acum înţelegi de ce sunt mulţumit trăind aici.

— Este unul din cele mai frumoase locuri pe care le-am văzut, dar sunt surprins că o persoană cu inteligenţa ta consideră că este suficient.

— Eu am picturile mele.

Lord Yelverton nu-i răspunse, începu doar să înoate încet înspre plajă iar gazda sa înota alături de el.

Abia când ajunsese pe nisipul auriu şi simţiră căldura soarelui încălzindu-le trupurile umede, Audenshaw spuse ca şi cum Lord Yelverton l-ar fi acuzat de indolenţă:

— Mă gândesc să scriu o carte despre tolteci.

Cuvântul o readuse instantaneu pe Tula în gândurile lui Lord Yelverton şi îşi aminti că îl rugase să nu-l facă pe tatăl ei să-i fie dor de acasă, de Anglia.

Pentru că simţea că ea purta responsabilitatea pentru purtarea lui nesăbuită, spuse cu intenţie:

— Aş vrea să vezi descoperirile mele recente din Egipt, sunt sigur că reprezintă mult mai mult decât a fost găsit până acum acolo.

Ajax Audenshaw îl privi cu interes.

Apoi, pe când Lord Yelverton îi vorbea despre mormântul unde făcuse săpături arheologice, spuse:

— Acum câtăva vreme am hotărât să nu mă mai întorc în Europa. Locul meu este aici.

Asupra acestui lucru Lord Yelverton era de acord, totuşi dorind să o sfideze pe Tula, spuse:

— Cred că este o greşeală ca să se limiteze cineva la o singură

parte a lumii, când sunt atât de multe de văzut şi, din fericire, atât de multe de făcut, în locuri diferite.

— Mă tentezi! Se plânse Audennshaw.

În timp ce vorbeau îşi puseseră halatele de prosop şi scoaseră de pe ei costumele de baie ude.

Le lăsară să se usuce la soare şi porniră în sus pe scări spre casă.

— Micul dejun peete cinci minute! îi spuse Audenshaw, când ajunseseră pe verandă.

Lord Yelverton merse în camera lui şi îl auzi pe Audenshaw, în urma lui strigând la servitori să se grăbească cu masa.

Lord Yelverton fu surprins când, câteva minute mai târziu, micul dejun era servit pe verandă, dar la masă nu era nimeni în afară de Ajax Audenshaw.

— Unde sunt copii? întrebă.

— La şcoală, îi răspunse tatăl lor. Încep foarte de dimineaţă treaba în Mexic şi din fericire, în sat trăiesc câtva profesori pensionari care o pot învăţa pe lucette ceea ce doresc eu.

În vocea sa era o notă pe care îl surprinse întrucât pe Lord Yelverton.

Părea ciudat ca un bărbat care a dus o viaţă atât de promiscuă şi a avut câte femei putea, să fie preocupat în felul acesta conştiincios, patern de educaţia copiilor săi nelegitimi.

— Dar señora Dolores unde este? întrebă Lord Yelverton.

Dacă ar fi avut alt nume nu şi l-ar fi amintit.

Gazda sa râse.

— Dolores este o spaniolă şi dacă poţi să o dai jos din pat înainte amiază eşti un vrăjitor.

La masă era şi un al treilea loc, iar Lord Yelverton ştia că este pentru Tula. Ca şi cum gândurile sale ar fi invocat-o, ea apăru în acel moment pe verandă.

Se aplecă şi în trecere spre scaunul ei îşi sărută tatăl, apoi se aşeză la masă acordându-i lui Yelverton doar o uşoară înclinare a capului în semn de salut în timp ce acesta se ridicase politicos până ce ea se aşezase.

— Unde ai fost? o chestionă tatăl ei.

— Am stat cu Petronella, îi răspunse Tula. Îi ies dinţii lui Joanna mi-a spus că nu a dormit toată noaptea.

— Mă voi duce să o văd.

— Doarme acum. I-am preparat nişte ceaiuri de plante şi i le-am amestecat cu miere. Cred că se va simţi mai bine când se va trezi.

Lord Yelverton se gândi că era o discuţie care ar fi putut avea loc în orice casă modestă din Anglia şi se păru straniu numai pentru că era în afara contextului atât de exotic al locului şi pentru că se purta între doi oameni atât de neobişnuiţi.

— Sunt convins că fiica mea cea mai mică nu este un copil puternic, cu toate că Tula nu este de acord cu mine, îi spuse Audemshaw lui Lord Yelverton.

— Este agitată pentru că are probleme cu dinţii, spuse Tula scurt.

— Este agitată pentru că seamănă cu mama ei, replică Audenshaw. O femeie atrăgătoare, indiscutabil o frumuseţe, dar în acelaşi timp, veşnic îngrijorată, pentru tot fiul de fleacuri lipsite de importanţă.

Lord Yelverton vru să râdă, dar simţi că ar fi nepoliticos şi se abţinu cu greutate.

— Mă duc să pictez, spuse Audenshaw. Carlotta trebuie să fie deja aici, şi întâmplător, este cel mai bun model pe care îl am în ultima vreme, Tula.

— Dacă îi spui asta îţi va cere mai mulţi bani! îi răspunse Tula.

— Am făcut-o deja, răspunse tatăl ei. I-am spus că trebuie contractul, dar, de fapt, nu ştie ce înseamnă acest lucru. Ca toate femeile cred că dacă plăcerea pe care ţi-o dă e mai mare trebuie plătită cu mai mulţi bani.

Zâmbi şi se ridică de la masă. Apoi, când ajunse la uşă dinspre casă se întoarse să spună:

— Dacă voi doi plecaţi în exploatoare, nu uitaţi să le spuneţi servitorilor dacă vă întoarceţi la noapte sau campaţi acolo. Îmi displace să aştept fără rost pe cineva la cină.

Nu aşteptă răspunsul, ci dispăru, iar Lord Yelverton o privi pe Tula.

— Plecăm în exploatoare?

— Nu v-aţi răzgândit?

— Ştii că nu sunt genul să fac aşa ceva, dar în acelaşi timp simt că trebuie să mă scuz faţă de tine pentru aiurelile pe care ţi le-am spus noaptea trecută.

Ea ridică o sprânceană ca şi cum ar fo' fost ceva ce nu s-ar fi

aşteptat să audă din partea lui. Apoi întrebă cu glas scăzut:

— Ce… aiureli?

— A fost o combinaţie între călătoria lungă de peste zi şi lichiorul foarte tare.

— Desigur! Aceasta este explicaţia inevitabilă pe care o dă un englez când crede că s-a făcut de râs.

Îşi bătea joc de el, ceea ce era uimitor. Dar nu avea mici un chef să se certe cu ea, ştiind că avea nevoie de ea.

Se lăsă o tăcere. Apoi Tula îşi reveni şi spuse:

— Foarte bine. Vom merge călare în direcţia în care cred că vreţi să ajungeţi, dar n-aş vrea să vă puneţi prea mari speranţe. S-ar putea să fie imposibil să… găsim ceea ce… căutaţi.

Lord Yelverton îi aruncă o privire scurtă.

— Vrei să spui că aş putea fi împiedicat să găsesc ceea ce caut?

— Aceasta este cu siguranţă un mod de a vedea lucrurile.

— Nu am altă şansă, spuse el liniştit, decât să mă las în puterea ta. Sunt foarte conştient că fără sprijinul tău n-am nicio putere.

Tula îşi ţinu respiraţia.

— De ce trebuie să fiţi atât de lacom? întrebă ea pe un ton diferit. În mod neaşteptat aţi obţinut ceva ce cei mai mulţi colecţionari ar fi încântaţi să posede. De ce nu sunteţi mulţumit?

Lord Yelverton îi zâmbi mulţumit?

— De ce aş fi? O întrebă, şu nu m-ai dispreţui dacă aş fi atât de fricos sau atât de slab de înger să mă întorc acum din drum după ce am mers atât de departe şi de fapt, nu am ajuns la ţintă?

Înţelesese din expresia de pe chipul Tulei că era încă distantă şi rece şi o întrebă brusc:

— De ce trebuie să te aşezi singură ca îngerul cu spada de foc pe care o învârţi ameninţător la intrarea în Grădina Edenului ca să mă împiedici pe mine să intru?

— Dar nu sunt… eu cea care… vă împiedică, spuse Tula încet.

— Atunci cine?

Ea nu-i răspunse şi după un moment el îi spuse:

— Te referi la cei vii sau la cei morţii? Sunt sigur că în dimineaţa aceasta, stând la soare la micul dejun, atât de prozaic, nu mai putem fi vrăjiţi aşa cum cu certitudine am fost în noaptea trecută. Ori a fost un gen de nebunie din cauza lunii?

Fără îndoială, tonul său era aspru când spuse ultimele cuvinte şi

Tula se ridica brusc împingând scaunul înapoi.

— Voi cere să fie pregătiţi caii, milord, spuse ea, şi vom pleca în zece minute. Dar trebuie să veniţi singur.

— Voi fi gata, îi replică Lord Yelverton.

Simţi un val de satisfacţie pentru că reuşi să se impună.

Era aproape ca şi cum s-ar fi bătut cu forţe mult mai puternice decât o singură femei firavă firavă şi ieşise victorios.

Când se îndreptă spre camera sa se întrebă de ce era atât de dificilă.

Ofăcea ca să-şi arate puterile? Ori poate, ca toate femeile, dorea să facă pe misterioasa, doar de dragul de a o face!

Lord Yelverton îşi spuse că trebuie să fie foarte circumspect şi să vadă dacă nu îl înşală.

I-ar fi fost foarte uşor să-i arate o grotă goală şi să-i spună că era cea pe care o căutase el dar fusese golită de hoţi sau poate de arheologii veniţii înaintea lui.

Îşi aminti că marinarul îi spuse că grota era în apropierea unei cascade şi se gândi că nu menţionase acest lucru Tulei şi astfel ar putea testa dacă îl duce la locul potrivit.

— Nu am încredere în ea, îşi spuse şi îşi dori să-l fi putut convinge pe Ajax Audenshaw să vină cu el.

Era înnebunitor să te gândeşti la omul care îşi irosea remarcabilul său talent de arheolog, pictând tablouri care nu vor fi admirate de specialişti şi nici de majoritatea publicului amamtor.

Cu toate acestea, Lord Yelverton, avea sentimentul neliniştitor că acestea ourtau în ele atingerea geniului.

Dacă era adevărat, l-ar putea împiedica pe Audenshaw să se întoarcă la cercetările sale arheologice sau la citea despre tolteci care nu va fi scrisă niciodată.

Apoi îşi spuse cu cinism că atunci când Dolores va începe să-l plictisească, pasiunea lui pentru pictură va scădea fără îndoială.

Nu părea că pasiunea pentru spaniola aceasta va dura foarte mult, căci judecând după fructele iubiri sale, copiii săi, niciuna dintre legăturile amoroase ale lui nu durase mai mult de doi sau trei ani.

Atunci vor apărea noi chipuri, noi lucruri interesante şi ar putea fi chiar convins să vină în Egipt.

Lord Yelverton se gândi cu plăcere la aceste lucruri.

Oricât de excentric era Audenshaw, el îl plăcea şi, de asemenea,

avea un mare respect pentru cunoştinţele şi competenţa sa pe care i le cunoştea deja după ce vorbise cu el, care, de astfel, depăşeau pe le oricărui alt arheolog din lume.

— Nu poate să rămână aici multă vreme să-şi fondeze o familie şi să ignore re responsabilităţile pe care le are faţă de generaţiile viitoare ca un interpret talentat al trecutului, îşi spuse Lord Yelverton.

Decise ca atunci când e se va întoarce din expediţia sa cu Tula, să stea îndelung de vorbă cu tatăl ei şi să încerce să-l facă să vadă corect problema.

Avu sentimentul că ea s-ar opune cu tărie la acest lucru aşa cum încercase cu tărie să se opună şi dorinţei lui de a găsi grota.

De aceea, nu va trebui să o lase să bănuiască nimic din această inţenţie a sa, altminteri ar putea să facă lucrurile şi mai grele pentru el decât le făcuse acum, se gândi el cu teamă.

Când fu gata coborî în faţa casei unde o găsi aşa cum se aşteptase, pe Tula călare deja pe unul dintre poneii aceia robuşti pe care mexicanii îi considerau siguri pe picioare şi apţi să îndure lungii călătorii de ore întregi pe munte.

O privi pe Tula şi remarcă cu uimire că era aşezată bărbăteşte în şa.

Purta o fustă pantalon de velur cu franjuri, care fusese inventată în America de Sud şi care arăta întotdeauna extrem de atrăgătoare.

Dar aceasta, se gândi cu hotărâre Lord Yelverton, era pentru bărbaţi sau pentru un băiat tânăr.

I se păru foarte şocant ca o femeie, oricât de primitivă şi sălbatică era ţara ei, să călărească bărbăteşte.

Ca şi cum ar fi ştiut ce gândeşte, Tula îi râse scurt şi îi spuse.

— Am impresia, milord, că aţi remarcat lipsa oblâncului şi că nu sunt îmbrăcată ca pe terenurule de vânătoare englezeşti.

— Ce ştii tu despre terenurile de vânătoare? spuse Lord Yelverton ca să nu fie obligat să răspundă la întrebare ei.

— Tata mi-a descris adesea viaţa conversaţională pe care o ducea în Shires înainte de a se apuca de arheologie într-o doară, să-şi omoare timpul şi să descopere apoi că devenise o psiune.

— Cu siguranţă ai face senzaţie îmbrăcată cum eşti! spuse Lord Yelverton rece.

— Dacă vă stânjeneşte prezenta mea, zâmbi Tula, daţi-mi voie să vă asigur că oameni de pe aici sunt obişnuiţi cu mine aşa, cum sunt

şi cu tatăl meu. Tot ceea ce facem devine doar un vers în poemele şi cântecele pe care le compun despre noi. Lord yelverton fu surprins până când îşi aminti că mexicanii scriau poeme zeilor lor şi cânta cântece aproape lugubre.

Îşi imagină că Audenshaw, arătând aşa cum arăta şi purtându-se cu un dispreţ faţă de morală care provocase dezaprobarea femeilor dacă nu chiar şi a bărbaţilor, ar putea deveni un subiect perfect pentru cântările ale căror cuvinte, cu înţelesul lor pătrunde adânc în conştiinţa ascultătolrilor.

Oricum, era nerăbdător să plece pentru a mai întârzia să discute sau chiar să se certe cu Tula.

Fără să mai adauge altceva, se urcă în şa şi porniră, şi Tula călărea în faţa lui.

Nu se putea opri să nu remarce că stătea în şa la fel de bine ca orice altă femeie pe care o văzuse vreosată şi că verdele bluze de mătase care se asorta cu fusta, punea în valoare părul ei auriu.

Nu era atât de cald ca să fie nevoie să-şi pună pălăria de pai cu boruri largi pe care o legase de şa, în faţă.

Călărea cu capul descoperit şi el văzu din nou cu surprindere că în loc să poarte părul strâns cu agrafe, aşa cu s-ar fi aşteptat, îl avea legat simplu cu o panflică verde şi lăsat pe spate.

— Este la fel de neconvenţională ca tatăl ei, îşi spuse Lord Yelverton şi acest lucru îl supăra cunva dar nu încercă să înţeleagă în ce fel. Călăreau pe drumul de căruţe care ducea spre casa lui Audenshaw, intersectat de drumuri înguste, pline de praf care se îndreptau jos în satul Acapulco, şi imediat începură să urce.

Dealurile nu semănau cu cele care venise Lord yelverton dinspre ciudat de Mixico, căci erau aproape lipsite de vegetaţie, iar stâncile străluceau, lucru ce îi spuse că acestea conţineau minerale.

În vreme ce urcau şi continuau să urce, soarele devenea mai fierbinte şi după o jumătate de oră de călărit, Tula îşi opri calul să-şi dezlege pălăria din şa şi să şi-o pună pe cap.

Lordul privi în urmă şi putea descoperi că putea admira portul pe care vasele spaniole le folosiseră că aşa cum era protejat de insulele din jur împotriva furtunilor constituia un port natural perfect, cum greu puteai găsi altele în lume.

Era foarte frumos cu marea cea albastră ale cărei valuri se spărgeau pe plajele de aur şi cocotierii care ajungeau la marginea

nisipului.

Îi veni în minte că descoperise Paradisul şi poate, pentru prima oară, putea să înţeleagă de ce Audenshaw era gata să se îngroape singur în anonimat şi să fie fericit, liber de obligaţiile societăţii, chiar dacă acesta ar fi ajuns până la Acapulco.

Gândurile sale fu întrerupte de zgomotul unor pietre dislocate care buiau trecând pe lângă el.

O urmă repede, cu sentimentul straniu că dacă o pierde din vedere s-ar putea să nu o mai găsească niciodată.

Călăriră până ce se făcu insuportabil de cald. Atunci, sus pe creasta dealurilor ajunseră într-un loc unde erau adunate câteva case.

Nu se vedea nimic, cu excepţia câtorva copii mici care se jucau în praf.

Spre mirarea lui mlord Yelverton, Tula, în loc să meargă mai departe, aşa cum s-ar fi aşteptat, prin calul lână o colibă mică de piatră şi descălecă.

— De ce ne oprim aici? întrebă el.

— Este cineva aici cu care trebuie să vorbim înainte de a putea merge mai departe.

Lord Yelverton o privi întrebător.

Nu se aştepta să aibă nevoie de vreun fel de permis, dar asta era calea ce implicau vorbele Tulei.

Lăsându-şi calul liber să pască câteva tufişuri care creşteau printre pietre, Tula bătu la uşa colibei şi Lord Yelverton o auzi vorbind cuiva care era în casă într-o limbă pe care nu o înţelegea.

Descălecă întrebându-se dacă ar fi în siguranţă lăsându-şi calul liber aşa cum făcuse Tula şi decise că era puţin probabil ca animalul să se ducă prea departe.

Merse spre Tula, dar înainte să ajungă la ea o femeie ieşi din colibă şi Lord Yelverton ştiu, chiar dacă acest lucru îl mira, care era o *Curadera* – o vrăjitoare.

Le mai văzuse înainte şi în călătoria lui de la ciudat de México, ghizii îi arătaseră aproape în fiecare zi câte o *Curadera*.

Ştia că magia era o parte foarte importantă din viaţa mexicanilor, dar i se spusese întotdeauna că vrăjile care îşi fac efectul asupra mexicanilor, lucrul bine ştiut, nu aveau putere asupra străinilor.

Atunci de ce, se întrebă Lord Yelverton furiş vorbea Tula cu

Curadera satului?

Un moment fu tentat să călătorească mai departe şi să o lase să-l urmeze.

Apoi îşi spuse pentru sine că dacă ea vrioa să se joace şi să facă pe mijlocitoarea cu superstiţiile locale, el era pregătit să tolereze acest lucru, dacă asta l-ar putea juta să găsească grota.

Deoarece cerceta foarte atent orice tară pe care o vizita şi ştia că, deşi vrăjotoria jucase un rol foarte important în Mexic încă din cele mai vechi timpuri, numai de la venirea cuceritorilor spanioli începuse să prospere cu adevărat.

În imperiul Aztec numai cei născuţi sub semnul ploii erau predestinaţi de zei să practice vrăjitoria; doar dacă cineva era născut pentru asta devenea vrăjitor, astfel nu avea nicio şansă.

Dar vrăjitoarele spaniole, după cum Lord yelverton ştia foarte bine, alegeau deliberat să urmeze această chemare. Făcând un pact cu diavolul, vrăjotoarele se bucurau de plăcerile cărnii, iar Satana le apărea întruchipat într-un ţap mare şi le învăţa magia neagră.

Mare majoritate a vrăjitoarelor azteci erau bărbaţi. Idolul lor era zeul luminii, patronul vrăjitorilor, iar cea mai importantă caracteristică a lui era că se putea transforma el însuşi în jaguar.

Dar vrăjitoarea pe care Tula o adusese din coliba întunecată nu era prea impresionantă, se gândi Lord yelverton şi detesta faptul că trebuia să-şi piardă timpul ascultând-o, dacă asta era ceea ce avea de gând Tula.

Vorbind acum spaniola-mexicana, pe care Lord Yelverton o înţelegea, Tula spuse:

— Acesta este un musafir al tatălui meu. Caută o anumită grotă care este undeva pe dealuri. *Curadera*, avem nevoie de ajutorul tău să o găsim.

Curadera îl privi pe Lord Yelverton şi acesta observă că avea cataractă la amândoi ochii. Totuşi, faţa ei bătrână şi ridată era întoarsă spre el şi avea sentimentul că nu se uita la aspectul său exterior ci adânc în sufletul lui.

El nu vorbi, pentru că nu avea nicio dorinţă să spună ceva şi ca şi cum Tula i-ar fi cunoscut sentimentele îi aruncă o privire care cu siguranţă, era de avertizare.

Curadera merse înapoi în casă şi se întoarse cu un vas cu apă.

Se aşeză pe o piatră mare care folosea ca treaptă şi lăsă vasul jos

lângă ea.

Apoi întinse mâna spre Tula care îi întinse două flori sălbatice pe care Lord Yelverton nu le remarcase înainte şi îşi dădu seama că trebuia să le fi cules pe drum.

Erau nişte flori sălbatice destul de obişnuite şi *Curadera* le luă cu delicateţe în mână, le desfăcu petală cu petală şi le lăsă să cadă în apă.

Se făcu linişte în timp ce privea lung vasul.

Nu se auzea niciun sunet, chiar şi copii erau tăcuţii. Lord Yelverton descoperi că asculta şi el şi se gândi că nu o făcea numai cu urechile ci şi cu un simţ interior pe care nu-l folosea de obicei.

Curadera îşi trecu mâinile pe deasupra vasului. Apoi spuse cu un glas ciudat, adânc, ce părea mai mult al unui bărbat decât al unei femei.

— Ceea ce este căutat se află lângă o cădere de apă, dar acolo este pericol! Sufletul care păzeşte îşi păstrează jurământul făcut înainte să moară. Fii atent!

Îşi ridică privirea şi Lord Yelverton îşi aminti că nu-i spusese Tulei ce învăţase de la marinar, anume că grota este lângă apă. Se întrebă dacă îi citise gândurile.

Tula care stătuse pe piatră în timp ce *Curadera* cercetase vasul cu apă, se ridică acum în picioare.

— Mulţumesc, mulţumesc foarte mult, spuse. Señor îţi este, de asemenea, recunoscător.

Întinse mâna spre Lord Yelverton în timp ce vorbea şi ele, cu un zâmbet uşor ironic scoase din buzunar o monedă.

Se gândi că Tula ar putea considera că era prea mult, dar ea o luă fără niciun comentariu. Nu o dădu vrăjitoarei, ci o puse pe piatră în faţa casei.

— Puteţi călători în pace, spuse *Curadera*.

— Bunătatea ta va călători cu noi, îi răspunse Tula.

Bătrâna dispăru în căsuţa ei lăsând moneda afară şi Lord Yelverton, mulţumit că se sfârşise şi că nu trebuia să spună nimic, se îndreptă spre calul sa.

Tula încălecă pe al ei şi merseră o vreme, înainte ca el să poată călări lângă ea şi să o întrebe:

— Ştiai că grota este lângă apă?

— Nu. Cum aş fi putut şti?

— Am crezut că poate mi-ai citit gândurile.

— Încerc să nu o fac încă de când aţi venit.

— Dar noaptea trecută te-ai simţit capabilă să faci acest lucru?

Ea nu-i răspunse şi după un moment de tăcere, el spuse:

— Vreau un răspuns la întrebarea mea.

— De ce? îl chestionă Tula. Am aflat ceea ce doream să ştiu, şi anume unde este situată grota.

— Ţi-aş fi spus dacă m-ai fi întrebat.

Pe buzele apăru un zâmbet indiscutabil ironic, când îi răspunse:

— M-am gândit că mă testaţi.

Pentru că era adevărat, Lord Yelverton nu mai putu replica nimic.

După o clipă spuse pe un totn care era evident iritat:

— Îmi displac superstiţiile de orice fel şi nu cred în vrăjitoare!

Tula râse şi el se gândi că era prima dată când o auzea râzând spontan şi vesel, ca un copil.

Pentru că era atât de neobişnuit pentru ea, el o privi şi ea îi spuse:

— Sunt convinsă că niciun englez nu ar trebui să părăsească insula lor îngustă. Tata era la fel ca tine când a venit pentru prima dată în Mexic. Obişnuia să strige tare, ca şi cum ar fi vrut să înfrunte spiritele: „Nu cred în voi! Plecaţi!”

— Şi au plecat? întrebă Lord Yelverton

— Nu, bineînţeles că nu! răspunse Tula. Mexicul este plin de spirite, demoni şi îngeri sunt peste tot. Nici măcar ritualul catolic nu poate să-i exorcizeze.

— Nu vreau să te cred, spuse Lord Yelverton irezistibil de parcă ar fi fost un copil.

— Nu are importanţă dacă mă crezi sau nu mă crezi, spuse Tula. Mexicul este unul din locurile de pe pământ unde nu există distincţie între spirit şi materie.

— Ce înţelegi prin asta?

Ştia că Tula se gânde înainte de a vorbi:

— Un mexican nu se simte creat şi deci, exteriorul lui Dumnezeu. Pentru el orice şi oricine este parte a creaţiei, o creaţie imensă care curge în valuri mişcătoare.

Tula vorbea cu un fel de incantaţie ritmată în glas şi era greu să nu accepţi ceea ce spunea.

Lui Lord Yelverton i se păru pentru o clipă că invocase minunea

şi fascinaţia creaţiei să strălucească în fiecare frunză şi piatră, în fiecare arbust şi mugure.

Era acolo. Era ceva ce simţea că într-un fel ştiuse dintotdeauna dar trebuise ca această tânără fată să o exprime în cuvinte.

Călarea se îngustă din nou şi Tula călărea în faţa lui, iar el era bucuros pentru că nu voia să vorbească acum cu ea, nu voia ca ade sentimente ciudate pe care le simţea în noaptea trecută între ei să reapară.

Voia să fie doar el însuşi, persoana aceea prozaică, concentrată să descopere istoria popoarelor de demult cu ajutorul unor cioburi de oale scoase din pământ din care să facă anumite deducţii logice în întregime, fără niciun mister ascuns în ele.

Totuşi, ştia că, în vreme ce merge în urma Tulei, se simţea călărind printr-o ceţă deasă, că nu s-ar găsi într-un peisaj familiar dacă ceaţa s-ar risipi ci într-un fel de lume de vi stranie, care avea materialitate doar dacă mintea sa devenea conştientă de posibilităţi pe care nu le cunoscuse niciodată înainte.

Călăreau de aproximativ un sfert de oră şi ajunsese sus pe dealuri. După ce cărarea ocolea un bolovan mare se întoarse spre interior şi Lord Yelverton văzu că în faţa lor se întindea o vale adâncă.

Rocile erau ascuţite şi fără vegetaţie, iar când cotiră din nou, poteca se îngustă într-atât încât îi fu frică să nu-i alunece calul şi să-l trântească din şa.

Apoi Lord Yelverton auzi un sunet straniu.

Era ca zbuciumul valurilor mării şi o clipă mai târziu văzu şi ce îl cauză.

În faţa lor se afla o cascadă de apă strălucitoare în soare, magnifică în căderea ei avântă într-un lac înainte ca apa să se răspândească printre roci, mişcându-se din ce în ce mai încet până când în cele din urmă, dispărea în vale.

Lui Lord Yelverton îi trecu prin minte că aici era locul unde *Curadera* spusese că va găsi grota, şi era, de asemenea, evident de acesta era cascada la care se referise marinarul.

Încercă să găsească explicaţia faptului că vrăjitoarea, cu ochii ei aproape orbi, îi spusese unde să meargă, dar nu reuşi decât să ajungă din nou la slaba explicaţie că ea sau Tula putea să citească gândurile.

Oricare ar fi fost explicaţia, era aici şi în vreme ce se uita la stâncile de pe fiecare parte a cascadei se gândi că nu va fi greu să

localizeze grota exceptând, bineînţeles, ideea că ar putea să fie de cealaltă parte a văii.

Cum nu mai era nicio posibilitate să mai urce pe cai, descălecă iar tula făcu acelaşi lucru.

Apoi, pentru că era imposibil să se audă unul pe celălalt doar dacă era foarte aproape, se aprobe de ea ca să o întrebe.

— Unde crezi că ar putea fi grota?

Lord Yelverton vorbi pe un tonde conversaţie uşoară ca şi cum nu ar fi avut mare importanţă şi ea îi răspunse în acelaşi fel:

— Nu am nici cea mai mică idee. Va trebui să ghicim, pur şi simplu.

— Iată ce propun, spuse Lord Yelverton. Urc eu primul în vârful torentului şi dacă găsesc ceva semnificativ poţi să urci şi tu acolo unde sunt eu.

Se gândea în vreme ce vorbea pe buzele ei apăruse un zâmbet uşor şi era sigur că ea considera că motivul pentru care el urca primul era că voia să trăiască emoţia de a găsi el grota.

De fapt, se gândea că nu era necesar să se obosească amândoi într-un urcuş care va fi mai degrabă aspru şi abrupt printre stânci.

Dar dacă ea voia să creadă asta el nu era în mod special interasat în ce gândea ea şi ştia fără să i-o spună că spera pe jumătate ca el să nu găsească nimic şi să fie dezamăgit.

— Aşteaptă aici! spuse scurt ca o comandă.

Tula îşi scoase pălăria şi se aşeză pe un bolovan neted privind înspre cascadă şi nu spre Lord Yelverton. Se uită la torentul care, împrăştiind picături de apă în lumina soarelui crea un curcubeu care se întindea pe toată suprafaţa lui, din vâr şi până jos.

Caii stăteau cu capetele plecate păscând puţină iarbă iar Lord Yelverton gândea că torentul era o privelişte atât de minunată încât, de fapt, ei puteau fi doi turişti care vizitau locurile.

Au sentimentul nelămurit că Tula ar trebui să-i ureze noroc, dar în loc de asta, ea nici măcar nu se uita la el.

Aşa cum anticipase, urcuşul se dovedise destul de dificil peste stâncile ascuţite, inegale. Picioarele îi alunecau mereu iar marginile aspre ale rocilor îi răneau mâinile.

Oricum, era învăţat să urce şi nu i se păru extraordinar de dificil.

Îi luă mai puţin de trei minute să se apropie de vârful torentului, unde văzu sub linia orizontului, două sau trei deschizături întunecate

scobite adânc în stânci.

Lord Yelverton îşi simţi inima bătând cu putere.

Găsise ceea ce căutase şi acum se gândi într-un fel sau altul le-ar fi găsit chiar şi fără ajutorul Tulei.

Era aproape ca şi cum cele două obiecte preţioase pe care le purta în buzunarul pantalonilor l-ar fi ghidat înapoi la ele acasă.

Tot timpul le simţise în timp ce călăreau, exact la fel cum fusese conştient de prezenţa acestora de când intrase în posesia lor.

Apoi se gândi că atunci când va ajunge în dreptul grotelor le va putea încredinţa acestor obiecte sarcina de a i-o arăta pe cea pe care o căuta, acolo unde stătuse trei sute de ani în siguranţă, înainte de a fi furate şi duse departe.

Lord Yelverton se trase în mâini sus pe terasa de piatră care era exact în faţa grotelor.

Era mai întinsă decât se aşteptase, de cel puţin un metru şi conducea spre marginea cascadei aproape la fel ca o potecă.

Puse piciorul pe marginea ei, se săltă şi se ridică în picioare în faţa grotelor pe care le văzuse de jos.

Acum îşi putea da seama două dintre intrări erau foarte puţin adânci, dar cea de-a treia, întunecată şi prăfuită, pătrundea, fără îndoială, până departe în stâncă şi era sigur că acesta era locul pe care îl căuta şi în care se afla comoara.

Fu un moment de triumf.

Apoi, în timp ce se uita la grote şi îşi dădu seama că venise fără echipamentul necesar, căci, aşa cum se aşteptase, va trebui să înlăture acumularea de praf şi bolovanii înainte de a putea pătrunde în ceea ce presupunea a fi o cameră ascunsă adânc în stâncă.

— Mâine îşi spuse el însuşi. Voi aduce oameni mei şi vom începe lucrul.

Ideea îl făcea să se simtă emoţionat, dar îşi spuse că era drept şi politicos să arate grota şi Tulei pentru că îl adusese acolo.

Se întoarse să-i facă semn cu mâna să urce şi să vină lângă el, dar spre surprinderea sa, ea nu-l privea şi nu-l urmărea, cum crezuse el că ar trebui să facă, urcuşul se pre vârf, ci se uita la cascadă.

Trecu o vreme până reuşi să-i atragă atenţia.

Apoi, în cele din urmă, poate că-şi dorea acest lucru intens, ea îl privi sus şi el îi făcu semn cu mâna.

Exact când făcea acest lucru se întâmplă ceva foarte straniu.

Se simţi împins – nu era alt cuvânt pentru ceea ce se întâmplase – de lângă grotă şi de pe terasă.

Încercă să reziste la ceea ce părea puterea unui vânt mare sau a unei forţe stranii care aproape îl făcea să se clatine pe picioare astfel încât îi era imposibil să-şi păstreze echilibrul.

Se luptă dar fără succes.

Apoi, cu un sentiment de groază profundă se trezi la marginea torentului năvalnic.

Cu disperare şi frenezie se zbătu, dar fără niciun folos.

Simţi cum cade tot mai jos până se izbi cu putere de peretele de apă şi totul i se întunecă în faţa ochilor.

CAPITOLUL 4

Tula fi văzu pe Lord Yelverton căzând în cascadă şi sări în picioare cu un strigăt îngrozit.

Apoi îşi ţinu răsuflarea urmărind corpul lui aruncat în apele înspumate din lac.

Era prins într-un vârtej care îl scoase afară spre capătul căderii de apă, unde valurile se ridicau şi se spărgeau până când în cele din urmă se transformau într-un curent iute răsucindu-se printre malurile verzi presărate cu zambile de apă.

Atunci începu să alerge, sărind peste pietre şi bolovani, alunecând o dată sau de două ori şi căzând în genunchi, pentru că, în cele din urmă, să ajungă în acelaşi timp cu Lord Yelverton care continua să plutească cu faţa în apă, şi braţele întinse înlături care îl ţineau la suprafaţă.

Tot mai era împins de curent în jos dar nu atât de rapid şi tocmai se întreba cum ar putea să-l prindă când apărură doi bărbaţi.

Erau mexicani, iar pe unul dintre ei îl recunoscu, un bătrân cu pătul sur.

— Diarz! explamă ea şi era ca un strigăt de uşurare.

Nu-i răspunsese ci adresă o vorbă scurtă, de comandă tânărului şi amândoi intrară în apă până la brâu.

Nu-l putură prinde pe Lord Yelverton şi acesta trecu dus de ape, pe lângă ei.

Încercară din nou puţin mai jos, şi de data aceasta Díaz îl ţinu pe bărbatul cel tânăr în timp ce acesta înainta până când apa îi ajunse de subsuoară.

Apoi, cu cealaltă mână întinsă în faţă reuşi să apuce pe Lord

Yelverton.

În rest, fu o chestiune de timp până când îl traseră într-o parte, îl aduseră între ei şi îl ridică pe mal.

Îl întinseră pe iarbă cu faţa în jos şi stând călare pe trupul lui, Díaz începu să-l manevreze într-o încercare de a-l face să elimine apa pe care o înghiţise şi să-l facă să-şi revină în simţuri.

Tula fi privea îngrijorată când îl întoarse cu faţa în sus.

Era foarte palid, cu ochii închişi şi cu un sentiment de groază o încercă pe Tula căci arăta ca şi cum ar fi fost sciptat din marmură şi zăcea deja într-un mormânt.

Cu glas pierdut, ce greu putea fi auzit şi care nu părea să fie al ei, întrebă:

— Este… mort?

Díaz o privi şi îi răspunse:

— Nu respiră.

Tula se lăsă în genunchi, desfăcu nasturii de la cămaşa udă a lui Lord Yelverton şi îi puse mâna pe inimă.

Nu simţi nimic.

Îl privi pe Díaz care stătea lângă ea.

— Cum putem să-l salvăm?

El nu-i răspunse o clipă şi ea insistă:

— Tu trebuie… să ştii… ce să faci. Quetzalcoatl este un zeu al vieţii.

Un zâmbet slab apăru pe buzele lui Díaz pe care ea nu-l înţelese când acesta îi replică:

— Tu trebuie să-l faci să respire.

— Cum? Cum? întrebă Tula.

Îşi trecu degetele peste inima lui Lord Yelverton ca şi cum ar fi încercat să-l facă să respire.

Atunci Díaz spuse încet:

— Ceea ce vrea el acum este suflu şi tu poţi să i-l dai.

O clipă, Tula fi privi lung şi neînţelegând ce voia să spună.

— Sărutul vieţii, spuse Díaz ca şi cum ea ar fi pus întrebarea.

Abia atunci înţelesese, se aplecă şi îşi puse buzele pe ale lui Lord Yelverton.

Forţându-le încet să se întredeschidă, ea suflă aerul respiraţiei ei în gura lui, simţind că face acest lucru pentru că Quetzalcoatl îi spuse ce să facă.

Simţi forţa vieţi urcând în trupul lei, dându-i-o lui Lord Yelverton prin buzele ei.

Stătea încă cu mâinile pe pietil lui nemişcat când, brusc simţi un răspuns slab dincolo de pielea rece, dar tot nu era sigură.

Continuă să răsufle, rugându-se, gândindu-se că îi spuse lui Lord Yelverton că oricine şi orice în Mexic era parte a creaţiei, o revărsare imensă care curge în valuri mişcătoare.

Această forţă creatoare i-o dădea ea acum făcând-o să treacă din trupul ei într-al lui. Înţelegea cu simpatie, că îi dădea viaţă.

Acum nu mai era nicio îndoială că inima lui Lord Yelverton începuse să bată.

Ea ridică privirea şi se uită din nou la Díaz.

— Trăieşte!

În vocea ei era o umbră de teamă.

— Trăieşte, îi confirmă Díaz.

♣ ♣ ♣

Lord Yelverton simţea că revine printr-un tunel lung şi întuneca spre un punct slab de lumină care se mărea tot mai tare până când întunericul dispărea şi deschise ochii.

Era conştient de durerea arzătoare, se simţea din cap până în picioare, pe fiecare părticică a corpului să tot numai o rană, dar în acelaşi timp, că după un somn bun, mintea îi era limpede.

Un moment nu se putu gândi unde era.

Apoi, văzu pânza unui cort şi se gândi că trebuia să fie în drum spre Acapulco, dormind afară în vreun cătun mic sau printre dealurile împădurite pe care le tranversa în călătoria sa.

Atunci însă veni cineva şi se aşeză în genunchi lângă el şi văzu că era Tula.

Când ochii ei priviră într-ai să îşi aminti.

Ajunsese la capătul călătoriei sale, îl întâlnise pe Audenshaw şi găsise grota.

Apoi îşi aminti căderea în cascadă.

— Ce s-a… întâmplat? Încercă să întrebe.

Vocea îi era mai mult un horcăit răguşit iar Tula îşi trecu mâna deasupra capului lui în timp ce îi apropie de buze un pahar.

Simţi gustul de suc de fructe la fel de delicios ca băutura pe care Ajax Audenshaw i-o oferi în noaptea care sosise şi când era aşa de însetat.

Acum îşi aminti totul: reţinerea Tulei de al duce la grotă, *Curadera* care îl avertizase de pericol şi momentul îngrozitor care se simţise împuns de o forţă invizibilă şi inexplicabilă spre marginea cascadei.

Tula îi luase paharul de la gură şi îi aşezase capul din nou pe pernă.

— Dormi, îi spuse.

Asri fi vrut să protesteze pentru că erau atât de julte lucruri pe care voia să le ştie, apoi simţi degetele ei masându-i fruntea foarte delicat, într-un mod hipnotic.

Voia să vorbească cu ea dar mişcările ritmice ale degetelor ei erau hipnotice şi nu se putu gândi la altceva decât la ele în vreme ce vorbea.

♣ ♣ ♣

Când Lord Yelverton se trezi îşi dădu seama că era noapte, iar lângă el, pe pământ era o lanternă.

O clipă că era singur, apoi văzu un bărbat chiar la intrare în cort care era deschisă.

Cu toate că stătea în întuneric, Lord Yelverton ştia că era un mexican, care era în vârstă şi avea purtare mândră sau, poate, simţea pur şi simplu conştient că nu era un simplu ţăran.

Când Lord Yelverton îl văzu se uita la stele.

Acum, ca şi cum ar fi simţit că îl chema se ridică şi veni în cort să se ghemuiască pe jos lângă Lord Yelverton care era întins pe salteaua lui.

— Doriţi să beţi ceva, señor?

Mexicanul i se adresă cu cuvinte de servitor şi totuşi, cunva lord Yelverton ştiu că îi vorbeşte ca unui egal.

— Cine… eşti?

— Sunt Díaz. Vă îngrijesc în timp ce doarme Señorita Tula.

— Ea m-a îngrijit?

Era o întrebare la care Lord Yelverton ştia deja răspunsul.

— Ea v-a salvat viaţa.

Urmă o tăcere, Apoi Lord Yelverton spuse:

— Nu pot gândi cum s-a întâmplat… dar am căzut în cascadă. Cum a reuşit Señorita să facă să nu mă înec?

— Te-ai înecat! Nimeni nu a căzut în cascadă şi a scăpat cu viaţă!

— Atunci cum m-a salvat… Señorita?

— Vă va spune Señorita personal, replică Díaz. Acum trebuie să dormiţi. Sunteţi norocos că nu aveţi oase rupte.

Lord Yelverton dori să întrebe cum de ştia cu siguranţă acest lucru şi dacă era doctor, dar efortul era prea mare şi somnul îl învălui din nou ca şi cum ar fi fost ţinut în braţe de zeiţa pământului.

♣ ♣ ♣

Lord Yelverton auzi râsul Tulei peste muzica apelor cascadei.

Ştia că sunetul apei îl însoţise tot timpul cât dormise, se trezise şi adormise din nou, îl liniştise şi îl făcuse, într-un mod straniu, să se simtă ca şi cum ar fi fost iubit şi protejat.

Acum Tula râdea şi era ca un cântec de păsări atunci când răsărea soarele.

Ea intră în cort.

În timp ce lord Yelverton dormea deschiseseră cortul. În spatele ei vedea verdele malului opus al curentului şi îşi dădu seama că primele raze ale soarelui erau ca fire de aur pe arbuşti şi pe flori.

O clipă figura Tulei eclipsă tot ce era în jurul ei apoi văzu că aducea un buchet de flori în mână şi nuanţele lor de stacojiu şi galben luminară cortul.

— Díaz mi-a spus că ai avut o noapte bună, spuse ea, şi de aceea îţi va fi foame şi vei dori micul dejun. Jiminez îl prepară pentru tine.

Puse florile jos pe cuvertură cu care fusese învelit, apoi înainte să mai poată pune vreo întrebare ieşi în timp ce Díaz veni să-l aşeze mai confortabil şi îi puse mai multe perne sub cap

De asemenea, îl spălă şi îl bărbieri în timp ce Tula se întoarse cu un mic dejun foarte apetisant. Lord Yelverton se simţi mult mai bine.

Tot mai simţea că fiecare părticică a corpului era foarte dureroasă, durerea provenea de la loviturile pe care trebuie să le fi îndurat în timp ce plutea inconştient în apele învolburate ale cascadei.

Ştia că, de fapt, era un mod miraculos că reuşise să supravieţuiască unei astfel de experienţe.

Dorea să vorbească cu Tula despre acest lucru, căci ştia că era singura persoană care fusese martoră la exact tot ce se întâmplase.

Dar mai întâi avea de mâncat un astrăv prins în apele curentului pe lângă nişte ouă care erau foarte micuţe dar foarte satisfăcătoare şi cafeaua care ştia că se cultiva în multe locuri din Mexic.

Abia când terminase de mâncat şi Jiminez veni să ia tava, Lord Yelverton spuse cu un uşor zâmbet:

— Văd că ne-am făcut casă aici.

Tula stătuse afară, chiar lângă partea deschisă a cortului şi soarele care pătrundea printre copaci îi făcea părul blond să strălucească la fel ca aurul.

— A fost imposibil să te transportăm de aici.

— Am înţeles asta, îi răspunse Lord Yelverton. Díaz mi-a spus că niciunul din cei care au căzut în cascadă aşa cum am căzut eu, nu a supravieţuit.

Se opri o clipă înainte să întrebe:

— De ce?

Urmară câteva minute de tăcere înainte ca Tula să spună:

— Simt că sunt mai multe întrebări pe care doreşti să mi le pui, dar ai tot timpul să afli răspunsurile şi încă mai ai nevoie de odihnă.

— Mă simt mai în putere în dimineaţa aceasta şi aproape mi-am revenit, replică lor Yelverton. După cum îţi poţi imagina însă, curiozitatea mă va împiedica să mă odihnesc aşa eu îmi ceri tu dacă nu îmi vei răspunde la întrebări.

— Foarte bine, cedă Tula. Cu ce începem?

Lord Yelverton se gândi o clipă. Apoi spuse:

— M-ai văzut căzând. Cum s-a întâmplat?

În timp ce vorbea avu sentimentul ea se întrebă cum ar trebui să-i răspundă, apoi îl evită spunându-i:

— Numai tuţi explica acest lucru.

— Aş vrea să-l pot explica. Tot ceea ce pot spune că un fel de vânt, o forţă, oricum vrei să o numeşti, m-a împins de pe tăpşan în torent.

Începuse să vorbească cu calm, dar acum ridicase glasul la gândul că fusese imposibil să se salveze.

Simţi că fisese slab şi ineficient şi că fusese covârşit de o putere superioară lui, dar, în acelaşi timp, ştia că nu ar fi putut face nimic să i se împotrivească.

— Cum s-a întâmplat? întrebă din nou, dar de data asta pe un ton a spu.

— Ce rost are să-ţi spun ce ştii deja? întrebă Tula.

— Acesta este motivul pentru care ai încercat să mă împiedici să vin aici în căutarea vomorii? întrebă Lord Yelvrton.

— *Curadera* ţi-a spus că poate fi periculos.

— Magie! Supersţiţii! Chiar te aştepţi să cred în toate aiurelile

acestea? o întrebă lor Yelverton.

Tula râse încetişor, un râs care părea să facă parte din strălucirea soarelui care o înconjura.

— Nu *trebuie* să crezi nimic.

— Vreau o explicaţie.

— De la cine?

— La naiba! spuse Lord Yelverton. Nu se poate să te aştepţi cu adevărat din partea mea să cred că spiritul nu ştiu cărui nenorocit care a fost sacrificat cu sute de ani în urmă este încă acolo ca să împiedice oameni ca mine să se apropie de ceea ce i s-a spus să păzească?

Tula făcu un gest expresiv cu mâinile.

— Poţi să afli dacă este adevărat destul de uşor.

— Cum?

— Încearcă imediat ce te faci bine să intri din nou în grotă.

Urmă un moment de tăcere. Apoi fu rândul lui Lord Yelverton să râdă.

— *Touché*! Ştii la fel de bine ca şi mine că nu voi risca să fiu încercat şi zdrobit de stânci a doua oară.

— Foarte bine, atunci, spuse Tula. Nu poţi face altceva decât să accepţi că în Mexic supertiţiile sunt bazate pe adevăruri.

Lord Yelverton rămase tăcut.

Încercase să se convingă singur că acel loc special al stâncii era un vârtej sau un curent de aer de o putere nebănuită, ca un vâânt puternic.

Ştia că niciuna dintre acest explicaţii nu era convingătoare şi că rămânea faptul indiscutabil că fusese împins din faţa grotei şi aruncada în care ar fi trebuit după toate legile naturii, să-şi piardă viaţa.

În timp ce se gândea la acest lucru observă că Tula fi privea cu un zâmbet uşor pe buze, iar în ochi avea o mică scânteie.

Era o expresie pe care nu o mai văzuse înainte şi dintr-odată îl izbi faptul că atitudinea ei faţă de el se schimbase.

Nu mai era distantă şi nu îl mai ura ca pe un intrus, ci îngrijindu-l să se însănătoşească îl acceptase.

Ce însemna această acceptare mai trebuia încă să afle Lord Yelverton.

— Acum ajungem la întrebarea următoare, spuse. Pot să ghicesc că Díaz şi Jiminez m-au tras afară din curent dar până atunci ar fi

trebuit să mă fi înecat. Eu m-ai adus înapoi în simţuri?

Tula întoarse capul şi enu mai putu să-i vadă decât profilul cu nasul mic şi drept şi bărbia fermă, aşa cum o văzuse în acea primă noapte când privea stelele.

Ea nu-i răspunse şi după un moment el spuse:

— Aştept, Tula.

— Díaz îţi va povesti.

— El mi-a spus să te întreb pe tine.

Ea îi aruncă o privire scurtă.

Din nou se lăsă tăcere. Atunci Lord Yelverton spuse:

— Vreau să ştiu.

— De ce?

— Pentru că este ceva ce mi s-a întâmplat şi pentru că sunt în viaţă în loc să fiu mort. Cu siguranţă că te aştepţi să fiu curios şi în privinţa asta şi în privinţa paznicului grotei.

Încă o dată Tula! zâmbi când! spuse:

— Deci accepţi faptul că acolo este un paznic?

— Nu cred că ţi-a scăpat faptul că am acceptat, spuse Lord Yelverton trist.

— Ca şi tata, începi să înţelegi că Mexicul este diferit.

— Foarte diferit, fu de acord lord Yelverton.

Apoi simţi că Tula se eschivează de la cealaltă întrebare a lui, spuse:

— Spune-mi ce vreau să ştiu. Cum m-ai salvat?

Îşi dădea seama instinctiv că era ceva în povestea aceasta pe care nu era dornică să i-l spună şi totuşi ştia că acesta era motivul pentru care trăia şi nu murise şi mai ştia că nu şi-ar mai găsi liniştea până până nu va cunoaşte adevărul.

Din nou ea îşi întoarse faţa de la el şi după o clipă spuse:

— Díaz m-a învăţat ce să fac.

— Ce trebuia să ştie?

— El are cunoştinţe despre anumite lucruri care nu sunt cunoscute de toată lumea.

— Cred că tocmai asta îmi ascunzi, spuse încet Lord Yelverton, că el urmează calea lui Quetzalcoatil.

În timp ce vorbea ştia că, o dată în plus, era în acord cu ea, aşa cum i se întâmplase înainte, şi putea să-i ghicească gândurile.

Ea nu-i negă spusele ci părea să le accepte, iar el se gândea că

acest era inevitabil răspunsul, ca şi cum ar fi tot conduşi ca doi actori într-o piesă.

— La fel ca şi tine, spuse Lord Yelverton, Díaz urmează calea şarpelui cu pene semnele forţelor misterioase ale pământului.

Din nou Tula nu vorbi, dar el ştia că el acceptase ceea ce spusese.

— Ce ţi-a spus să faci? Sau, mai bine, adăugă Lord Yeverton, cum ţi-a spus să foloseşti aceeaşi forţă misterioasă?

Căuta să înţeleagă, pentru că era intrigat şi interesat în cel mai înalt grad, aproape să lupte să o facă pe Tula să-i sună ce voia să audă.

— Ştiu că am dreptate, îi spuse pe un ton ridicat. Tu şi Díaz aţi ştiut cum să mă salvaţi pentru că într-un fel utilizaţi forţa în care credeţi amândoi, care vine de la Quetzalcoatl şi aţi folosit-o pentru mine.

— Ce ai făcut?

În glasul lui era un ton de comandă când îi puse întrebarea şi ca şi cum Tula ar fi trebuit să-i răspundă, se întoarse să-l privească şi el văzu în ochii ei o expresie aproape mistică.

O clipă se uitară unul la altul. Apoi Lord Yelverton ştiu că deşi ea ar fi dorit să privească în altă parte nu era în stare să o facă.

— Spune-mi, îi şopti el.

— Eu… ţi-am dat… viaţă când inima ta… a încetata să mai bată.

— Cum?

— Ţi-am transmis… suflarea din corpul meu… într-al tău.

În timp ce vorbea, în obrajii ei palizi urcă o uşoară roşeaţă şi Lord Yelverton ştiu cum făcuse.

— Sărutul vieţii, spuse el foarte încet.

Se gândi pe undeva, de mult, în trecut, poate într-o altă viaţă, auzise expresia.

Obrajii Tulei erau foarte aprinşi, se ridică de unde stătea şi merse să se aşeza pe malul curentului privind apa curgătoare care era atât de limpede încât vedeai peştişori micuţi pintre pietrele dintre albie.

Lord Yelverton se gândi că se potriveşte peisajului ca şi cum ar fi fost integrantă a lui şi nu o entitate separată.

Încă o dată se gândi la credinţa ei că sun tem parte a creaţiei şi nu creaţi.

Simţi că aceasta era un secret pe care cu certitudine îl

descoperise el însuşi şi se gândi că era nu numai adevărat ci, de fapt, era parte din Tula şi ea din el, pentru că îi dăduse din suflarea trupului ei când el era deja mort.

Era aproape imposibil de înţeles şi totuşi aşa se întâmplase.

Trăia prin Tula, putea să-i vorbească şi să fie cu ea, dar fără instrucţiunile primite de la Díaz, de acum ar fi fost îngropat în acea parte obscură a Mexicului şi uitat în scurtă vreme.

Se întrebă ce ar putea spune sau cum şi-ar putea expirima recunoştinţa.

Apoi, pentru că îşi dădu seama că era greu de vorbit cu cineva stând întors cu spatele, strigă:

— Tula, vino aici! Te vreau aici!

Ea se întoarse cu neaşteptată supunere şi intră prin deschizătura cortului.

Lord Yelverton întinse mâna spre ea:

— Trebuie să mă ajuţi.

— Ce s-a întâmplat? Ai dureri?

— Sunt obosit, dar nu despre corpul meu este vorba, ci despre mintea mea. Sunt copleşit şi poate puţin speriat. Nu am ştiut până acum cât de mult sunt de aflat şi cât sunt de ignorat.

Văzu că ochii i se luminează la auzul vorbelor sale. Apoi, aproape ca şi acum ar fi obligat-o, se îndreptă către el şi îi luă mâna întinsă într-a sa.

— Nu trebuie să faci mult şi repede, îi spuse ea. Díaz insistă că ai încă nevoie de linişte şi de odihnă.

Lord Yelverton îi prinse mâna şi o trase mai aproape până se aşeză pe pământ lângă el.

Încă o mai ţinea de mână şi simţi că ar fi vrut să-i dea drumul dar nu ştia cum să-i o ceară fără să-i rănească lui sentimentele.

Apoi ca şi cum ar fi putut citi gândurile care îi treceau ei prin minte, el spuse:

— Probabil că ţi-ai dat seama că am capitulat, că m-am predat fără condiţii, dacă vrei, şi mărinimos este să-ţi tratezi adversarul înfrânt cu blândeţe.

Tula zâmbi.

— Cred că această umilinţă mă va face puţin suspicioasă, dar îţi voi spune ceea ce doreşti să afli. De unde să începem?

— De la Díaz, spuse Lord Yelverton. Cine este?

— Este un om foarte inteligent care a primit o anume educaţie.

— Continuă!

— Este un preot, dacă acesta este cuvântul potrivit, al cultului lui Quetzalcoatl care există în multe locuri din Mexic şi care are adepţi puţini dar credincioşi aici, în Acapulco.

Lord Yelverton îşi aminti că Quetzalcoatl fusese un rege preot.

Descrierile despre el îl creditau ca Şarpe cu Pene Divin şi în acelaşi timp, ultimul Preot-Rege al Tulei, conducătorul marilor preoţi.

Acum înţelegea de ce Tula, cu numele ei predestinat, fusese atras de un cult despre care se menţiona vag că încă mai există, în cărţile pe care le citise despre Mexic.

Pricepea că ea simţea o atracţie parte faţă de această zeiţă deoarece Quetzalcoatl când devenise zeul Luceafărului de Ziuă denunţase sacrificiile umane şi în epoca de aur a toltecilor fusese aduse sacrificii numai în şerpi şi fluturi.

Toate războaiele civile dintre blândul Quetzalcoatl şi opozantul său Tezcarlipoca duseseră la precarea populaţiei din oraşul Tula şi la răspândirea refugiaţilor în tot Mexicul.

Lord Yelverton înţelegea că oriunde pleca aceştia tot îl mai slujeau pe Quetzalcoatl şi credea că într-o zi se va întoarce să-i adune împreună să trăiască viaţă de linişte, pace şi fericire pe care o avuseseră cândva.

— Deci, Díaz, prinserviciul său divin, a aflat cum să-mi salveze viaţa, reflectă el.

— Este un om bun.

— Sunt pregătit să accept acest lucru. Dar mă vei ajuta?

— În ce fel?

— Ştii destul de bine că sufletul mi-e însângerat dar nu înfrânt. Nu pot renunţa la cercetările mele.

Tulei îi scăpă un strigăt ascuţit.

— Nu poţi fi atât de nebun, de nesăbuit să rişti moartea pentru a doua oară!

— Sunt pregătit să fac asta, spuse Lord Yelverton, dar nu cred că ar trebui să fiu handicapat că nu am nicio armă.

Văzu că Tula nu înţelegea, şi spuse cu un zâmbet care avea doar o vagă urmă ironică:

— Dacă spiritul gardian al comorii este un adept a lui Quetzalcoatl, atunci trebuie să mă apropii de el nu ca un duşman ci ca

un prieten.

Tula se întoarse să-l privească neîncrezătoare

— Vrei să spui că plănuieşti să te pretinzi un adept a lui Quetzalcoatl pentru a obţine accesul la grotă.

Lord Yelverton o privi.

— Ştii la fel de bine ca şi mine că forţele despre care vorbom nu s-ar lăsa înşelate de preăcătorie sau de imitarea unui lucru real.

— Atunci ce încerci să… spui?

— Spun pur şi simplu că acum accept ceea ce pentru tine constituie o explicaţie pe deplin plauzibilă pentru care am fost aruncat în torent.

— Nu te cred…

— Este adevărat, spuse el. Nici măcar cu mintea mea prozaică şi logică nu pot găsi altă explicaţie posibilă cum un bărbat cu puterea şi vigoarea mea ar fi putut fi împins în cascadă la fel de uşor cum ar fi fost aruncată o frunză sau o rămurică.

— Crezi tu asta? întrebă Tula neîncrezătoare.

— Cred că nu am altă posibilitate, îi răspunse Lord Yelverton. Să pornim mai departe considerând acest lucru ca bază a discuţiei noastre. Vorbeşte cu Díaz roagă-l să mă ajute şi asigură-l că nu doresc să capăt nici bogăţii, nici faimă personală.

Se opri o clipă şi spuse serios:

— Dacă aşa cu crezi tu, lucrurile ascunse în grotă vor dezvălui mai mute despre Quetzalcoatl decât se ştie deja, nu vor fi numai de un interes captivant pentru lumea arheologilor, ci şi un ajutor inestimabil pentru cei ca tine şi Díaz care sunt nerăbdători să ştie mi mult despre zeul pe care îl slujesc.

Tula fi privi cu ochi lacomi pe Lord Yelverton tot timpul cât vorbise şi acum îşi pusese şi mâna liberă peste a lui, cea care îl mai ţinea cealaltă mână în strânsoarea ei.

— Crezi asta… sincer şi adevărat? întrebă ea.

— Da, cred, spuse el liniştit. M-am luptat împotriva ei, am încerca să râd de mine însumi, dar după ce m-am înecat, tu m-ai convins.

— Nu pot să cred că tu… şi totuşi vreau să cred.

— Admit doar că acolo există ceva straniu, anormal şi fără tăgadă supranatural care mi s-a întâmplat mie, spuse Lord Yelverton, dar tu şi Díaz puteţi să le îndepărtaţi de acolo şi eu consimt, în cele din

urmă, să fiu elevul vostru.

Privirile Tulei îi cercetau faţa ca şi cum ar fi vrut să se încredinţeze complet că ceea ce îi spunea era adevărat şi nu îi cerea să facă pe intermediarul pentru a-şi atinge scopul.

Ca şi cum ar fi simţit că soarta sa stă încă în balanţă, Lord Yelverton spuse liniştit:

— Desigur că îţi dai seama că dacă m-ai salvat de la moarte, trebuie că meritam să fiu salvat. Şi poate că zeii, oricare ar fi ei, voiau să trăiesc.

Văzu că faţa i se luminează toată ca şi cum ar fi acceptat ceea ce îi spunea. Apoi, se ridică în picioare şi fugi repede afară din cort.

Dispăru din câmpul vizula, dar îi putea auzi vocea ca un clopoţet când striga:

— Díaz! Díaz!

Lui Lord Yelverton îi păru că vocea primăverii, cântecul păsărilor sau muzica ce venea de la cascadă.

♣ ♣ ♣

— Vă trebuie să mai aşteptaţi încă cel puţin douăzeci şi patru de ore, Señor. Díaz îl masă pe Lord Yelverton cu un ulei cu miros de flori, despre care învăţase deja că era făcut din anumite ierburi cu proprietăţi curative.

Orice ar fi fost, uleiul sau masajul, sau poate vreo calitate magică a mâinilor lui Díaz, Lord Yelverton simţea de fiecare dată când aceasta îi trata rănile şi durerile cum începeau să cedeze, şi se simţea mult mai puternic.

În timp ce Díaz lucra nu trebuia să vorbească, explicându-i că trebuie să se concentreze la ceea ce face.

Lord Yelverton ştia că asta înseamnă că încerca să facă să se scurgă din degetele sale forţa vieţii care să-l vindece, să-l înnoiască şi să-l învigoreze.

Pentru Lord Yelvertonultimele patru zile fusese foarte stranii.

După ce îşi recăpătase cunoştinţa şi vorbise cu Tula, descoperi că îşi stabilise tabăra între copaci lângă cascadă şi simţi că era izolat într-o lume care nu aparţinea fiinţele moarte ci zeilor.

Ştia că numai o persoană excentrică cum era Audenshaw, ar fi fost mulţumită să-şi lase fica să stea cu el în aceste circumstanţe fără să se gândească la reputaţia ei ori că ar putea conduce un scandal.

Oricum, când se gândea la acest lucru, Lord Yelverton era sigur

că erau puţini oameni în Acapulco pe care i-ar putea scandaliza încă ceva dn ce făcea Audenshaw sau familia lui şi că tot ce putea fi spus despre ei, fusese deja spus.

Cu toate acestea, i se păru ciudat că o fată atât de frumoasă ca Tula să fie lăssată atât de liberă de un tată englez, oricare ar fi fost propria lui moralitate.

Şi totuşi ştia că nicio însoţitoare nu putea fi mai eficientă decât puritatea Tulei şi faptul că nu era deloc conştientă de propria ei feminitate.

Niciodată nu-i trecuse prin minte când îl îngrijise şi se ocupase de el că era era un bărebat atrăgător pe care poate fi încercat să-i atragă sau cu care ar fi putut filtra.

Dimpotrivă, îl privea ca pe pacientul ei şi din acest motiv, impersonal.

Dacă uneori era timidă cu el pentru că era bărbat, aceasta se datora mai degrabă diferenţelor de idei decât faptul că era conştientă fizic că aveau sexe diferite.

Pe Díaz îl privea cu o expresie de rezervă în ochii ei albaştrii şi accepta tot ce îi spunea ca şi cum ar fi fost în fapt un preot al Sfintelor Ordine.

Lord Yelverton era sigur că asta era ceea ce simţea ea faţă de bărbatul mai în vârstă şi chiar şi lui Díaz îi părea un personaj complex şi interesant, foarte diferit de mexicanii pe care îi cunoscuse înainte.

Cu toată că îl asalta cu întrebări despre cultul lui Quetzalcoatl şi credinţele lui despre Zeul-Preot, Díaz îi spunea foarte puţine.

— Acum, pentru că te interesează, Señor, vei descoperi singur, îi spuse, îl cauţi pe Quetzalcoatl cu mintea. Ceea ce trebuie să faci acum este să-l găseşti cu spiritul, sau cum ceea ce creştinii numesc suflet.

— Şi dacă nu pot să fac asta?

— Dacă vei căuta, vei găsi.

Aceasta era replica pe care Díaz i-o dădea de multe ori la întrebările la care nu voia să răspundă pentru că, aşa cum înţelegea Lord Yelverton, fiecare om trebuia să descopere pentru el însuşi ceea ce era necesar să ştie.

După ce studease multe civilizaţii vechii şi citise numeroase cărţii, era ciudat să descopere acum o nouă interpretare a tot ceea ce învăţase în trecut, se gândea Lord Yelverton.

Nu era numai ceea ce Díaz şi Tula îi povestiseră, era ca şi cum ei

trei comunicau fără cuvinte şi el putea să înveţe de la zgomotul cascadei, cântecul păsărilor sau bâzâitul albinelor zburând deasupra florilor.

Toţi erau parte a unei forţe creatoare şi el se unise cu ei şi această fuziune nu era nevoie să fie transpusă în cuvinte.

— Pot să mă ridic mâine? îl întrebă Lord Yelverton pe Díaz.

— Muşchii picioarelor sunt încă slăbiţi, Señor, îi răspunse Daiz. I-ai mai exersat cât ai stat pe spate ceea ce este bine, dar dacă doreşti's faci o mică plimbare pe teren plat, nu-ţi va face rău, dar trebuie să a-mi aştepţi câteva zile înainte să te poţi căţăra pe stânci până la grotă.

— Ştii că asta am de gând să fac? întrebă Lord Yelverton.

— Ştiu că asta este ce ve face.

— Ce se va întâmpla?

Díaz făcu o mişcare din umeri care vorbea de la sine.

— Nu doresc să risc să fiu înecat pentru a doua oară, spuse Lord Yelverton.

— Atunci nu încerc ceea ce ar putea să fie periculos.

Lord Yelverton zâmbi.

— Dacă împachetez cuminte şi ple acasă, îmi imaginez că m-aţi dispreţui coi amânfoi, tu şi Tula.

Deşi Díaz nu-i confirmă, ştia că avea dreptate şi după un moment bătrânul spuse:

— Este un ssingur mod în care ai putea fi în deplină siguranţă, dar s-ar putea să nu-ţi placă ce auzi.

— De ce spui asta? Ştii că trebuie să văd ce este în grotă şi v-am spus amândorora, ţie şi Tulei, că sunt sigur că ceea ce voi găsi acolo va fi interesant şi de mare importanţă pentru toţi cei care îl slujesc pe Quetzalcoatl.

— Sunt de acord cu asta, îi replică Díaz. În acelaşi timp, mă tem. Paznicul grotei şi-a arătat deja puterea. Ştiu că ai cele mai bune intenţii, dar cine ştie dacă el va fi de acord?

— Ai spus că este un mod în care aş putea fi în siguranţă, spuse Lord Yelverton. Care este aceasta?

În timp ce vorbea se auzi o voce din afara cortului care întrebă:

— Pot să intru?

— O clipă, îi răspunse Lord Yelverton.

Díaz terminase masajul şi trase aşternuturile peste partea inferioară a trupului său dar avea pieptul gol şi acum Díaz îl ajută să-şi

pună pijamaua pe care servitorii lui i-o aduseseră împreună cu cortul şi celelalte lucruri personale, lăsat în casa lui Audenshaw.

Fusese trimişi acasă pentru că Tula le esxplicase pentru că nu erau camere pentru ei şi nici nu era nimic să li se dea de făcut.

Lord Yelverton acceptase explicaţia ei, dar se gândi, de asemenea, ce vreoise ca Díaz şi cu ea să-l îngrijească fără amestecul altora şi ştia că servitorul lui trebuia să fie extrem de gelos căci considera că îi fusese uzurpată poziţia care era a lui de drept.

Acum lor Yelverton îşi încheia nasturii de la pijama şi spuse:

— Poţi să intri.

Tula apăru în deschizătura cortului.

— Am venit să te întreb ce vrei să mănânci la prânz. Jiminez ne-a adus un pui şi mai mulţi homari, dar tu trebuie să spui ce preferi.

— Înainte de a decide într-o problemă atât de importantă, îi răspunse Lord Yelverton, Díaz are ceva de spus şi vreau să asculţi şi tu.

— Ce este? întrebă Tula avansând în cort.

Se aşeză la capătul patului lui Lord Yelverton şi îl privi pe Díaz care era lângă el ştergându-şi şi curăţându-şi degetele de ulei vindecător pe care îl întrebuinţase.

Díaz nu răspunse şi după o clipă Lord Yelverton spuse:

— Díaz mi-a spusea ştie în ce fel aş putea intra în grotă în deplină siguranţă. Nu este sigur că paznicul va accepta că sunt convertit.

Un zâmbet slab înflori pe buzlele sale când spuse ultimele cuvinte şi Tula îi răspunse zâmbind la rându-i. Apoi, ea îi spuse Lui Díaz:

— Chiar ai găsit modul în care Excelenţa sa poate fi în siguranţă? Mi-e frică, îngrozitor de frică şa nu fie azvârlit în cascadă pentru a doua oară.

Se lăsă tăcere şi amândoi, şi Lord Yelverton şi Tula aşteptau. Apoi, Díaz spuse încet cu unglas profund care părea uneori inspirat în ceea ce rostea:

— Este un singur mod în care Señor ar fi la fel de protejat şi în siguranţă cum ai fi tu însăţi.

— Care acesta?

— Pentru că tu eşti un copil al lui Quetzalcoatl şi pentru că paznicul grotei va şti asta, atunci dacă Señor se va apropia alături de tine nu ca un explorator ce este, ci ca soţul tău, atunci Quetzalcoati îi va

asigura protecţia sa.

CAPITOLUL 5

Lord Yelverton şi Tula fi priviră pe Díaz stupefiaţi, în tăcere, ca şi cum aceasta ar fi făcut să explodeze o bombă între ei.

Atunci Tula spuse cu răsuflare tăiată:

— Nu… nu… sigur că… nu!

Pentru că ea rostise cuvintele care fusese pe buzele lui Lord Yelverton, aproape instinctiv aceeaşi poziţia opusă.

— Este, fără discuţie, o idee, spuse el încet.

— Nu am altă soluţie la problema voastră, spuse simplu Díaz, dar înţeleg reţinerea Señoritei şi a dumneavoastră, Señor.

Ar fi vrut să se ridice în picioare, dar Lord Yelverton îl opri cu mâna.

— Un moment, Díaz, spuse el. Hai să ne gândim bine. Cred că înţeleg de ce spui că dacă accept sugestia ta, paznicul grotei ca adept a lui Quetzalcoatl, o va accepta şi el.

— Dar nu poţi fi sigur de asta, spuse repede Tula.

Loed Yelverton o privi mai întâi cu o expresie de surpriză în ochi, apoi când înţelesese de ce se eschiva, o scânteie se aprinse în ei şi spuse:

— Cred că ar trebui să fie replica mea, nu a ta.

— Îmi dau foarte bine seama, Milord, să simţi cum tot acest teatru merge prea departe, spuse Tula sfidătoare.

— Cine vorbeşte despre teatru? întrebă Lord Yelverton. Ţi-am spus deja cu toată sinceritatea că am fost aruncat în cascadă cu o forţă supranaturală, stranie pentru care nu există nicio explicaţie.

Se uită la Díaz şi continuă:

— Îmi spui că motivul este că în grotă se află relicve ale lui Quetzalcoatl. Foarte bine, accept ca un adept al religiei lui le apără.

— Când termină de vorbit se lăsă tăcere. Apoi, spuse din nou, vorbindu-i lui Díaz:

— Organizează ce este necesar ca Tula şi cu mine să ne căsătorim şi apoi toţi trei ne vom apropia vu încredere de grotă.

Tula încercă să protesteze.

Apoi văzu expresia de pe chipul lui Díaz, care era încântat că sugestia lui fusese acceptată şi, de asemenea, pentru că Lord Yelverton îl invitase să intre în grotă împreună cu el.

Ea voia să spună multe lucruri dar simţea că ar fi nesocotite şi

de Díaz şi de Lord Yelverton, îşi opri cuvintele chiar înainte de a-i ieşi pe buze.

Díaz se ridică şi spuse linişti:

— Voi face aranjamentele să vă căsătoresc, Señor şi Señorita, peste două zile, dar numai dacă Señor se va simţi suficient de bine.

— Voi fi destul de bine până atunci, spuse Lord Yelverton cu convingere.

Díaz ieşi din cort şi Lord Yelverton îi zâmbi Tulei care rămăsese tot la capătul patului său:

— Nu fi atât de supărată, o rugă el. Nu este foarte încurajator.

— Nu vreau să fac… asta, spuse ea cu glas scăzut.

— De ce nu?

— Simt că este un fel de… păcăleală.

— Din partea ta sau dintr-a mea?

— Ştii că nu crezi cu adevărat in Quetzalcoatl.

— Ţi-am spus deja că accept, pentru că este logic, că puterea care a încercat să mă distrugă are o anumită legătură cu grota ce conţine obiecte de cult ale unui zeu anume. Nu sunt atât de lipsit de imaginaţie sau de obtuz să nu pot accepta astfel de lucruri când sunt evidente.

Vorbise cu convingere şi simţi că o impresionase pe Tula, dar în acelaşi timp, aceasta arăta neliniştită.

Apoi ea spuse:

— Desigur, nu va fi o… o căsătorie legală.

— Nu, sigur că nu, îi răspunse Lord Yelverton. Şi va fi cu certitudine una care nu poate avea loc în altă parte decât în Mexic.

Tula fi privi uşurată. Apoi se ridică în picioare.

— Mă voi duce să-i spun lu' Jiménez, spuse ea cu vocea schimbată, să pregătească un homar pentru prânz.

Ieşi înainte ca Lord Yelverton să mai apuce să mai spună ceva.

Când rămase singur se întinse din nou pe perne privind verdeaţa care strălucea afară în lumina soarelui şi se gândi că era imposibil să convingi pe cineva în Anglia să creadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat.

— Ce se-ntâmplă, se întrebă el, dacă mă căsătoreşte un preot care nu are nicio putere în afara religiei lui, cu o fată pe care după ce voi părăsi Acapulco, nu o voi mai vedea niciodată?

Se gândi cu un zâmbet amuzanr că era ceva ce într-o zi, când va

fi prea bătrân să mai meargă în explorări arheologice, s-ar putea să introducă în memoriile sale.

Cu siguranţă că Audenshaw şi familia sa stranie ar justifica o pagină sau două, fie şi numai ca interludiu uşor între descrierile mult mai serioase ale expediţiilor pe care le va fi întreprins până atunci.

Când era în Egipt scrisese mai multe articole pentru Societatea Geografilor, nu atât de multe pe cât ar fi vrut ei de la el, dar cel puţin două sau trei care descriau descoperirile lui şi de modul în care aceasta îmbogăţeau cunoştinţele noastre istorice despre faraoni.

Dar ştia că ceea ce i se întâmplase de când sosise la Acapulco nu ar fi considerat un material potrivit pentru cititorii Societăţii Geografilor, în special viaţa amoroasă a lui Ajax Audenshaw.

Pentru prima dată de când fusese rănit, Lord Yelverton se întrebă cum se descurca Audemshaw fără ajutorul în casă al Tulei.

Ea nu se întorsese în cortul lui până când de la focul pe care Jiminez gătea îi spusese lui Lord Yelverton că prânzul era aproape gata.

Atunci ea îi aduse unul din acele sucuri de fructe pe care îl bucurau şi îi plăceau felul în care, în fiecare zi, ea varia fructele din care erau făcut.

Când îl servi, îi mulţumi şi îi spuse:

— Mă întrebam, de vreme ce eşti aici şi mă îngrijeşti cu atâta blândeţe, ce se întâmplă de fapt cu toţi copii acia. Fără să menţină cineva disciplina acolo, tatăl tău trebuie să fie destul de iritat ca să mai gândească o distracţie în pictură.

— Sunt foarte bine.

— Cine se îngrijeşte de ei? insistă Lord Yelverton.

— Una dintre profesoarele pe care o instruieşte pe Lucette. Este o nemţoaică din Bavaria, o femeie forte competentă, în jur de patruzeci de ani.

— Are mare nevoie de competenţă în aceste circumstanţe, spuse sec Lord Yelverton.

— Copii o iubesc şi chiar şi tata ţine la ea pentru că este inteligentă, deci câtă vreme este ea acolo eu nu îi lipsesc.

— Sunt bucuros că nu îl lipsesc de pacea cugetului său, dacă nu mai mult.

— Tata face întotdeauna ce doreşte, şi dacă ar fi vrut să mă întorc ar fi insistat.

— Şi tu l-ai fi ascultat?

— Bineînţeles.

Lordul Yelverton sorbi din băutura sa înainte de a spune:

— Ce se va întâmpla cu tine în viitor, Tula? Cu greu vei putea trăi următorii douăzeci de ani într-o casă atât de stranie, şi uşor de condamnat. Copii vor creşte şi tu, unde vei pleca atunci când tatăl tău va muri?

Tula fi privi uimită.

— Aşa ceva nu se poate întâmpla.

— Întotdeauna este o posibilitate să ne pierdem vieţile într-un fel sau altul, exact aşa cum eu aş fi putut să mi-o pierd pe a mea acum câteva zile, şi sunt mult mai tânăr decât tatăl tău.

Lord Yelverton ştia că vorbele sale o surprind şi într-un fel o supără, şi pentru că nu dorea acest lucru, spuse:

— Nu anticipez moartea tatălui tău. Ceea ce realmente încerc să spun este că eşti poate frumoasă şi ar trebui să trăieşti un alt fel de viaţă, o viaţă care să-ţi ofere şansa de a-ţi găsi un soţ.

Nu doresc să mă mărit, spuse repede Tula.

Lord Yelverton râse.

— Acest lucru a fost foarte evident când Díaz a făcut sugestia!

Se gândi că ea i-ar putea explica faptul că nu la acest lucru se referea şi atunci, Lord Yelverton spuse:

— Te necăjesc doar! Căsătoria despre care vorbesc, de fapt, este una adevărată cu un bărbat care să aibă grijă de tine, să-ţi ofere un cămin al tău.

Tula se întoarse şi părăsi cortul şi când ajunse practic afară în soarele strălucitor, privi înapoi şi spuse:

— Nu este cazul, Milord, să-ţi faci griji pentru viitorul meu. Când vei găsi ceea ce cauţi în grotă nu va mai fi nimic care să te ţină în continuare în Acapulco!

Se întoarse şi Lord Yelveron râse pe înfundate la gândul că a fost pus la punct foarte eficient pentru faptul că a încercat să se amestece.

În acest timp, pentru că Tula era atât de drăguţă şi inteligentă, i se părea că se pierde în acest loc izolat, atât de departe de drumul normal şi sera sigur că s-ar putea să trăiască mulţi ani fără fără ca măcar să întâlnească o ofertă de căsătorie potrivită pentru ea.

Presupunea că înţelegea de ce, în singurătatea ei, cu un tată care fusese întotdeauna angajat în aventuri amoroase, se aplecase spre

cultul lui Quetzalcoatl.

Ca femeile din toată lumea care, atunci când viţa lor nu le oferă un interes sexual, îşi găsesc consolarea în religie.

Oricâtă fericire i-ar da venerarea unui zeu de mult apus, Lord Yelverton se gândi că îşi pierde tinereţea.

Ştia că ea avusese dreptate când îi spusese imediat ce va afla ce era în grotă, va părăsi Acapulco şi Mexicul.

Niciodată nu avusese intenţia să stea prea mult şi de fapt, promisese rudelor şi după călătoria în Egipt va petrece cel puţin un an în Anglia să se ocupe de proprietatea Yelvelton şi de casă cea mare care fusese căminul strămoşilor săi, vreme de cinci sute de ani.

Erau multe lucruri de făcut acolo şi în afară de aceasta, trebuia să catalogheze şi să se pregătească pentru o expoziţie ultimele piese pe care le trimisese acasă din descoperirile lui în Egipt.

Numai osul de jaguar şi chihlimbar pe care i le oferise marinarul îl făcuse să se răzgândească şi să părăsească aproape imediat după sosire Anglia pentru a se îndrepta spre Mexic.

Acum, îşi spuse că, ar trebui să cerceteze acest lucru stând acasă câtva ani, înainte să pornească în altă călătorie de exploatare.

— Aceasta a meritat cu siguranţă, îşi spuse şi se întrebă din nou cât de multe lucruri va găsi în grotă.

Dacă osul de jaguar şi chihlimbar era numai un început, deoarece atâtor lucruri din epoca de înflorire a toltecilor ar adăuga foarte mult la cunoştinţele firave de până atunc despre reginunea unde căpetenia toltecilor şi-a stabilit regatul.

— Am fost uimitor de norocos, se gândea Lord Yelverton. Datorită Tulei a fost posibil ca eu să găsesc comoara pentru care cei mai mulţi arheologi şi-ar sacrifica bucuroşi mâna dreaptă.

Se gând cum şi-ar putea exprima recunoştinţa.

Avea sentimentul că spre deosebire de cele mai multe femei, ea nu ar aprecia în mod deosebit dacă i-ar oferi binuterii, şi îi era dificil să se gândească ce altceva i-ar putea oferi.

Simţea că nu greşea gândind că dacă vrea cu adevărat să îi facă plăcere ar trebui să abandoneze cu totul cercetările asupra grotei, dar era ceva ce nu avea nici cea mai mică intenţie să facă.

— Mă voi gândi la un cadou care i-ar face plăcere când voi avea comoara în mâinile mele, se gândi el.

Dacă era deşteaptă era dreptul ei să ceară jumătate din tot ceea

ce găseau.

— Deodată îl izbi faptul că oricum dorea să-i ofere ceva găsit în grotă, oricât de greu i-ar fi fost să ofere cuiva o scultură, oricât de mică ar fi aceasta.

Dădu din umeri şi îşi spuse că atunci când va veni vremea, va şti fără îndoială ce era drept să facă fără să se priveze pe sine şi pe viitorii istorici dacă nu era nevoie.

După-amiază, mai târziu, după ce mâncase un prânz excelent, Lord Yelverton adormi şi când se trezi tot se mai întrebă ce să-i ofere Tulei şi avea sentimentul inconfortabil că în vis ea îi luase tot ce era de preţ.

♣ ♣ ♣

Ziua următoare Lord Yelverton se îmbrăcă şi se plimbă pe platoul drept unde era instalat cotul său.

Peisajul i se păru mult mai frumos decât anticipase din ceea ce văzuse din pat.

Curentul era poleit cu argint şi îndepărtare, cascada învăluită în curcubeu era de o frumuseţe dincolo de cuvinte, la fel şi copacii în floare şi arbuştii care creşteau jos în vale, iar deasupra lor rocile pleşuve.

La malul apei creşteau flori şi păsările cu penajul lor strălucitor, coborând să bea apă, păreau să fie parte din razele de soare aproape orbitoare.

Lord Yelverton se gândi că Tula aparţinea atât de jult frumuseţii locului care forma un decor natural pentru ea şi se trezi privind-o şi urmărind-o, gândindu-se cât de diferit fusese fiecare moment trăit împreună faţă de toate celelalte femei pe care le cunoscuse până atunci.

Nu admirase niciodată în mod deosebit femeile blonde, simţind cunva că era insipide şi majoritatea femeilo care îi stârniseră pasiunea de-a lungul anilor fusese brunete. Elegante, sofisticate, şlefuite, aproape strălucitoare şi poate dure ca diamantul, erau exact ceea ce admira, cum îşi spusese întotdeauna…

Tula era tânără, nesofisticată în multe feluri, chiar foarte naivă, dar era, de asemenea, şi foarte inteligentă, bună cunoscătoare a lumii mitologice şi arheologice, pentru care avea un adevărat talent.

De fapt, cunoştinţele ei îl surprindeau permanent pe Lord Yelverton.

De asemenea, ştia cu exactitate uneltele pe care le va solicita când va intra în grotă. Ea îi spusese lui Jiminez ce lanterne vor trebui să ia cu el şi de asemenea, ce târnăcoape, frânghii şi cazmale.

— Presupun, spuse Lord Yelverton, că ştii ce solicita tatăl tău când pleca înainte vreme în expediţii de săpături arheologice.

Îşi aminti că în ciudat de México, custode îi spusese că Audenshaw se apucase de pictat de câtva ani şi se gândi că Tula trebuia să fi fost prea mică să-l însoţească ultima dată când fusese pe un şantier arheologic, la săpături.

Tula îi zâmbi când îi puse întrebarea şi îi răspunse:

— Tata ar fi uitat tot ceea ce era necesar dacă nu m-aş fi îngrijit eu. La fel face şi acum iese să picteze afară din studion, ar pleca fără pensule sau chiar fără pânze, dacă nu i le-aş da eu înainte să plece din casă.

— Este norocos că are o fiică atât de atentă.

— Te rog să nu-i spui asta, adăugă Tula repede. Ca toţi bărbaţii, îi place să se creadă aotştiutor şi nu are nevoide ajutorul ori de asistenţa cuiva

— Insinuieze că asta fac şi ei?

— Bineînţeles, spuse Tula. Resimţi tot ce fac pentru tine.

Lord Yelverton nu avu niciun răspuns pentru că era adevărat.

Apoi râse.

— Mi-ai spus că nu-ţi citesc gândurile, spuse. Acum îţi sugerez să mă laşi singur. Mi se pare inconfortabul să ştii ce gândesc.

Urmă o lungă tăcere înainte ca Tula să-i spună:

— Este ciudat că îmi este atât de uşor să ştiu ce gândeşti. Uneori ştiu ce gândeşte şi tata, dar el este mult mai complicat.

— Trebuie să consider că este un compliment sau insultă? întrebă Lord Yelverton.

— Nu ştiu, îi răspunse Tula cu mirare în glas. Când te-am văzut pentru prima dată şi mi-ai fost antipatic pentru că putea să fi venit să-l superi pe tata, am crezut că eşti un om foarte mândru cu care mi-ar fi fost imposibil să mă înţeleg.

Vorbea ca şi cum ar fi gândit cu voce tare.

Curios, Lord Yelverton o întrebă:

— Acum ce simţi?

— Acum simt foarte… diferit, spuse Tula. Înţeleg de ce vrei să faci cercetări în grotă, şi cred că ceea ce vei găsi va fi folosit aşa cum

trebuie şi de aceea nu mai sunt… împotriva… ta.

Ridică ochii spre Lord Yelverton în vreme ce vorbea şi se priviră unul pe celălalt, nu puteau privi în altă parte.

Deşi ea nu se mişcase din loc, avu sentimentul că ei mai aproape de el şi de asemenea, simţea că îl prinsese într-o vrajă greu de definit, dar care exista cu adevărat acolo.

Apoi, în josul râului câteva păsări îşi luară zborul, speriate parcă de un intrus, şi liniştea care îi învăluia dispăru. Lord Yelverton spuse:

— Acum am de gând să merg în sus şi în jos cel puţin douăzeci şi cinci de ori să-mi întăresc muşchii de la picioare.

— Sunt sigură că Díaz ar fi de acord, replică Tula pe un ton liniştit.

— Ca şi cum ar fi simţit că nu-l voia să-l privească intră în cortul ei care era instalat la mică distanţă de a lui.

Era atât de scund şi nu putea sta în picioare şi se aşeză pe salteaua care dormea.

Dar când nu îl mai putu urmări pe Lord Yelverton plimbându-se în sus şi în jos de-a lungul curentului, se întinse gândindu-se la el şi la căsătoria lor care urma să aibă loc în dimineaţa următoare.

Dacă Tula rămăsese trează multă vreme în noaptea aceea gândindu-se la Lord Yelverton, acesta, de asemenea, se gândea la ea.

Descoperi că se gândea dacă nu era o greşeală din partea lui să ia parte la o ceremonie care bănuia care va însemna mult pentru ea, în timp ce pentru el, de fapt, nu însemna nimic.

Totul face parte din superstiţiile pe care le dezaprobase întotdeauna când se amestecau în munca lui, dar nu se aştepta ca una dintre ele să-l implice într-o ceremonie matrimonială.

— Este doar o chestiune de exprimare, îşi zise şi este la fel de rezonabilă ca şi credinţa că aduce noroc să treci pe sub o scară, sau că dacă ai asupra ta o frunzuliţă.

— Exact ca mubo-jumbo! adăugă batjocoritor.

Apoi îşi controlo gândurile pentru cazul în care în care Tula ar şti care erau acestea.

Spuse adevărul când admisese că era ceva nefiresc în felul cum fusese împins în cascadă.

Nu putea decât să spere cu fervoare că această căsători va îndepărta fantoma sau cel puţin îi va micşora puterea folosită împotriva lui, astfel încât să nu fie aruncat şi înecat pentru a doua oară,

şi de data aceasta cu Tula lângă el.

— Dacă ea crede cu adevărat în această căsători, îi spuse conştiinţa sa, s-ar putea să o împiedice să se mărite cu adevărat în viitor.

Lord Yelverton vru să râdă de această idee. Exista ceva mai ridicol sau mai absurd?

Totuşi presupunea că Díaz ca orice ţăran mexican needucat, ar putea să creadă că o astfel de căsători era efectiv încheiată.

Ştia că dacă ar fi întrebat acest lucru, ar fi stânjenitor şi nu-i rămânea decât să spere ca Tula, atunci când se va întoarce în casa tatălui ei, va fi prea încântată de comoara pe care o vor găsi ca's fie foarte concentrată asupra mijloacelor care le permiseseră accesul în grotă.

Lord Yelverton întoarse problema în toate părţile în mintea sa până când adormi…

Când îl trezi cântecul păsărelelor şi primele raze ale soarelui era atât de emoţionat de ideea de a intra în grotă, încât nimic altceva nu i se păru de prea mare importanţă.

Díaz veni să-l bărbierească şi să-l maseze cu ulei de plante care cu siguranţă îi însănătoşise rănile.

— Nu mai ai dureri, Señor, spuse Díaz şi suna mai mult ca o constatare decât ca o întrebare.

— Nu, doar când ating pielea în anumite locuri mă doare, replică Lord Yelverton. Altminteri sunt întreg din nou, mulţumită ţie şi Señoritei.

— Asta este bine! spuse Díaz.

Lord Yelverton se ridică să se îmbrace, dar când luă cămaşa să şi-o pună, Díaz întinse mâna să-l oprească.

Lord Yelverton îl privi surprins şi acesta îi spuse:

— Nu ţi-a spus Señorita la ce să te aştepţi?

Lord Yelverton clătină din cap.

— Quetzalcoatl este zeul ploii, pentru că de ploaie are nevoie pământul ca să trăiască.

Pentru că nu plouă veţi fi căsătoriţi sub apa cascadei.

— Foarte bine, fu de acord Lord Yelverton. Ce trebuie să port?

— Ţi-am adus aceste lucruri, Señor.

Díaz îi întinse o pereche de pantaloni albi ca aceia pe care îi poartă toţi mexicanii.

Arătau noi şi Lord Yelverton era sigur că nu mai fusese purtaţi înainte. Şi-i trase pe el şi fără nimic altceva pe el îl urmă pe Siaz afară din cort, la soare.

Tula fi aşteptă şi când o văzu ştiu că era întruchiparea zeiţei greceşti cu care o identificase din primul moment de când o văzuse.

Purta o rochie albă din material moale, dar după modelul indian era strânsă numai cu o panglică peste piept, iar gâtul şi umerii îi erau goi.

În jurul pieptului avea o eşarfă care îi ajungea până în pământ. Poalele erau brodate cu frunze roşii şi verzi, în aceleaşi culori primare cu care erau decorate carpetele mexicane.

Îi zâmbi, dar nu vorbi.

Pe când se întoarse să-l urmeze pe Díaz care se îndrepta spre cascadă Lord Yelverton fu sigur că nu purta nimic altceva pe sub rochie şi observă că avea părul strâns la spate cu o panglică legată cu o fundă, în acelaşi fel ca atunci când plecaseră călare de acasă.

Dură câteva minute până ajinseră la cascadă al cărei zgomot creştea pe măsură ce se apropiau. Apoi Díaz îl condusese la o stâncă mare, plată care străjuia cascada.

Muşchiul care o acoperea era umed de la apa împroşcată de cascadă şi ar fi fost uşor să le alunece picioarele pe el. Lord Yelverton o luă pe Tula de mână.

Díaz stătea la capătul stâncii cu spatele la cacadă în timp ce ei stăteau cu faţa spre ea şi într-o clipă fură udaţi până la piele, astfel încât Tula i se lipi rochia de trup.

Díaz începu să vorbească cu glas profund, liniştit.

— Desculţi pe pământul vieţii cu faţa spre ploaia vieţii, un bărbat şi o femeie se întâlnesc să fie perfecţi unul prin altul în prezenţa Luceadărului de Ziuă.

Se uită la Tula.

— Ridicăţi capul şi spune: „Bărbatul acesta este ploaia mea din Ceruri”.

Tula îşi ridică capul, avea ochii uzi de picăturile de apă când repetă:

— Bărbatul acesta este ploaia mea din ceruri.

Díaz îl privi acum pe Lord Yelverton.

— Îngenunchează, Señor, ating pământul şi spune: „Femeia aceasta este pământul pentru mine”.

Lord Yelverton se lăsă în genunchi, întinse mâna pe pământ şi spuse:

— Femeia aceasta este pământul pentru mine.

Se ridică iar Díaz îi făcu semn Tulei să-i urmeze instrucţiunile şi să spună încet şi clar:

— Eu, femeie, sărut picioarele acestui bărbat. Voi sta alături de el şi vom fi o singură făptură în lumina zorilor Luceafărului de Dimineaţă.

Îngenunche, se aplecă şi sărută picioarele lui Lord Yelverton, întâi unul, apoi celălalt.

Tot la instrucţiunilee lui Díaz, Lord Yelverton întinse mâna, o puse pe creştetul Tulei şi spuse:

— Eu, bărbat, sărut fruntea şi ating capul acestei femei, şi voi fi pacea şi mărirea ei şi vom fi o singură fiinţă în lumina zorilor Luceafărului de Dimineaţă.

Apoi o ridică pe Tula care era îngenuncheată, îi sărută fruntea, iar Díaz aşează mâna lui Lord Yelverton peste ochii ei şi mâna peste a lui şi spuse:

— Acest bărbat a întâlnit această femeie cu trupul său şi cu steaua speranţel sale şi această femeie a întâlnit acest bărbat cu trupul ei şi cu steaua dorinţei ei, iar ei sunt o singură fiinţă şi Quetzalcoatl i-a binecuvântat şi i-a făcut una cu Luceafărul de Dimineaţă.

Tula şi Lord Yelverton îşi trase mâinile de la ochii celuilalt şi în acest timp, lumina soarelui şi a curcubeului cascadei păru să-i învăluie cu un farmec indescriptibil.

Se uitară mult timp unul în ochii celuilalt şi li se păru că se îndepărtaseră de această lume şi intraseră într-o alta care nu mai era omenească.

Apoi Lord Yelverton o luă pe Tula de mână să o ajute să coboare de pe stâncă înapoi pe cărare.

Se îndreptară încet spre corturile lor, ţinându-se în continuare de mână.

Abia când ajunseră lângă ele se separară şi tot fără niciun cuvânt intrară fiecare într-al său.

Tula îşi scoase rochia udă, se şterse, îşi uscă părul şi îşi puse hainel obişnuite.

Pentru că îi luase mai mult timp decât lui Lord Yelverton să se schimbe, când ieşi afară din cort îl găsi pe el, Díaz şi Jiminex care o

aşteptau deja cu nerăbdare, gândi ea.

— Îmi pare rău… începu ea.

Fără să o privească, Lord Yelverton începu deja să meargă, încă, o dată, în direcţia cascadei şi a grotei din vârful stâncilor.

luminez şi Díaz cărau echipamentul şi când începu să urce, Tula îşi dădu seama pentru că nu voia ca Lord Yelverton să se obosească mai mult decât era necesar şi se gândiseră, de asemenea, că s-ar putea ca el să trebuiască să o ajute şi pe ea.

Oricum, ea era destul de obişnuită să se cațere în locuri greu accesibile şi ajunse pe platforma din faţa grotei în acelaşi timp cu Lord Yelverton.

Se trase suplă sus şi când îl urmări făcând acelaşi lucru ştia că era un test dacă ceremonia la care tocmai luase parte mai devreme îl putea salva să nu mai fie aruncat aşa cum fusese data trecută.

Cu teamă îl urmări ridicându-se în picioare şi în timp ce făcea acest lucru realiză că stătea între el şi cascadă, iar Díaz care tocmai se aburca se şi el cum o făcuseră şi ei mai înainte, era de asemenea, mai aproape de apă decât el.

— Am ajuns, remarcă Lord Yelverton, ca şi cum ar fi vrut să se asigure pe el însuşi.

Erau primele cuvinte pe ce le rostise unul dintre ei de când porniseră spre obiectivul lor.

Ei se îndreptară spre intrarea din grotă şi instntaneu Tula fu lângă el.

— Lasă-mă pe mine prima, îi spuse.

El strâmbă din gură când îi răspunse:

— La adăpost în fustele unei femei!

Glumea pe jumătate şi totuşi, ea simţi că era o notă de seriozitate în vorbele sale.

— Foarte bine, răspunse ea. Díaz va intra primul. Îi este credincios lui Quetzalcoatl şi niciun alt adept al acestuia nu i-ar face niciun rău.

Ridică puţin voce în timp ce rostea numele zeului, ca şi cum ar fi avertizat pe oricine ar putea să o audă.

Între timp, trecu în faţă şi intră în grotă.

Lord Yelverton îşi dădu seama că Tula îşi ţinea respiraţia şi era conştient că inima îi bătea cu putere, mai emoţionat decât atunci când descoperise mormântul unui faraon în Egipt şi în Turcia o statuie a

zeiţei fertilităţi care zăcuse în pământ sute de ani înainte să o dezgroape el.

De data aceasta era diferit, ştia că tot ce se întâmpise ai răscolise deja sufletul şi lui şi celor care erau cu el, iar atunci, momentul împlinirii era încă şi mai tulburător decât anticipase.

Grota era scundă dar mai largă decât se aşteptase şi intrarea în orice caz, nu părea atât de plină de praf sau de pietre căzute pe cât ar fi putut să fie.

Díaz mai făcu câtva paşi. Apoi se întoarse să spună:

— Am nevoie de o lanternă.

Jiminez o aprinse şi i-o întinse lui Lord Yelverton care, la rândul său, i-o trecu lui Díaz.

Acum, la lumina lanternei, puteau vedea că solul grotei era înclinat oblic, coborând în adâncimea stâncii. De asemenea, creştea în înălţime astfel încât chiar şi Lord Yelverton putea sta în picioare la mijlocul ei.

Díaz merse mai departe şi Tula socoti că făcuse vreo douăzeci de paşi sau chiar mai mulţi înainte să dea de capătul pasajului.

Aveau acum în faţă o porţiune zidită, iar pietrele care nu erau mari fuseseră aşezate cu abilitate una peste alta să formeze o barieră.

Se opriră cu toţi o clipă să privească. Apoi Díaz fără să spună un cuvânt, întinse mâna în spate şi Jiminez îi întinse un târnăcopt.

♣ ♣ ♣

După aceea Tula nu-şi mai aminti cât timp le luase să spargă bariera. La început Díaz, apoi Lord Yelverton Lucrase într-o manieră care ştia că era rezultatul unei lungi practici şi experienţe.

Graba în deschiderea unei incinte ar putea provoca stricăciuni ireparabile conţinutului şi chiar ar putea duce la prăbuşisrea tavanului de deasupra capetelor lor, dacă nu erau extrem de precauţi.

Amândoi, şi Díaz şi Lord Yelverton ştiau acest lucru şi în timp ce lucrau Tula stătea deoparte. Jiminez se rezema uşor de pereţii grotei în timp ce le întindea în tăcere uneltele pe care i le cereau.

Spaniolul asigurase bine protecţia prăzii sale.

Zidul fusese fără îndoială ridicat cu abilitate din mai multe pietre care fusese legate între ele cu o substanţă care împiedica trecerea şi nu se fărâmiţase cum era de aşteptat.

Dislocară piatră cu piatră şi le aşezase cu grijă de o parte a pasajului, făcând întâi un morman de o parte a intrării şi apoi un altul

de cealaltă parte.

În timp ce îi urmărea, Tula se întrebă câtă răbdare va avea Lord Yelverton.

Îi plăcea privirea concentrată de pe chipul lui şi faptul că uitase de orice altceva, în afară de sarcina pe care singur şi-o asumase.

Abia când trecerea fu destul de largă să intre fără dificultate prin ea. Díaz ridică lanterna care era pusă pe jos pe cărare şi o înălţă spre tavan.

Tula ştia că acesta era momentul când vor afla dacă eforturile lor nu fuseseră o pierdere de timp şi călătoria lui Lord Yelverton inutilă.

Pentru că era atât de tensionată, ea nu se putea stăpâni să nu îl ia de mână pe Lord Yelverton care stătea chiar în spatele lui Díaz aşteptând să văd ce le va dezvălui lumina lanternei.

Avea mâinile murdare de treaba pe care o făcuse şi când degetele lui îi prinseră mâna simţi încordarea vibrând în tot corpul lui.

Simţea şi ea acelaşi lucru iar el îşi spori strânsoarea până când încleştarea mâinilor deveni dureroasă.

Dar ar suporta o suferinţă mult mai puternică decât aceasta ştiind că astfel şi nu în alt fel erau o singură fiinţă aşa cum îi făcuse Díaz când îi căsători sub stropii cascadei.

♣ ♣ ♣

Cortul era luminat numai de stelele care se iviseră pe cer şi de lumina lunii care mângâia apele cascadei ce nu ajunseseră încă în vale.

Lord Yelverton stătea întins în pat şi Tula îi adusese ceva de băut înainte de a se retrage în propriul ei cort.

— Eşti obosit? îl întrebă.

— Nu te voi minţi, zâmbi el, zâmbi el. Sunt obosit, dar mult prea emoţionat ca să pot dormi.

Tula râse.

— Va fi în stare vreunul dintre noi doi să doarmă în noaptea aceasta.

— Nu îmi amintesc să fi fost atât de impresionat vreodată vreodată înainte, spuse Lord Yelverton. O clipă am crezut că nu e nimic acolo. Apoi am înţeles. Ar fi trebuit să ghicesc că spaniolul nu putea să fure decât piese mici dacă nu voia să atragă atnţia tovarăşilor săi.

— Nu mi-a trecut asta prin cap înainte de a intra în grotă, replică Lord Yelverton. Dar ar fi trebuit să ştiu după osul de jaguar şi

chihlimbar, că lucrurile pe care le-a luat de sub nasul compatrioţilor săi ar fi trebuit să fie mici, dar valoroase.

Urmă un moment de tăcere căci amândoi, şi Lord Yelverton şi Tula se gândeau la cele găsite: oase, jad, alabastru, perle, mărgea şi bucăţi de cristal, toate minunat sculptate, aşa cum fusese şi prima lui piesă de chihlimbar.

Împachetate în mici săculeţe care putreziseră în decursul anilor, la început părură insignifiante căci se aşteptau la ceva mai mare, mai volumino şi mai impresionant.

Abia când scuturară praful îşi dădură seama că valoare descoperirilor lor era inistimabilă şi că măiestria meşteşugarilor mixteci a căror artă era recunoscută ca fiind mai fină decât a oricăror altora, era reprezentată aici într-o colecţie unică în întreaga istorie a arheologilor.

Aşa cum avea să spună Díaz mai târziu, fiecare piesă avea o semnificaţie religioasă diferită de oricare altceva cunoscut până atunci de cei care studiaseră civilizaţia dispărută de la Monte Alban.

Diferite reprezentări ale lui Quetzacoatl îl făcusră să palpite pe Díaz însuşi, care era sigur că acestea fuseseră folosite în Piramida Soarelui.

Celor ce studiau hieroglifele s-ar putea să le ia timp să descifreze şi să interpreteze tot ce găsiseră, dar în acelaşi timp, fiecare pisă era atât de frumoasă încât Tula le atingea cu veneraţie şi ştia că fusese închinate cultului zeu.

După ce petrecură mult timp în grotă, Lord Yelverton aşează cu grijă majoritatea pieselor micuţe într-un sac pe care Jiminez îl adusese cu el.

— Acestea ar trebui să ne ajungă să le examină şi să vorbim despre ele astăzi, spuse. Mâine ne vom întoarce să le luăm pe celelalte. Presupun că nu este nicio primejdie dacă lăsăm grota nepăzită.

Díaz zâmbi.

— Señor, ai avut deja experienţa să ştii cât de bine este păzită.

Lord Yelverton uitase efectiv că în timp ce ei fuseseră lăsaţi să intre fără să fie molestaţi, un alt intrus ar putea fi tratat în acelaşi fel în care fusese tratat el înainte.

— Ai dreptate, Díaz, spuse el. Nu trebuie să ne facem griji în această privinţă.

Lord Yelverton coborî încet şi cu grijă stâncile, ducând el însuşi

sacul, pentru că nu ar fi vrut încredere să lase pe altcineva să o facă.

Stătuseră mai mult decât plănuiseră şi în timp ce Jiminez gătise ceva de mâncare, după-amiaza aproape trecu iar soarele nu mai ardea cu atâta putere.

După aceea, în timp ce Jiminez aranja comorile aduse de Lord Yelverton în sacul său şi le ştergea grijuliu cu o batistă de mătase, le aşează pe iarbă în faţa lui Díaz şi a Tulei.

La lumina zilei arătau şi mai frumoase decât i se păruse în grotă.

Totul era perfect la ele, de la puritatea cristalului la rozul mărgeanului şi transparenţa alabastrului.

Unele piese erau ornamentate cu perle, dar Lord Yelverton ştia ce era cu adevărat mult mai interesant pentru istorici decât orice altceva erau instrucţiunile de pe oasele de jaguar şi Díaz fu de acord cu el.

Le privi multă vreme şi lord Yelverton îi spuse:

— Mâine, Díaz, după ce aducem tot cea mai rămas în grotă, vreau să-ţi alegi o pesă pentru tine, sau mai exact pentru munca ta, căci ştiu că asta contează pentru tine mai mult decât orice altceva.

Pentru că vorbise într-un mod foarte înţelegător, Tula fi privi cu o expresie plină de gratitudine.

— Sunteţi sigur de ce spuneţi, Señor? întrebă Díaz încet.

— Bineînţeles că sunt sigur că asta vreau, replică Lord Yelverton. Alegerea îţi aparţine în întregime. Nu este problema valorii, dar cred că tu sigur vei şti care te interesează cel mai tare din punctul de vedere al încărcăturii ei religioase şi a rolului pe care l-a jucat în trecut.

Díaz rămăsese tăcut o clipă. Apoi îl privi în ochi pe Lord Yelverton şi spuse:

— Ai fost binecuvântat, fiul meu. Ai văzut Luceafărul de Dimineaţă şi el nu te va părăsi niciodată.

Cuvintele eru neobişnuit de mişcătoare. Apoi, ca şi cum sentimentele l-ar fi copleşit, se ridică şi se îndepărtă în tăcere. Ceilalţi îl văzură îndepărtându-se spre cascadă şi ştiură că merge să-l invoce pe Quetzalcoatl în torentul care îl reprezenta ca zeu al ploii.

Fără să mai spună ceva, Lord Yelverton puse comoara la loc în sac şi abia când ajunseră în cortul lui, Tula spuse:

— Ar fi înţelept din partea ta să te duci la culcare. A fost o zi lungă, plină de emoţie şi nu trebuie să faci o recidiv după ce Díaz şi cu

mine ne-am străduit atât de mult să te însănătoşim.

— Cred că ai dreptate, admise Lord Yelverton.

Când ea ieşi din cort, el începu să se drezbace şi se trânti mulţumit pe saltea.

♣ ♣ ♣

Mai târziu, Jiminez îi aduse cina şi când soarele apuse se întrebă de ce fusese lăsat singur când Tula intră în cortul său.

— Ce ai făcut?

— M-am gândit, îi replică ea, şi cred că am retrăit emoţiile pe care le-am încercat cu toţi astăzi.

— Şi m-ai iertat pentru că tulbur ceea ce ai crezut că ar trebui lăsat în pace pentru încă cel puţin o mie de ani? întrebă Lord Yelverton.

— Am greşit, spuse Tula cu simpatie. Díaz ştia, şi eu nu, că ceea ce ai putea găsi ar fi în avantajul oamenilor, sau cel puţin al acelora care vor să înţeleagă ce îi poate învăţa Quetzalcoatl şi ceilalţi zei.

Lord Yelverton zâmbi.

— Admit că atunci când am venit aici nu aveam în cap să fac acest lucru. Cred că eram doar un simplu arheolog pornit să scormonească după oase de dragul istoriei.

— Şi acum? întrebă Tula.

— Acum, ca şi tine, cred că poate ceea ce am găsit va aduce nu numai noi cunoştinţe omenirii, dar poate le va îmbogăţi şi gândurile, inimile şi sufletele.

Tula respiră adânc.

— Astfel am vrut să gândeşti.

— Şi poate ai hotărât să cred în felul acesta.

— Nu, nu, spuse ea repede. Tu singur ai descoperit asta, nu are nicio legătură cu mine.

— Are foarte mare legătură cu tine, Tulal

Se făcea tot mai întuneric în cort, iar capul ei era luminat de stelele de afară şi el se gândi că arăta ca o piesă de cristal.

— Vreau să ştiu ceva, spuse Lord Yelverton.

— Ce anume? întrebă Tula.

— Ce ai simţit când am fost căsătoriţi în falul acesta straniu? Ceea ce am simţit eu, cu siguranţă nu a fost ceea ce mă aşteptsem.

Ea nu îi răspunse şi Lord Yelverton se întinse să-i ia o mână într-ale sale.

Simţi că tremur când o atinse şi îi spuse cu insistenţă:

— Spune-mi ce ai simţit.

— Ca şi cum ar fi fost real… şi foarte adevărat că… spiritul creaţiei a trecut din apa cascadei în… noi şi am devenit parte din ei.

— La fel m-am gândit şi eu, îi răspunse Lord Yelverton. Şi nu m-am aşteptat să simt aşa ceva. În acel moment, tu şi cu mine eram foarte apropiaţi.

Când termină de vorbit îi ridică mâna până lângă buzele sale.

O clipă buzele sale întârziară pe pielea ei catifelată.

Apoi ea scoase un mic sunet pe care el nu putu să-l descrie ori să-l interpreteze.

Mâna îi alunecă dintr-a sa şi repede, ca o pasăre în zbor deasupra curentului de afară, ea dispăru.

Singur, Lord Yelverton zăbovi mult timp privin lumina lunii.

CAPITOLUL 6

Tula stătea pe iarbă uitându-se la obiectele preţioase pe care Lord Yelverton le întinse pe jos în faţa lui.

Erau treizeci în total şi îşi dădu seama că trebuie să fi fost treizeci şi patru la început, numărându-le şi pe cele patru pe care le furase marinrul.

Toate acestea fuseseră puse pe un fel de poliţă care era chiar în grotă şi era uşor de înţeles cum făcuse marinarul o gaură destul de largă să bage mâna să apuce pe primele patru obiecte care erau cele mai apropiate de fisura în stâncă.

Descoperiseră, de asemenea, un morman mare pe podeaua grotei care le păru a fi de praf.

În cele din urmă, îşi dădură seama că trebuie să fi fost rămăşiţele hainelor pe care spaniolul le lăsase în urma sa şi care se deterioraseră de-a lungul secolelor până nu mai rămăseseră nimic altceva decât nasturii de aur şi căpăstrul capului său, cu bride de aur şanţat folosit probabil la ceremonii oficiale.

Lord Yelverton ştia că acestea vor fi valoroase pentru Muzeul din ciudat de México, unde se hotărî să le trimită după ce vor fi organizat o expoziţie cu ele în Europa.

Dra II Dădu lui Jiminez doi nasturi de aur ai spaniolului care îl încântare atât de tare încât rămase mut de plăcere şu nu putu să-şi exprime recunoştinţa.

Lui Díaz îi luă mult timp să aleagă ceea ce voia să ia, încercând

întâi să descifreze inscripţiile de pe multe din comorile de alabastru şi mărgean, care pe lângă jad trebuia să fi fost aduse în ţară de marinari din Orient.

În Mexic nu fusese descoperit niciun obiect de jad din epoca primitivă şi nu erau depozite de acest fel în ţară, dar jadul era foarte valoros şi foarte frumos.

Era fascinant să faci speculaţii pe marginea modului cum ar fi putut să ajungă la mixteci care îl utilizaseră la fel ca şi alte pietre în practica cultului zeilor lor.

La amiază, vremea devenise toridă, dar acum se răcorea şi soarele nu mai ardea cu atâta putere.

Când Jiminez îl părăsi strângând bine nasturii de aur în mână, Lord Yelverton îi spuse Lui Díaz.

— Acum este rândul tău.

Díaz ridică obiectele unul câte unul şi Lord Yelverton îşi dădu seama că nu le privea doar ci simţea vibraţiile pe care le emiteau.

Era tăcut şi Lord Yelverton o văzu pe Tula cu ochii pironiţi asupra lui Díaz, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă şi ea care era cel mai important obiect din cele pe care le descoperiseră din punct de vedere al credinţei lor.

Se murdăriseră cu toţii foarte tare când căutaseră prin ştratul uriaş de praf bucăţile mici de aur de la brandenburguri – sau alte resturi din decoraţiile care odată trebuie că au omogenizat îmbrăcămintea care se folosea la ocazii festive sau în timpul ceremoniilor.

Lord Yelverton se gândi ca întorcându-se după alte comori, spaniolul îşi luase mai puţine lucruri cu el, şi în alt loc mai sigur şi-ar fi putut depozita hainele, la fel ca şi celelalte comori, dacă nu în grota păzită de spiritul celui care îl ucisese?

În cele din urmă, Díaz se hotărî.

— Dacă Señor îmi piermite, spuse liniştit, cu un glas profund, şi dacă nu îl vrei pentru tine, aş lua osul de jaguar care v-a adus aici.

Lord Yelverton zâmbi.

— Simt că are o semnificaţie specială pentru tine ca şi pentru mine, sepuse. Îţi captează atenţia chiar dacă n-ai vrea să te laşi influenţat.

— Aşa simt eu, spuse Díaz simplu. Mulţumesc, señor, zeii să vă biecuvânteze pentru generozitatea voastră.

Se ridică şi zise:

— Să nu vă deranjaţi dacă îmi auziţi vocea noaptea. Cred că acest os sacru va elibera spiritul rămas prizonier pe pământ.

Plecă apoi, iar Lord Yelverton o privi pe Tula căutând să se lămurească.

— Eu cred în aceste ceremonii care pot elibera un spirit de jurământul pe care l-a făcut, spuse ea. Biserica catolică îl numeşte „exorcosm", dar aici e altceva.

— Descopăr încă ceva, răspunse Lord yelverton. Sunt atâtea lucruri încât mi se pare că aş putea sta aici o mie de ani şi tot nu le-aş şti pe toate.

Tula râse încet.

— Mexicanii au o expresie care exprimă exact ceea ce încerci tu să explici. Este: *Como México no hay dos*.

— Nimic nu este ca Mexicul! Traduse Lord Yelverton.

— Exact! spuse Tula.

El privi comoara întinsă la picioarele lor.

— Cred că ar trebui să împachetăm toate acestea, spuse. Mâine le vom lua şi le vom arăta tatălui tău. Sunt sigur că îi vor părea tulburătoare.

Tula suspină uşor.

— Eu chiar cred că va regreta că nu a venit cu noi. Nu voi uita niciodată momentul când ai intrat în peşteră aşteptând aproape să fii aruncat afară şi apoi ai văzut tezaurul acesta pe poliţă.

— Am crezut că cisez, spuse Lord yelverton. Mi-a fost teamă că după toate aşteptările noastre.com fi dezamăgiţi.

— Şi mie, zâmbi Tula. Ar fi fost prea greu de suportat după ce aproape te-ai înecat.

Tremurul din vocea ei îl făcu să se simtă mişcat.

— Datorită ţie trăiesc, Tula, şi bineînţeles că orice îşi doreşti de aici este al tău.

Îl privi cu ochi mari iar el îşi dădu seama cu uimire că nu se aşteptase sădea nimic.

— Dar, desigur că intenţionez să-ţi dau un cadou care să-ţi amintească această experienţă de neuitat pentru amândoi, spuse el.

— Nu am nevoie… de nimic, spuse repede Tula. După cum spui şi tu a fost o experienţă de neuitat şi îmi voi aminti… întotdeauna de ea.

Deoarece putea să-i citească gândurile, ştia că nu se gândea la grotă ci la momentul în care fuseseră căsătoriţi sub ploaia de stropi a cascadei.

Pentru că nu voia să insiste, el spuse cu blândeţe:

— Mă gândeam să-ţi ofer diamantul, dar acum simt că ceea ce ar trebui să ai este coralul sau poate asta.

În timp ce vorbea alesese un obiect de jad minunat sculptat şi ornamentat cu perle.

Deoarece stătuseră îngropate atât de multă vreme, unele dintre ele îşi pierduseră strălucirea şi arătau puţin opace, dar Lord Yelverton era sigur căţinute în mână sau, mai bine, purtate chiar pe piele vor reveni la viaţă.

Se întrebă dacă n-ar trebui să-i sugere Tulei să-l poarte când se culcă, apoi se gândi că ar putea o sugestie prea intimă.

Privirile li se întâlniră iar el îşi dădu seama la ce se gândise.

— Cred că îşi vor reveni la soare, spuse ea.

— Sper să fie cum spui, răspunse el. Dacă nu, va trebui să le dai via A aşa cum ai făcut şi cu mine.

Urmă un moment de tăcere. Tula nu-l mai privea ci se uita la obiectul de jad pe care el îl ţinea în mână.

— Cred că ar trebui să aşteptă să vedem dacă tatăl tău poate să citească ceva din ce este scris pe aceste obiecte, spuse Lord Yelverton. Poate descoperin că vreunul dintre ele ţi se va potrivi ţie anume.

Zâmbi, înainte să adauge:

— Prima dată când ne-am plimbat împreună ai putut fi o vestală a zeiţei Luneii.

Ca şi cum s-ar fi ruşit Tula se ridica în picioare.

— Cu toate că m-am spălat pe mâini şi pe faţă, tot mă simt murdară după tot praful acela, spuse ea. Mă duc să mă îmbăiez lângă cascadă.

Se îndepărtă înainte ca Lord Yelverton să-i poată spune că i-ar fi plăcut să meargă cu ea. Apoi îşi spuse că ea s-ar fi putut ruşina.

Mai târziu, înainte de a termina masa de seară, soarele apusese şi întunericul şi întunericul se lăsă repede.

O clipă cerul deveni transparent, viu colorat, apoi primele stele ale serii licăriră deasupra cascadei şi în scurtă vreme străluceau pe cerul nopţii.

Lord Yelverton se întinsese sprijinit de trunchiul unuo copac

sub care mâncaseră. Cu un pahar de vin în mână, suspină de plăcere.

— Cum aş fi putut să ghicesc când am plecat din ciudat de Nexico în căutarea tatălui tău că voi găsi nu numai comorile pe care le căutam ci şi o uşă deschisă spre o lume nouă despre care nici nu ştiam că există.

Tula ceru din priviri o explicaţie, iar el continuă.

— Lumea ta în care sunt acum sunt pregătit să cred, o lume care, aşa cum mi-ai spus tu, este specifică Mexicului cu vrăjitoria, magia şi demonii ei.

— Ai uitat zeii şi îngerii, se grăbi să adauge Tula.

— Desigur, spuse el. Asta ai fost tu pentru mine – îngerul meu bun care nu numai că mi-a salvat viaţa, dar cu bagheta lui magică mi-a readus dorinţa în inimă.

— Şi acum vei trăi fericit până la adânci bătrâneţi.

— Acum că am urcat cel mai înalt munte şi ama ajuns pe culme şi am fost răsplătit cu premiul cel mare al comorii, cred că trebuie să mă opresc, spuse Lord Yelverton. Nu poate fi ceva mai presus. Dar atunci, ce mai pot face.

Ştia răspunsul fără să-l aştepte de la Tula. Mai ei multă treabă de făcut în Anglia cu casa ei, proprietatea şi familia al cărei cap era. Dar toate acestea îi păreau lipsite de importanţă faţă de emoţia descoperirilor arheologice şi a readucerii la viaţă a luminilor de mult apuse.

O vreme se lăsă tăcere pentru că era adâncit pe gânduri, apoi se auzi o voce omenească amestecată cu susurul blând al cascadei.

Amândoi ştiau că era Díaz care intona cântece religioase în grotă şi că Jiminez îl însoţea.

Glasul său se auzea ritmic şi monoton, iar lui Lord Yelverton i se păru că se împleteşte cu propriile sale sentimente şi cu misterul nopţi.

Întotdeauna muzica fusese expresia unei emoţii profunde pentru care nu existau cuvinte iar Lord Yelverton se întrebă la ce fel de muzică ar apela în acest moment dacă ar trebui să exprime ceea ce simţea precum şi recunoştinţa sa fată de Tula.

— Díaz va cânta toată noaptea, spuse ea. Fiecare notă şi fiecare cuvânt vor elibera progresiv omul sacrificat de legământul care l-a ţinut prizonier. În zori va fi liber să se alăture celor pe care i-a iubit.

Felul în care vorbea atât de simplu şi totuşi atât de profund în credinţa sa încât Lord Yelverton se simţi mişcat.

— Chiar crezi asta? întrebă el.

— Da.

— Atunci nimeni altcineva nu va mai păţi ce mi s-a întâmplat mie când am fost aruncat din grotă în cascadă.

— Nu va mai fi nevoi căci de acum grota este goală.

Totul părea normal dacă el ar fi putut accepta de la bun început explicaţiile că grota ei păzită de o forţă supranaturală.

Sub lumina stelelor, muzica apei şi incantaţia din depărtare se gândi că i-ar fi greu să nu creadă orice i-ar spune Tula.

Ca şi cum s-ar fi gândit la el, ea îi spuse:

— Eşti obosit şi ar trebui să mergi la culcare.

Lord Yelverton lăsă din mână paharul gol.

— Cred că ai dreptate. Abia aştept ziua de mâine să pot vedea chipul tatălui tău când va afla ce am adus cu noi.

— Dacă te gândeşti la binele lui, îi vei spune că nu ai găsit nimic.

— Cum aş putea face aşa ceva? protestă Lord yelverton. Tatăl tău este cea mai mare autoritate din întreaga lume în materie de străvechi civilizaţii din Mexic. Ştiu că tu crezi că este fericit pictând, dar cred că este o pierdere regretabilă şi aproape de neiertat a merelui său talent.

— Tu nu înţelegi.

— Ce este de înţeles aici? întrebă scurt Lord Yelverton.

— Când a murit mama mea, răspunse Tula, tata era ca un nebun. Eram foarte mică la vremea aceea dar am înţeles că cei care erau cu el credeau că s-ar putea sinucide.

Lord Yelverton o privi uimit.

— E adevărat?

— Da, răspunse Tula, şi probabil numai că mă iubea pe mine nu s-a sinucis, deşi doica mea l-a găsit într-o seară încercând să o facă.

— Nu pot să cred asta, spuse Lord Yelverton abia auzind.

Crezuse că Audenshaw era un tip excentric dar ce ar fi putut să fie atât de necontrolat şi nesocotit era aproape o insiltă la adresa naţionalităţii sale.

— La început a băut, spuse Tula cu voce impersonală ca şi cum ar povesti istoria cuiv care nu o privea personal.

Lord Yelverton, cu o nouă înţelegere a faptelor, îşi dădu seama că ea nu putea vorbi de sufeinţa tatălui său decât dacă făcea să sune ca o poveste obişnuită, deoarece era atât de adânc implicată.

De asemenea, era sigur că era pentru prima oară când povestea acest lucru cuiva din afară şi deoarece era profund interesat nu vru să o întrerupă.

— Când tata a descoperit ce îl făcea să sufere, continuă Tula, a ales un mod diferit de a încerca să uite.

Lord Yelverton ştiu fără ca ea să i-o spună în cuvinte că încerce să uite cunoscând alte femei

Acum înţelegea lungul şi de femei care trăiseră cu Audenshaw şi care fără îndoială, îl iubiseră cu adevărat în timp ce pentru el erau doar un narcotic, un drog care să-l facă să uite ceea ce pierduse.

— Mai, târziu, continuă Tula, ne-am mutat dintr-o parte în alta, iar tata nu-şi putea găsi locul, astfel încât nimeni nu putea şti de pe o zi pe alta dacă se va opri sau va pleca mai departe.

Nu era nevoie ca ea să exprime în cuvinte cât de greu fusese. Apoi spre surprinderea lui Lord Yelverton, spuse:

— După aceea, pentru că s-a gândit că i-ar fi făcut plăcere mamei, mtrimise de acolo.

— Unde ai plecat?

— La Florenţa.

Era atât de surprinzător că pe moment Lord Yelverton cu greu putu să creadă că ceea ce îi poveste era adevărat.

Nicio clipă nu bnuise că Tula fusese vreodată în Europa ori că ea cunoscuse altă viaţă decât cea de la Acapulco, sau oricum, nu în afară de locurile explorate de tatăl său.

— Am stat acolo un an şi jumătate, spuse Tula. M-am întors numai pentru că tata era în mare încurcătură cu copiii şi era greu să găsească pe cineva să-i îngrijească.

— Dar erai atât de tânără pentru astfel de răspundere, spuse scurt Lord Yelverton.

— M-am descurcat, răspunse Tula. Apoi când am întâlnit-o pe doamna Webber – noi îi spuneam Lisa – totul era mai uşor. Ea este cea care a găsi profesorii pentru Lucette şi şcoli pentru ceilalţi, iar acum faptul că tata s-a aşezat într-un loc face lucrurile mult mai simple.

În cele din urmă Lord Yelverton înţelesese de ce Tulei îi era teamă că el ar putea, din nou, să-l facă pe tatăl ei să nu îşi mai găsească astâmpărul.

— Ce vrei să fac? întrebă el.

— Presupun că va trebui să îi arătăm tatii ce ai găsit, admi se

tula. Ar fi o cruzime să nu o facem. Dar trebuie săvâl convingi că nu par să fie alte grote cu vestigii similare care să-l aştepte pe el… sau pe tine.

— Din punctul meu de vedere, acest lucru este uşor de făcut, spuse Lord Yelverton. Plănuiam să mă întorc în Anglia.

— Desigur.

Tula se ridica de pe locul unde stătuse şi tranversa încet pământul moale spre malul curentului.

Deasupra capului ei străluceau stelele dar ea privea în jos ca şi cum încă ar mai fi putut vedea peştişorii ţâşnind la suprafaţă printre pietre ca în timpul zile.

Lordul Yelverton i se alătură.

O clipă se opri uitându-se nu la apă, ci la ea.

Se gândea că era tot atât de încântătoare cum i se păruse în acea primă noapte cum o văzuse privind stelele, gândindu-se la Quetzalcoatl şi încercând să pătrundă miesterele cerului.

— Am altă sugestie, spuse în cele din urmă.

— Care anume? se interesă ea cu glas şoptit, dar nu se întoarse spre el.

— Pentru că suntem tot atât de norocoşi împreună de ce nu încercăm să găsim altă comoară în Yucatán?

Continuă zâmbind.

— Poporul tău, tolmacii, au inventat peninsula Ycatan după ce au fost izgoniţi din valea râului Moxico şi au dus acolo cultul lui Quetzalcoatl.

— Ştiu asta, spuse Tula, dar sunt surprinsă că o ştii şi tu.

— Am studiat puţin înainte să vin încoace, replică Lord Yelverton, dar am învăţ mult mai multe de la tine.

Tula nu vorbi iar el continuă.

— Lucam bine împreună şi de când m-ai readus înapoi la viaţă cred că am fost mai fericit decât oricând altcumva în viaţa mea, în ciuda rănilor pe care le am.

Se apropie de Tula spunând:

— Cu siguranţă, ar fi o pierdere pentru noi, sau poate o crimă să ne despărţim acum, iar eu să mă întorc în Anglia în vreme ce turămâi aici, când am putea fi împreună?

Glasul îi zăbovi asupra ultimului cuvânt şi în el se simţea un ton mângâietor pe care nu-l mai avusese niciodată în tot ce spusese.

Tula înălţă capul şi îl privi în ochi.

— Ce… spui? întrebă ea cu glasul stins, aproape în şoaptă.

— Spun asta, răspunse Lord Ye; verton.

În timp ce vorbea o cuprinse în braţe de umeri şi o trase aproape de el.

Apoi buzele sale le atinse pe ale ei.

În momentul acela ştiu că busele ei erau exact aşa cum se aşteptase să fie, răcoroase şi moi, inocente şi lipsite de experienţă.

Totodată atingerea acestora îi provoca o încântare pe care nu o mai cunoscuse în întreaga lui viaţă.

Sărutase multe femei, dar parcă niciuna pentru prima dată, iar acum, strângând-o pe Tula în braţe simţea o inexprimabilă emoţie…

Era, de asemenea, o anumită gingăşie neobişnuită pentru simtă mintele lui faţă de oricare dintre femeile pe care le dorise.

Tula îi transmitea acelaşi sentiment de religiozitate pe care ea îl încercase atunci când fusese căsătoriţi sub ploaia de stropi ai cascadei şi care pentru ea constituise un moment de absolută dedicaţie spirituală.

Lord Yelverton o strânse şi mai tare în breaţe.

— Eşti atât de frumoasă, atât de deosebită de femeile pe care le-am văzut până acum, spuse el. Te doresc, te doresc cu disperare… Ştii la fel de bine ca şi mine că nu pot trăi fără tine.

Nu aştepta ca ea să-i răspundă, ci o sărută din nou. Săruturile sale pasionale, lacome, posesive o contopeau cu fiinţa lui, astfel încât devenea o parte din el.

Abia când îi înălţă capul să-i privească chipul, foarte frumos în lumina lunii şi ochii ei negri şi misterioşi, abia atunci îi spuse:

— Vei venu cu mine!

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebre, şi el ştia că nu există nicio posibilitate să-l refuze…

Îi simţi trupul tremurând lângă al său.

— Te iubesc, îi spuse, şi în timp ce vorbea ştiu că era adevărat. O iubea aşa cum nu se aşteptase să iubească vreodată o femeie.

Apoi Tula, cu mâinile pe pieptul lui îl împinse uşor îndepărtându-l puţin de ea.

— Eşti obosit. Trebuie să mergi la culcare.

— Mai întâi vreau să fiu sigur de tine.

— Vom vorbi despre asta mâine.

— De ce nu acum?

— Trebuie să… mă gândesc.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să te gândeşti. O voi face eu. Vom merge împreună în Yucatán. Tatăl tău nu se va supăra pentru că, aşa cum mi-ai spus deja, are pe cineva să se îngrijească de el şi de copii, iar noi vom fi atât de fericiţi încât va trece mult timp înainte să am creun motiv să mă reîntorc în Anglia.

Tula se eliberase din braţele lui.

— Somn uşor, spuse ea duios. Zgomotu melodios al cascadei te va adormi.

— Numai buzele tale pot face asta, vru Lord Yelverton să răspundă.

Dar Tula fi părăsi deja, îndreptându-se repede şi în tăcere ca o fantomă albă pe sub copaci înspre cortul ei.

Pentru o clipă el se supără pentru că îl părăsise.

Voia să o mai sărute. Voia să fie sigur că ea înţelegea ce aştepta de la ea.

Apoi îşi dădu seama că era foarte obosit. Aşa cum spuse Tula, fusese o zi palpitantă şi chiar emoţionantă, mai ales în ultimele minute.

Încă o mai simţea în braţele lui, încă îi mai simţea trupul fraged.

„Este încântătoare, este absolut încântătoare", se gândi el. „Vom fi foarte fericiţi în Ycatan".

În timp ce se dezbrăca, se gândea din punct de vedere arheologic, Yucatán era un loc necercetat, sub toate aspectele. Întotdeauna auzise că acolo existau ruine neexplorate la fel de frumoase, dacă nu chiar mai frumoase decât cele de lângă ciudat de México.

De asemenea, i se spusese că mesajele sculptate în stâncile uriaşe care fuseseră dezgropate erau scrise într-o limbă pe care nimeni nu o putea citi.

„Dacă cineva mă poate ajuta în această nouă cercetare arheologică, aceasta va fi Tula".

Se întinse pe saltea şi îşi puse comorile lângă el, simţind că aproape îi vorbesc, că îi spun ceva ce trebuie să priceapă, dar care era dincolo de puterea lui de înţelegere.

„Dar chiar numai pentru aceste piese, este atât de mult de cercetat", se gândi el.

Îl izbi ideea că trebuia într-adevăr să le ducă întâi în Anglia înainte de a se îmbarca pentru altă expediţie. Dar ştia că pe moment

dorea atât de tare să fie împreună cu Tula încât nu ar putea să o părăsească şi de aceea, i se părea o idee excelentă să o ia cu el în Yucatán.

„Vom fi foarte fericiţi", îşi spuse înainte să adoarmă.

♣ ♣ ♣

Tula nu se dezbrăcase şi nu se întinse. Stătea la intrarea cortului ei uitându-se în sus la stele. Nu cunoscuse niciodată un asemenea extaz ca în momentul în care Lord Yelverton o sărutase şi toată dragostea care zăcuse închisă în inima ei înflori ca un boboc de hibiscus în întreaga lui splendoare.

— Îl iubesc! îl iubesc! şopti ea şi vocea se înălţă spre cer.

În acelaşi timpştia că ceea ce îi oferise el era numai ceea ce tatăl ei oferise numeroaselor femei care veniseră şi plecaseră de când murise mama ei.

Nu se gândise că Lord Yelverton ar putea să o ceară în căsători, dar dincolo de dorinţa ei puternică de a-l avea se ascundea frica nemărturisită că pentru el era doar un sentiment trecător.

Când dorinţa lui s-ar fi consumat ar însemna ca ea să se întoarcă acasă, iar el să plece în Anglia.

Nu este şocată, nici măcar surprinsă. Se gândi că era inevitabil, căci el văzuse felul în care trăia tatăl ei şi faptul că ea îi accepta comportamentul.

Ştiu apoi că deşi ar suferi cumplit să-l piardă pe Lord yelverton nu ar putea face ce voia el. Îi aparţinea lui pentru tot restul vieţii ei, indiferent dacă el ştia sau nu acest lucru.

Căsătoria lor sub ploaia de stropi a cascadei fusese la fel de adevărată pentru ea ca orice jurământ pe care l-ar fi făcut în faţa altarului înalt al Catedralei din ciudat de México.

Fuseseră uniţi ca soţ şi soţie de Quetzalcoatl şi primiseră binecuvântarea Luceafărului de Dimineaţă, iar nimic din ceea ce putea spune sau face oameni nu putea să-i despartă.

— Voi fi puterea lui, în crepusculul prelung al Lucefărului, şopti Tula cu faţa întoarsă spre înaltul cerului.

Iar aceasta, pentru ea înseamnă, până când viaţa ei pe pământ se va sfârşi.

Deoarece tot ceea ce spusese era pentru ea un jurământ sacru, nu va îngădui niciodată altui bărbat să o atingă, şi niciun altul, în afară de Lord Yelverton, nu va putea fi soţul ei.

— Nu înţelege, murmură ea.

Nu vorbea de amărăciune şi nici nu-l învinovăţea.

Ştia doar că, aşa cum Díaz credea în incantaţiile şi rugăciunile lui din grotă vor elibera sufletul celui ce fusese închis acolo vreme de trei sute de ani tot aşa şi ea îi aparţinea lui Lord ştia doar că, aşa cum Díaz credea în incantaţiile şi rugăciunile lui din grotă vor elibera sufletul celui ce fusese închis acolo vreme de trei sute de ani tot aşa şi ea îi aparţinea lui Lord Yelveton pentru tot restul vieţi ei.

El putea să nu fie conştient de acest lucru, să iubească şi să se căsătorească în credinţa lui cu o duzină de femei, dar în ceea ce o privea pe ea, era soţia lui şi de acum înainte nu se mai putea să se elibereze de jurământul făcut.

În cele din urmă când se întinse în cort şi închise ochii, Tula se simţea ca şi cum ar fi fost aproape de inima lui Lord Yelverton.

Simţea extazul adus de buzele lui făcând-o să vibreze uşor ca suflul vieţii pe care îl lăsase să curgă din trupul ei într-al lui.

— I-am dat suflul vieţii, se gândi ea, şi din această cauză îmi aparţine. Vieţile noastre s-au împletit şi acum suntem o singură fiinţă.

Pentru o clipă fu radios de mulţumită de această minune spirituală.

Totuşi, o parte logică, raţională a minţii ei cunoştea agonia care o aştepta dacă Lord Yelverton o va părăsi şi ea va rămâne singură fără el.

♣ ♣ ♣

Când se trezi, dimineaţa devreme, Tula se întrebă cum ar putea suporta să-l lase pe Lord Yelverton să plece fără ca ea să-i aparţină nu numai cu inima şi cu sufletul ei, ci şi cu trupul ei.

— Îi aparţine, murmură ea.

Totodată, cu o parte diferită a minţii ei, ştia că nu se putea coborî la nivelul femeilor cre veneau la tatăl ei fără alt gând decât acela al satisfacţiei fizice.

Ştia că nu le interesa inteligenţa lui, cunoştinţele lui vaste sau orice altceva în afară de faptul că era un bărbat extraordinar de atrăgător şi dorinţa de a-l avea le făcea să ardă ca para focului.

— Lord Yelverton trebuie să se întoarcă în Anglia, decise Tula.

În vreme ce întreaga ei fiinţă îşi striga durerea de a se despărţi de el, ştia că era ceea ce el trebuia să facă.

Imediat după răsăritul soarelui se îmbrăcă şi începu să

pregătească micul dejun. Când Lord Yelverton i se alătură îi spuse:

— Propun să plecăm cât mai curând posibil şi când ajungem acasă poţi să dai instrucţiuni servitorilor tăi să vină să strângă corturile.

— Este o idee bună! răspunse Lord Yelverton.

— Cred că Diz şi Jiminez vor mai dormi, aşa încât ar fi mai bine să plecă fără să ne luăm rămas bun. Au rămas cu incantaţiile abia când s-a crăpat de ziuă şi trebuie să fie foarte oboziţi.

— Să sperăm că au reuşut să ducă la bun sfârşit ce şi-a propus să facă, răspunse Lord Yelverton.

Nu îl interesa în mod deosebit şi imediat ce terminară micul dejun pregătiră caii şi porniră să coboare dealurile spre Acapulco.

Pentru că nu mai era nevoie să treacă prin sat să se întâlnească cu *Curândera*, aleseseră un drum cu mult mai scurt decât cel care veniseră.

Era abrupt iar pietrele nefixate de stânci erau ascuţite şi periculoase, dar caii erau obişnuiţi şi păşeau cu siguranţă, deşi erau tineri.

Când ajunseră lângă casă îl văzură pe Ajax Audensaw venind printre tufişuri din direcţia mării.

Înotase evident şi îi făcu Tulei un semn de bun venit cu mâna, iar aceasta se îndreptă spre el şi îl luă de gât.

— Eşti bine tată? Au fost probleme cât am lipsit eu?

— Nu, deloc! Liza s-a îngrijit admirabil de noi dar mă bucur că te-ai întors.

Ea îl sărută, apoi fără să mai spună niciun cuvânt intră în casă.

Îl lăsă pe Lord Yelverton să-i explice ce se întâmplase şi să-i arate lui Awudenshaw comorile.

Când le cercetă, bărbatul mai vârsnic uită cu desăvârşire de picturile sale şi redeveni în întregime arheolog.

Luă în mâini piesă cu piesă şi le întoarse pe o parte şi pe alta, treaduse câte ceva din inscripţiile de pe ele, dar mărturisi că era uimit de cea mai mare parte dintre ele.

— Te felicit, Yelverton! spuse ele în cele din urmă. Abia îndrăznesc să mă gândesc că toate acestea au stat chiar spatele casei mele, ca să zic aşa, şi eu n-am avut habar de existenţa lor.

— Nu le-am fi putut găsi fără Tula.

— M-am gândit eu că ţi-ar putea fi de ajutor.

— De asemenea, mi-a salvat viaţa.

Lord Yelverton nu-i explicase exact de ce căzuse în cascadă deoarece dorea să minimalizeze efectul pe care îl avusese asupra lui, dar Audenshaw aflaase deja de la servitorii cere le adusese corturile că fusese rănit.

— Díaz era cu tine, îi spuse el. Auzisem dinainte despre puterile lui de a vindeca. Este un om ciudat. Presupun că ştii că este un adept al lui Quetzalcoatl?

— Da, mi-a spus, răspunse Lord Yelverton.

— Este extraordinar cât de mulţi oameni din diferite părţi ale Mexicului se închină acestui zeu deosebit, remarcă Audenshaw. Ceea ce ai descoperit tu va adăuga multe date la cunoştinţele lor despre acest zeu. Dintre toate divinităţile lor, el era unul dintre cei mai plăcuţi.

Apoi Audenshawâncercă să descifreze multe din semne şi să deducă după forma în care erau prelucrate diferite piese din pietre preţioase şi ce rol jucau în ceremoniile în care fuseseră folosite.

Când prânzul fu gata, spre surprinderea lui Lord Yelverton, Tula nu se arătă deloc.

— Du-te şi chiamo pe Señorita Tula, îi porunci unuia dintre servitori Audenshaw.

— Señorita întreabă dacă Señor o va scuza, răspunse omul. Îşi spală părul şi este prea ocupată să vină la masă.

Audenshaw râse eternul feminin, spuse el. Tu ai făcut o descoperire uluitoare pentru muanitate şi ea se gândeşte cum arată!

— Este îndreptăţită să facă acest lucru, răspunse Lord yelverton. M-a îngrijit cu foarte multă pricepere câtă vreme eram prea rănit să mă pot mişca.

— Tula ştie foarte bine să îngrijească pe cineva, răspunse Ajax Audenshaw, dar cât aţi fost plecaţi m-am gândit că ar trebui să aibă alt fel de viaţă, aşa încât am făcut multe planuri pentru ea.

— Ce fel de pinuri?

Lord Yelverton se încruntă dar Audenshaw nu observă când îi răspunse:

— Cred că ar trebui să viziteze familia mamei ei din Irlanda. Ei mi-au sugerat acest lucru acum doi ani când am adus-o înapoi de la Florenţa, dar eu am refuzat pe de-o parte din egoism şi apoi am vrut să se ocupe de familia mea.

— Ceea ce am înţeles că a şi făcut cu cea mai mare eficienţă.

— Desigur, admise Audenshaw, dar în timpul cât a stat cu tine lângă cascadă am înţeles că era ceva ce mama ei n-ar fi îngăduit să se întâmple şi nici bunicul ei, contele de Kikerry.

Lord Yelverton rămase mut de uimire.

Audenshaw îi răspunse înainte ca el să fi pus întrebarea:

— Nu ai ştiut că soţia mea era membră a familiei irandeze O'Kerry? Am crezut că ţi-ai dat seama de descendenţa celtă care se distinge la Tula.

— Mi-am dat seama că este neobişnuit de sensibilă, spuse Lord Yelverton încet.

— Au fost irlandezi altcumva? întrebă Audenshaw. M-am îndrăgostit de mama Tulei din primul moment când am văzut-o. Ea spunea că soarta sau poate spiriduşii au făcut ca noi să fim împreună.

Râse.

— Oricum ar fi fost explicaţia, ne-am căsătorit la trei săptămâni după ce ne-am cunoscut, spre furia contelui care îşi făcea tot felul de planuri pentru frumoasa lui fiică.

În vocea lui Audenshaw se simţea un ton deosebit iar Lord Yelverton îşi dădu seama că tânjea după soţia lui moartă într-un fel emoţionant şi atât de grăitor încât avu senzaţia că intră într-o zonă foarte personală.

Apoi Audenshaw spuse brusc:

— Tula vă merge în Irlanda şi eu nu voi avea, de data aceasta, niciun motiv să în împotrivesc. De fapt, mă gândeam că poate vei fi atât de bun să ai grijă de ea în timpul călătoriei. Este un drum prea lung pentru o tânără fată să-l facă singură.

Consideră de la sine înţeles ca Lord Yelverton să accepte şi în consecinţă nu aşteptă răspunsul lui.

În loc de aceasta, ridică piesa de jad şi începu să vorbească despre măştile care fusese descoperite în câteva piramide aztece, care-i îi intrigaseră pe cei ce încercară să explice cum a ajuns jadul în Mexic.

♣ ♣ ♣

După ce îşi spălă părul, Tula şi-l uscă la soare.

Dormitorul ei avea un balconaş, unul foarte mic dar frumos lucrat în fier, într-un stil pe care spaniolii îl adaptaseră pentru casele pe care le sonstruise în Mexic.

Stătea cu spatele, nu privea marea, iar soarele era atât de cald în

părul ei, încât părea să-i străbată tot corpul.

De fapt, nu se gândea la ea, ci la Lord Yelverton, întrebându-se ce va spune acesta când va afla că se opune dorinţei lui. De asemenea, se întreba cum l-ar putea refuza politicos arătându-i că în acelaşi timp că îl iubeşte.

Faptul că va trebui să-şi ia rămas bun de la el când va pleca, ştiind că nu-l va mai vedea niciodată, era ca şi cum şi-ar fi tăiat un braţ sau un picior. Odată el plecat, ştia că ea nu va mai putea fi niciodată o fiinţă întreagă.

Dar nu putea să strice ceea ce fusese frumos şi sacru într-un moment important pentru ea, pentru totdeauna gravat în inima ei.

Ştiuse înainte ca Díaz să sugereze ceva, că dacă se căsătoreau, paznicul grotei nu va mai putea să-i facă lui niciun rău. Când se afla lângă el sub ploaia de stropi a cascadei şi Díaz îi căsătorise cu cuvinte minunate al ritualului Matrimonial din credinţa lui Quetzalcoatl, simţise ca şi cum zeul însuşi ar fi fost lângă ei.

Le binecuântase viaţa şi traiul, împreună cu stropii pe care îi făcuse să cadă asupra lor.

Pentru adepţii lui Quetzalcoatl, Luceafărul de Dimineaţă era poate cel mai sacru simbol. Făcea parte din fiecare ceremonie şi era prezent în aproape toate rugăciunile.

Fusese traduse versurile de pe o pânză care rămase pe pereţii piramidei sale şi atât tatăl ei cât şi Díaz i le recitară Tulei.

Dar copii zeului vin şi pleacă.

Vin de cincolode Luceafărul de Dimineaţă.

Şi într-acolo se întorc din lumea pământească.

Adesea, Tula le repeta pentru sine. Apoi, un an mai târziu, Díaz îi mai aduse încă trei versuri.

Cum de ştia astfel de lucruri nu a putut înţelege niciodată cu exactitate, dar simţea că era o cale de comunicare între preoţii lui Quetzalcoatl care nu se dezvăluia oamenilor obişnuiţi.

Numai pentru că Díaz ţinea la ea şi ştia cât erau de sincere sentimentele ei faţă de zeul venerat îi vorbise fetei aşa cum nu vorbise niciodată altui străin.

Se întâlniseră pe o coastă a muntelui când Tula ieşise să călărească. Neputând să se oprească de a-i împărtăşi exaltarea care răzbătea din cunoştinţele sale despre zeu, aproape imediat ce se aşezară să vorbească îi spuse ce învăţase:

— Acestea fac parte din adoraţia rituală a zeului, îi declară el mândru:

„Cei care mă urmează trebuie să treacă munţii cerului.

Să treacă de casele stelelor noaptea.

Mă vor găsi numai în Luceafărul de Dimineaţă”.

Când semăntase, Tula simţise pentru o clipă că atingea cerul, că Lord Yelverton mergea cu ea şi găseau Luceafărul de Dimineaţă, iar ei erau una cu el aşa cum Luceafărul trăia în ei.

Acum ştia că pentru Lord Yelverton nu însemnase acelaşi lucru şi aşa cum bănuise de la început – deşi el nega – jucase teatru, astfel încât să poată ajunge la grotă şi să obţină ceea ce îşi dorea din toată inima.

Fusese cu siguranţă, căci datorită ei căsătoria fusese acceptată.

Dar acum nu se mai simţea însurat şi nici bencuvântarea lui Quetzalcoatl nu o mai simţea acţionând asupra lui.

— Sunt soţia lui, îşi spuse Tula visătoare, dar el nu este soţul meu.

Simţi că ochii i se umplură de lacrimi, dar nu le lăsă să îi curgă pe obraji.

Îşi spuse că fusese norocoasă să-l găsească, aşa izoltă cum trăia în Acapulco.

Numai soarta şi poate Quetzalcoatl însuşi îl aduseseră în viaţa ei, aproape e şi cum ar fi coborât chiar din Luceafărul de Dimineaţă.

Venise, îl cunoscuse, îi salvase viaţa şi el o va săruta.

Atât ar trebui să fie suficient, se gândi Tula, iar ea ar fi lacomă dacă ar cere mai mult.

Totuşi, îi era imposibil să nege că tot trupul ei se avânta spre el cu un strigăt atât de primitiv, parcă venit din adâncul pământului.

Era Eva chemându-l pe Adam, căutând bărbatul care îi aparţinea încă de la începutul timpurilor şi căruia să-i aparţină până când vor seca mările.

„De poimâine nu-l mai vede niciodată”, se gândi Tula.

Dar acum nu-şi mai putea stăpâni lacrimile fierbinţi, de durere, care i se revărsau pe obraji.

CAPITOLUL 7

Mai târtziu, în cursul acestor zile, Tula descoperi că avea de făcut multe lucruri, despre care uitase cât timp fusese plecată.

Împreună cu Liza se ocupaseră să sorteze hainele copiilor şi

când aceştia se întorseseră de la şcoală descoperi că avea de rezolvat multe dintre problemele lor care, deşi nu foarte importante, îi luau o mulţime de timp.

Îşi dădu seama că Lord Yelverton era cu tatăl ei, iar când Carlotta veni să-i pozeze lui lui Audenshaw, aceasta o expedie scurt, în mod evident nefiind interesat de nimic altceva în afară de arheologie.

Toate acestea o îngrijorau pe Tula, poate că ar fi putut să-l determine să se întoarcă la propriile lui săpături arheologice. Dacă o făcea, Tula se întrebă dacă va trebui să stea singură cu copiii la Acapulco sau dacă ar fi mai bine ca ei să îl însoţească.

„Suntem prea mulţi, se gândi Tula aproape cu disperare, şi în afară de asta, ce se va întâmpla cu şcoala lor?"

Chipul ei exprima atâta îngrijorare încât Liza îi zâmbi.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji, Tula, spuse ea. Lucrurile se rezolvă de la sine şi copiii s-au simţit foarte bine când ai fost tu plecată.

— Ştiu asta, spuse Tula, şi îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Nu este nevoie, replică Liza. Îmi face plăcere să vin aici şi că spun drept, mă simt în siguranţă în mic mea căsuţă de jos, din sat.

Privi pe fereastră palmierii şi florile şi spuse încet:

— Aici e ca acasă. Oriunde priveam în devon era frumos ca aici.

Tula vru să spună că din punctul ei de vedere ar putea rămâne la ei pentru totdeauna.

Apoi se gândi că mai întâi trebuia să-l întrebe pe tatăl ei.

Poate că el ar considera că încă o femeie în casă ar fi plictisitoare, dar Liza era atât de înţelegătoare!

În mod evident prezenţa lui Dolores nu o şoca iar copiii o iubeau, de la Petronella care voia întotdeauna să o ia în braţe, până la Lucette care asculta fără murmur când o punea să-şi aranjeze părul sau să-şi dezbrace lucrurile cele mai strident colorate.

— Toţi te iubim. Liza, spuse tula cu cimplitate şi observă că faţa femeii mai vârsnice se înroşise de plăcere.

După amiază, când află că Lord Yelverton şi tatăl ei plecaseră de acasă, Tula se simţi puţin supărată că nu îi ceruse să meargă cu ei.

Nu ştia unde olecaseră, spre grotă ori în Acapulco.

Se simţea părăsită, apoi, pentru că îi părea că nu mai era nimic de făcut acolo, se plimbă prin grădină până la marginea stâncii, aşa cum făcuse în prima noapte când Lord Yelverton venise la ea, când privea stelele.

Îşi aminti că era furioasă pe el, dar acum ştiu că nu era supărare, ci teamă pentru că era atât de chipeş. Se presupunea că instinctiv îi fusese frică să nu se îndrăgostească de el.

Dar chiar acest lucru se întâmplase.

Îl iubea atât de mult încât încât imaginea lui acoperise întreg universul şi oriunde privea nu era nimeni altcineva decât el.

După mult timp se îndreptă înapoi spre casă şi din nou descoperi că tatăl ei şi Lord Yelverton nu se aflau împreună în atelier.

„Nu mă vor", se gândi ea visătoare. „În acelaşi timp însă uită că dacă nu aş fi fost eu, nu ar fi avut plăcerea să inspecteze frumoasele sculpturi din grotă, ori să încerce să descifreze ce este scris pe ele".

Se întrebă dacă putea să-l creadă pe Lord Yelverton pe cuvânt şi să-şi aleagă una dintre piese pentru ea însăşi.

Apoi se gândi că nu va avea nevoie de niciun suvenir sau stimulent care să-i mintească vizita lui.

Întotdeauna îşi va aduce aminte de acel moment când fuseseră căsătoriţi sub ploaia de stropi ai cascadei şi când el o sărutase. Ştia că de două ori călătoriseră împreună spre stele şi că era a lui pentru eternitate.

„Îl iubesc! îl iubesc!" se gândi din nou.

Pentru că ochii i se umplură de lacrimi, urcă în grabă în dormitorul ei, ca să evite întâlnire cu cineva care să o vadă că plângea fără motiv.

Acum el ar trebui să plece, se gândi, şi îşi imagină că servitorii lui, care aduseseră înapoi corturile lui lăsate la cascadă, le-ar împacheta şi încărca pe spinările măgarilor şi cailor cu care veniseră la Acapulco.

„Trebuie să-mi iau rămas bun într-un mod demn", se gândi „Nu trebuie să afle niciodată ce mult înseamnă pentru mine plecarea lui sau cât de mult îl iubesc. Niciodată el nu va putea admira o femeie care să fie nestăpânită sau labilă emoţională, ca Dolores".

Apoi îşi dădu seama că dacă ar fi fost ca Dolores ar fi plecat cu Lord Yelverton, aşa eu îi ceruse el să facă.

Nu şi-ar fi putut imagina ceva mai asemănător raiului decât să fie cu el în Yucatán.

Ar lucra toată ziua curăţând piramidele şi mormintele, despre care i se spusese că le îngropase jungla, dar marginea lor mai putea fi văzute prin vegetaţia tropicală Iar noaptea ar fi împreună sub

strălucirea stelelor.

Tula îşi ţinu respiraţia la încântarea provocată de acest gând.

Acum ştia cât de puternice era braţele lui şi că buzele lui puteau aprinde nu numai un extaz şi o minune dincolo de cuvinte, dar şi un foc pe care ea l-ar simţi cutremurându-l tot trupul până când i-ar ajunge pe buze.

Era atât de adâncită în gândurile ei despre Lord Yelverton încât tresări surprinsă când auzi bătăile în uşă.

— Ce este? întrebă.

— Señor mi-a cerut să vă spun că cina se va servi puţin mai devreme în seara aceasta, îi răspunse unul dintre servitori.

— Mulţumesc, spuse tula. Nu voi întârzia.

Putea ghici de ce tatăl ei poruncise să cineze mai devreme şi gândul o străbătu ca un fulger.

Înseamnă că Lord Yelverton pleacă a doua zi dimineaţă la răsăritul zorilor.

Călătorii procedau în acest fel în mod obişnuit, ca să poată beneficia la plecare de răcoarea zorilor. Apoi, când ziua devenea fierbinte, se puteau odihni împreună cu caii lor la umbra copacilor până după-amiaz târziu.

— Pleacă! Pleacă!

Cuvintele păreau să se repete şi să se multiplice în mintea ei.

Se spălă, apoi rămase uitându-se în dulap. Se întreba ca orice femeie, ce ar trebui să îmbrace pentru seara în care îl va vedea pentru ultima oară.

Era surprinsă că nu îi ceruse vreodată între patru ochi cu ea şi se gândi că totul se datora faptului că tatăl ei avea atât de multe lucruri să-i spună.

Cu toate acestea era sigură că, dacă el ar dori să fie cu ea, ar găsi o scuză oarecare pentru mai târziu, în seara aceasta.

Gândurile îi reveniră înapoi la haine.

În cele din urmă alesese o rochie pe care nu o mai purtase, căci o păstrase pentru o ocazie specială, care nu se ivise însă niciodată.

Era albă, ca multe dintre rochiile ei, făcută dintr-un şifon moale care se mula pe corp şi o făcea să arate foarte subţire şi în acelaşi timp, foarte tânără.

Pentru că îşi spălase părul, părea că razele de soare se prinseră în el. Totuşi, când se privi în oglindă înainte să iasă din camera ei, îşi

dori mai degrabă să aibă frumuseţea zeiţeii lunii, care i-ar fi plăcut lui Lord Yelverton.

Se gândi că poate, când el va fi în Yucatán, ar putea privi cerul şi şi-ar aminti de ea.

La o distanţă de sute de mile, el ar fi singur, ea la fel şi s-ar putea uita în acelaşi timp în noapte.

— Ar trebui oare să merg cu el?

Întrebarea îi rămăsese în minte.

După aceea îşi spuse că nu ar putea îndura să intre în aceeaşi categorie cu femeile care trăiau cu tatăl ei pentru scurtă vreme. Când îl plictiseau le înlătura cu uşurinţa cu care arunci un ziar din ziua precedentă.

— Ar strica dragostea noastră, ar înlătura binecuvântaerea primită de la Luceafărul de Dimineaţă.

Ceea ce împărţiseră ei sub ploaia de stropi a cascadei era sacru, iar pentru ea era un legământ.

— Sunt soţia lui, îşi spuse, şi pentru vă legătura noastră este binecuvântată nu pot şi nu voi deveni amanta lui.

Inima îi spusese că fusese o nebunie şi că lăsase fericirea să-i scape printre degete.

Dar sufletul ei ştia că decizia era cea dreaptă şi că nu putea să-şi distrugă propriile idealuri.

Încet, cu toate că ar fi vrut să se grăbească, merse prin culoarele întortocheate înspre locul unde ştia că Lord yelverton şi tatăl ei o aşteptau pe verandă.

Erau într-adevăr acolo şi când îl văzu îmbrăcat în costumul de seară, inima îi tresări puternic şi simţi că lumea se învârte în jurul ei.

El îi zâmbi şi i se păru, cu toate că nu era sigură, că în ochii lui se aprinse o sclipire de admiraţie.

Tatăl ei îi întinse mâna pe care ea o luă cu recunoştinţă, căci dorea un sprijin.

— Arăţi foarte bine în seara asta, draga mea, îi spuse el. Trebuie să te pictez în rochia aceasta.

Cu un efort, Tula râse deschis.

— Nu aş arăta la fel de decorativă la fel ca Carlotte.

— Nu sunt sigur, spuse el. Acum, privindu-te mă gândesc că am greşit şi nu mi-am dat seama că nu aveam nevoie să angajez un model din afara casei.

— Mă flatezi, tată! spuse Tula. De astfel, ştii că aş fi un model care n-ar sta liniştit nicio clipă şi acest lucru te-ar înfuria.

În sărută pe obraz şi se aşeză pe un scaun lângă el, conştientă tot timpul, că Lord Yelverton o urmărea din priviri.

Apoi copii veniră vijelios din casă înfometaţi. Cu toate acestea, arătau mai curaţi şi mai ordonaţi decât de obicei, pentru că Liza avusese grijă de ei.

Liza era cu Petronella în braţe şi se îndreptă spre Ajax Audenshaw, căruia îi spuse:

— Fiica ta cea mică doreşte să-ţi spună „noapte bună". Este aproape adormită dar a insistat să vină să te vadă.

Era un copil afectuos şi se cuibări la pieptul său.

El o privi cu o expresie blândă pe chip, ceea ce îl făcu să arate chiar şi mai atrăgător decât de obicei.

Tula se uită la Liza şi îşi dădu seama că se gânde şi ea la acelaşi lucru, doar că expresia din ochii ei o făcu pe Tula să fie sigură că Liza îl iubea pe tatăl ei.

„Poate că într-o zi, „se gândi ea „tata îşi va da seama că ar fi mult mai fericit cu Liza decât cu aceste femei încântătoare care îi solicitau numai atenţia şi nu sunt interesate de nimic altceva decât de propria lor persoană".

Petronella era aproape adormită şi Ajax Audenshaw se aplecă să o sărute, apoi i-o întinse înapoi Lizei.

— Pare că îi merge mult mai bine cu sănătate, remarcă el.

— Este perfect sănătoasă şi fericită de când i-am modificat regimul alimentar, răspunse Liza. Acum doarme bine şi nu mai este agitată.

— Eşti o femeie deşteaptă!

— Încerc să fiu, replică ea, pentru că îi iubesc pe copiii tăi.

Ea zâmbi, ceea ce o făcu să arate de-a dreptul incitant.

Tula se surprinse rugându-se să se îndeplinească tot ce spera ea. Liza şi tatăl ei ar fi o echipă perfectă.

Apoi, în mintea ei apăru o întrebare.

Dacă Liza ar fi fost permanent acolo să se îngrijească de el şi de copii, ea ce ar mai avea de făcut?

Instinctiv se uită la Lord Yelverton.

Îi întâlni privirile şi pentru că se temea că ochii ei să nu îi trădeze disperarea, îi întoarse repede în altă parte.

Din fericire chiar în acel moment se anunţă că cina era servită şi intrară cu toţii în casă, copiiireprezindu-se zgomotos spre locurile lor şi aşteptând nerăbdători primul fel de mâncare.

Dolore sosi şi ea, ceea ce provocă agitaţie căci bărbaţi se ridicară în picioare, la fel şi băieţii, cam fără tragere de inimă ascultând solicitarea expresă a Lizei.

— Chiar trebuie să cinăm la această oră nepotrivită? întrebă Dolores. Spaniolii mănâncă târziu, foarte târziu, la ora nouă sau zece. Este mult mai civilizat.

— Aici suntem numai englezi sau mexicani. Alege, noi sau spaniolii! răspunse Ajax Audenshaw.

Timbrul voci sale o făcu pe Tula să arunce o privire rapidă în direcţia lui.

„Începe să se plictisească tot mai tare de ea", îşi spuse şi se bucură.

În ceea ce o priveşte pe ea, Dolores fusese cea mai puţin atrăgătoare femeie pe care tatăl ei o adusese să locuiască cu el.

Era sigură că Dolores nu va putea fi îndepărtată fără scene şi certuri, incriminări şi fără îndoială, ieşiri temperamentale.

Tula ştia cât istovitor va fi acest lucru şi pentru ea, căci, ca de obicei, ar avea de îndurat mult.

Apoi, ca şi cum ar fi simţit ce s-ar putea întâmpla, Dolores scoase la iveală toate ispitele din repertoriul ei pentru a reţine asupra sa atenţia lui Audenshaw pe tot timpul cât cinară.

Când terminară de mâncat îl trase pe acesta într-un colţ, hotărâtă să-l păstreze numai pentru ea.

Copii o zbughiră în grădină iar Tula rămăsese pe verandă lângă Lord Yelverton.

— Am ceva de vorbit cu tine, îi spuse el în şoaptă.

— Ce anume?

Avea sentimentul că el era pe punctul de a-i cere să-i precizeze clar dacă pleca la drum cu el sau nu.

Cu toate că ştia ce răspuns să-i dea, i-ar fi fost greu să o facă şi încă mai greu să-l lase să plece.

Simţi cum întreg trupul ei se încorda iar degetele i se încleştară până când unghiile îi lăsară semne în palme.

— Am pierdut ceva de mare însemnătate la cascadă, spuse Lord Yelverton.

Vorbea cu glas scăzut parcă i-ar fi fost teamă să nu fie auzit.

Nu era ceva ce Tula se aşteptase să-i spună şi cum îl privi surprinsă, continuă:

— Ştiu că este târziu, dar am nevoie de tine să mă îndrumi într-acolo, căci nu sunt sigur că mai nimeresc drumul.

— Da desigur, fu de acord Tula.

Ştia de ce se grăbeau, pentru că, ceea ce pierduse să poată fi găsit şi împachetat ca să-l poată lua cu el în dimineaţa următoare.

Avu senzaţia că acordul ei îl bucură, dar el spuse doar:

— Hai să plecăm imediat. Am poruncit să fie pregătiţi caii.

— Să mă schimb?

— Nu mai este timp pentru aceasta. Vino aşa cum eşti îmbrăcată.

Tocmai se pregătea să-i spună că rochia ei nu era suficient de lagă că să călărească bărbăteşte, dar el o prinse de braţ şi când o atinse simţi că toate gândurile îi zburară.

Singurul lucru de care era conştientă era fiorul ce i-l dădea atingerea mâinii lui şi de o bruscă slăbiciune care făcea imposibilă orice împotrivire la tot ceea ce îi cerea el.

El o conduse afară din casă, la poartă, unde văzu cei doi cai care îi aşteptau, unul dintre ei purta o şa cu oblânc.

Zâmbi, gândindu-se că motivul pentru care elinsistase că trebuie să meargă aşa cum era îmbrăcată se baza pe aceea că îi displăcea să o vadă călărind bărbăteşte în fusta ei cu franjuri.

Lord Yelverton nu pierdea timpul.

O urcă în şa, îi aranjă rochia apoi urcă pe calul său fără să rostească niciun cuvânt.

Deoarece ştia că asta aştepta de la ea, Tula călări în faţa lui, gândindu-se în acest timp care ar fi cel mai scurt drum pe care ar trebuyi să apuce spre cascadă ca să ajungă acolo înainte să înnopteze.

Era curioasă ce ar fi putut el să piardă şi îi fu oarecum frică să-i întrebe în eventualitatea că ar fi fost una din preţoasele comori care fuseseră în grotă.

Apoi îşi spuse că el nu trebuia să se îngrijoreze, chiar dacă asta era ceea ce lăsase în urma lui acolo.

Din sat nimeni nu se ducea noaptea la cascadă, şi era sigură că şi dacă ar fi găsit în timpul zilei ceva, oameni era prea superstiţioşi să se atingă de ceva ce îi aparţinuse lui Díaz, care stătuse acolo.

Ca preot al lui Quetzalcoatl era şi el o fiinţă sacră iar ţărani aveau nevoie de binecuvântarea lui pentru familiile sau pentru recoltele lor.

Soarele tocmai începuse să apună înconjurat de o vâlvătaie strălucitoare care se reflecta în mare şi în râu chiar în momentul care ajunseră într-un loc de unde îl puteai vedea.

Poteca îngustăc pe care Tula o alesese nu le mai permitea, ei şi lui Lord Yelverton să călărească unul lângă altul.

Totuşi, ea era perfect conştientă de prezenta lui în spatele ei şi se întrebă dacă el se gândea cu emoţie la ziua de mâine sau poate, şi cu puţin regret pentru că urma să o părăsească.

„Pentru el vor urma lucruri noi de făcut, alte comori de descoperit şi oameni noi pe care îi va întâlni, iar pe mine mă va uita", îşi spuse în sinea ei.

O dată în plus o năpădi ca un val uriaş că era nebună să-l lase să plece singur.

Soarta, cu nebăuitele ei căi magice, îi făcuse să se întâlnească, atunci când după toate legile probabilităţii nu era nicio posibilitate pentru ei să se cunoască în această viaţă sau în oricare alta.

Dar se întâlniseră şi, printr-o glumă a sorţii, se căsătoriseră şi fuseseră binecuvântaţi de Luceafărul de Dimineaţă.

„Totuşi, pentru el toate acestea n-au fost de ajuns", se gândi Tula.

Vru să strige durere ce o chinuia pentru că nu putea să-l aibă pe bărbatul iubit.

„Mă doreşte, dar asta nu e suficient. Mă doreşte ca femeie, aşa cum tata o doreşte pe Dolores şi pe toate celelalte femei".

Se gândi că pentru bărbaţi ca tatăl ei şi Lord Yelverton femeile erau ca florile, li se păreau frumoase şi le doreu până când le culegeau. Apoi se ofileau şi nu lăsau în urma lor nici măcar mireasma.

Urcase încet şi acum poteca îngustă începea să coboare în vale.

Câteva minute mai târziu, Tula auzi murmurul familiar al cascadei, la început nu cu mult mai tare decât bâzâitul unei albine, apoi din ce în ce mai tare.

Acum era din nou muzica ce construia fundalul sonor pentru gândurile, sentimentele şi dragostea ei în tot timul cât se îngrijise de Lord Yelverton.

Avea un sentiment ciudat un sentiment ciudat ca şi cum ar fi

revenit acasă împreună, un bărbat şi soţia lui, întorcându-se în locul căruia îi aparţineau şi unde îi aştepta fericirea.

„Poate că atunci când vom ajunge acolo, mă va săruta de rămas bun", se gândi Tula. „Atunci, cu toate că îl va auzi plecând nu va trebui să-l privesc îndepărtându-se mâine dimineaţă".

Îşi spuse că aşa era cel mai bine pentru ei amândoi, şi pentru că nu o putea vedea, ar fi capabilă să-şi stăpânească lacrimile.

Zgomotul cascadei deveni mai puternic şi acum, după ce înconjurară o stâncă, Tula văzu chiar lângă ea locul unde stătuseră în corile lor.

Apoi, spre uimirea ei, constată că nimic nu se schimbase şi corturile erau tot acolo.

Îşi aminti că Lord Yelverton – sau poate ea îi sugerase? – că servitorii ar putea veni să le strângă.

Evident uitaseră să o facă, şi acum i-i putea întârzia plecare în dimineaţa următoare. Cu toate acestea nu era sigură dacă acest lucru o bucura sau o întrista.

Nu putea să creadă că ceea ce uitase erau pur şi simplu corturile, pentru că dacă şi-ar fi amintit că rămăseseră tot acolo, ar fi putut să-şi trimită servitorii să le aducă înapoi în timp ce ei cinau.

Ar fi avut suficient timp să facă acest leru pe lumină.

Calul ţule ajunsese pe pe ţăpşanul plat acoperit cu iarbă unde îşi puseseră corturile şi ea sări din şa.

Lăsă calul liber şi se îndreptă spre curentul de apă conştientă tot timpul că şi Lord Yelverton, care fusese puţin în urma ei, descălecase.

După ce făcu aceasta, el luă căpăstrul de pe calul său şi! puse pe jos, pe pământ. Apoi, desfăcu şi harmaşamentul de pe calul Tulei.

O surprinse gestul său cu toate că ştia că astfel de caii puteau să pască mai uşor iarba abia crescută.

De asemenea, îi făcu plăcere pentru că se gândi că el nu se grăbea deloc să se întoarcă şi voia să vorbească cu ea.

„Cel puţin, nu vom fi deranjaţi", se gândi.

Apoi i se făcu frică de ceea ce ar putea să-şi spună unul altuia.

Presupunând că va încerca să o convingă să plece cu el şi va refuza să accepte un răspuns negativ, ce se va întâmpla atunci?

Ştia că era un subiect pe marginea căruia nu dorea să se certe cu el.

Ar fi fost stânjenitor pentru amândoi şi ar fi putut să strice

amintirile fiecăruia dintre ei după ce se vor despărţi.

„Trebuie să-l fac să înţeleagă", îşi spuse Tula.

În acelaşi timp, nu îi era frică numai de ceea ce ar putea spune el, ci de ceea ce ar simţi ea.

„Îl doresc! îl doresc cu disperare!" se gândi şi începu să tremure când el ajunse lângă ea, la malul râului.

— Mă tem că servitorii tăi au uitat să strângă corturile, spuse ea.

— Eu nu le-am cerut să le ia de aici.

— Ai uitat? Ar fi trebuit să-ţi amintesc, dar nu ne-am văzut toată ziua.

— Da, ştiu, spuse el. La tine acasă nu este uşor să porţi conversaţie liniştită cu cineva.

Tula zâmbi.

— Tocmai mă gândeam că aici nu vom fi întrerupţi.

— Sunt bucuros de acest lucru.

Urmă o tăcere şi pentru că Tula se simţea puţin înspăimântată, spuse:

— Ce ai pierdut? Ce trebuie să căutăm?

— Am pierdut ceva foarte important, replică Lord Yelverton, şi te-am adus aici pentru că eşti singura persoană care îl poate găsi pentru mine.

— Desigur că îl voi găsi, dacă este posibil, spuse Tula. După ce trebuie să mă uit?

Din nou, se lăsă tăcere, iar ei i se păru că el venise mai aproape de ea.

— Mi-am pierdut inima, Tulal

Nu era răspunsul la care se aştepta şi pentru că acesta o înfricoşa, ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut să se apere.

— Nu… nu… te rog… nu spune… asta, îl imploră ea. Am crezut… că ai înţeles… am crezut că ţi-ai dat seama când nu am venit… să te văd astăzi toată ziua… că nu pot face… ce vrei tu.

— De unde ştii ce vreau eu? întrebă Lord Yelverton.

— Tu mi-ai spus… noaptea trecută.

— Cred că ce ţi-am spus eu noaptea trecută te-a indus în eroare, aşa cum mi s-a întâmplat şi mie.

Ea nu înţelegea şi îl privi uimită, dându-şi seama în acelaşi timp cât era de atrăgător.

Razele soarelui trecuse de vale şi acum mângâia numai vârful de

sus al cascadei ce părea astfel de aur.

Tula fi văzu profilându-se pe fundul acesteia şi îi păru ca un războinic aztec cu un coif de aur deasupra mantiei de valuri.

— Cred sincer, îi spuse Lord Yelverton cu o voce liniştită că nu sunt necesare niciun fel de explicaţii între noi, şi de aceea te-am adus aici, în seara aceasta. Tula, ca să putem începe luna noastră de miere fără teamă că vom fi deranjaţi, singuri, numai noi doi aşa cum suntem deja în gândurile noastre, şi poate şi în sufeletele noastre de când mi-ai salvat viaţa.

Felul în care vorbea o făcu pe Tula să se cutremure, dar tot nu înţelesese.

— Luna… noastră de miere? îngăimă ea.

Se gândi cu tristeţe că nu putea să-i ofere ce dorea el de la ea şi că-l va supăra când se va îndepărta de el călare.

— Suntem căsătoriţi! spuse Lord Yelverton. Ai uitat?

— Nu voi uita niciodată, replică ea, dar asta nu înseamnă… acelaşi lucru şi pentru tine.

— Numai eu pot spune dacă este adevărat sau nu, îi răspunse.

Ea nu replică şi după o clipă el continuă:

— Spune-mi, Tula, dacă plecam mâine, aşa cum te aşteptai tu să fac, şi tu nu m-ai fi revăzut niciodată, ai fi considerat că eu sunt soţul tă pentru totdeauna datorită căsătoriei noastre sub ploaia de stropi ai cascadei?

Se gândi că răspunsul ei nu era ceea ce dorea el să audă, astfel încât Tula nu îl putu privi în faţă şi se lăsă o lungă tăcere înainte să spună cu un glas abia şoptit:

— Da… da.

— Aşa m-am gândit şi eu, spuse Lord Yelverton, şi totuşi eşti gata să mă laşi să plec şi să rămâi nemăritată pentru tot restul vieţi tale.

— Poate că… ţi se pare ciudat… şi poate… foarte stupid, spuse Tula, dar când am fost binecuvântaţi de Luceafărul de Dimineaţă am ştiut că niciun alt bărbat nu poate să mai însemne ceva în viaţa mea.

— Nici nu va fi alt bărbat, spuse Lord Yelverton cu fermitate.

Se apropie şi mai tare de ea şi ridică mâinile.

— Te rog… te rog… ascultă-mă! îl imploră Tula. Deoarece eu aşa simt… şi pentru că ştiu că nu este acelaşi lucru şi pentru tine… trebuie… să pleci de aici. Nu trebuie să îţi faci griji din pricina mea. Voi

avea… multe lucruri de făcut şi… îţi sunt profunde recunoscătoare că mi-ai dat atât de multă… fericire.

— Şi asta va fi destul, întrebă Lord Yelverton, pentru tine şi pentru mine?

— Trebuie… să fie suficient.

Se temea că ar putea să-l dezamăgească, aşa încât adăugă repede:

— Nu vreau să… te supăr, dar pentru că ar fi păcat să murdărim dragostea noastră… nu pot să plec cu tine.

— Cred, de asemenea, spuse Lord Yelverton cu vocea sa profundă, că simţi că nu te poţi coborî, şa fii ca femeile acelea cu care tatăl tău încercă să o uite pe mama ta.

Încă o dată, Tula crezu că îi citea gândurile şi pentru că îi era imposibil să vorbească, dădu afirmativ din cap.

— Noaptea trecută, înainte să te sărut, continuă Lord Yelverton, mă gândeam numai cât de interesant şi de emoţionant ar fi să te am lângă mine în Yucatán. Pentru că noi am trăit într-o stare de ciudată încântare şi poate într-o lume divină în aceste ultimele zile, aproape că uitasem de locul acesta, unde stăm acum.

Se opri, apoi înconjurând-o cu braţele sale:

— După ce te-am sărutat, am revenit cu picioarele pe pământ.

O simţi înflorindu-se, când o atinse. Apoi, ca şi cum i-ar fi fost imposibil să cse lupte cu el, ea se întoarse şi îşi ascunse faţa în pieptul lui.

— Ceea ce am înţeles că nu mai sunt o persoană singură, că nu mă mai pot gândi numai la mine, ci că sunt parte din tine, aşa cum tu eşti parte din mine, spuse cu multă blândeţe Lod Yelverton. Mi-ar fi imposibil să pornesc mai departe prin viaţă fără tine.

Ştia că Tula avea respiraţia tăiată şi spuse:

— De asemenea, draga mea, suntem căsătoriţi nu numai în faţa lui Quetzalcoatl, oricât de important este acest lucru, ci şi în conformitate cu legile din Mexic.

Tula scoase un strigă scurt şi ridică capul să-l privească.

— Ce vrei… să-mi spui?

— Îţi spun că deoarece am simţit că ar fi o farsă pentru tine şi pentru mine să mergem la bisericăc şi să ne căsătorim, după ceremonia de sub ploaia de stropi a escadei, m-am însurat cu tine în această după-amiază la Curtea Civilă din Acapulco!

Tula era atât de uluită încât îl privi cu ochi mari iar el îi spuse zâmbind:

— Nu este atât de dificil pe cât pare. Pentru străini tot ce se cere este un consimţământ scris al tatălui tău şi certificatul de naştere emis de oficialităţile britanice. Din fericire, pe al meu l-am avut la mine.

— Suntem… căsătoriţi?

Tulei îi era greu să rostească cuvintele.

— Suntem căsătoriţi legal, răspunse Lord Yelverton, dar, dragostea mea, cred că singura căsătorie care va conta pentru noi amândoi este cea care a avut loc acolo, sub ploaia de stropi, a cascadei.

— Chiar crezi asta? Crezi… cu adevărat?

— Îţi jur că aşa cred, răspunse el, dar nu eram sigur cât de mult însemna şi cât de adânc mă afecta până când te-am sărut şi tu mi-ai spus că că mă iubeşti.

Felul în care vorbise o făcu să se ruşineze şi Tula îşi ascunse din nou capul la pieptul lui, când el îi spuse:

— Nu mi-ai spus în cuvinte, dar când te-am atins, am devenit inseparabil şi tu eşti în inima mea ca suflul de viaţă pe care l-ai dat trupului meu.

Tula scoase o exclamaţie incoerentă. Apoi el îşi dădu seama că plângea.

— Draga mea, iubirea mea, ce am spus de te-a făcu aşa de nefericită?

— Este… pentru că sunt… atât de fericită, şopti ea printre lacrimi. Eu… credeam că te-am pierdut… astăzi… că mă vei părăsi… mâine în zori şi că nu te voi mai vedea… niciodată!

— Nu numai că mă vei vedea, replică Lord Yelverton, dar vei fi cu mine pentru tot restul vieţii noastre, şi poate şi dincolo, în eternitate.

Tula ridică ia capul şi cu toate că el văzu că avea obraji umezi, ochii îi străluceau.

— Te iubesc! Te… iubesc! strigă ea. Ce pot să fac… să-ţi dai seama cât de mult te iubesc…!

— Vom avea destul timp să ne vorbim unul altuia despre dragostea noastră, spuse Lord Yelverton, pentru că vreau ca noaptea asta să fie una deosebită pentru tine, dragostea mea, şi la fel pentru mine; vreau să îmbraci acum rochia în care erai când am fost căătoriţi sub ploaia de stropi ai cascadei.

— Mi-ar… plăcea… să o fac.

— Sunt sigur că este acolo în cortul său, spuse Lord Yelverton.

Îi dădu drumul din strânsoarea braţelor iar în timp ce o privea în lumina ultimelor raze ale soarelui, se gândi că nu văzuse niciodată o femeie care să arate atât de rasioasă!

Tot mai avea lacrimi pe obraji ca picături de apă din cascadă, dar strălucirea ei era ca soarele când mângâia vârful cascadei dându-i reflexe aurii.

Tula rămăsese nemişcată o clipă, privindu-l. Apoi ca şi cum ar fi vrut să i se supună, fugi spre cortul ei şi Lord yelverton merse într-al său.

Aşa cum se aşteptase, pantalini albi mexicani pe care îi purtase la căsătoria lor rămăsese unde îi lăsase şi îi îmbrăcă lăsându-şi bustul gol, aşa cum fusese atunci când urmaşe instrucţiunile lui Díaz.

Nu zăbovise mult în cort dar când ieşi afară, soarel dispăruse şi primele stele începură să apară pe cerul translucid.

Se uită în sus la ele, apoi, mai mult simţind decât auzind, ştiu că Tula era acolo.

Se îndrepta spre el în lumina difuză a înserării, iar rochia cu modele tradiţionale, brodate jos pe poale, strălucea albă pe fundul verzui cu părul care cădea acum peste umerii goi.

El se gândi că nu există altă femeie care să arate mai fermecătoare şi în acelaşi timp, atât de pură şi de spirituală ca şi cum ar fi fost o zeiţă coborâtă pe pământ.

El nu se mişcă şi aştepta ca ea să ajungă lângă el şi o strânse la piept.

— Ştii cât eşti de frumoasă?

— Spune-mi… te rog… dragul meu… spune-mi! Mi-a fost atât de teamă că nu îţi plac şi că nu sunt… destul de potrivită pentru tine.

— Cum poate cineva să nu admire luna, stelele sau florile? întrebă el. Tu eşti întruchiparea tuturor acestor lucruri şi încă şi mai mult.

Ea se apropie şi mai tare de el.

— Te iubesc! Numai la acest lucru mă pot gândi să ţi-l spun… şi pentru că te iubesc… nimic altceva nu mai există… pe lume… în afară de tine.

El o sărută uşor pe frunte şi ea se gândi la ce spusese el în timpul ceremoniei lor de căsătorie când o sărutase pe frunte ca şi

acum.

Din nou i se păru că pentru el era foarte simplu să îi citească gândurile.

— Îţi sărut fruntea, dragostea mea, aşa cum tu mi-ai sărutat picioarele. În scurtă vreme îţi voi săruta întreg trupul, pentru că te ador.

— Nu trebuie… să spui astfel de lucruri, murmură Tula. Nu te… merit, dar am ştiut când ţi-am sărutat picioarele, că eram gata să te urmez desculţă… până la capătul lumii… numai dacă şi tu mă iubeai aşa cum… te iubesc şi eu.

— Te iubesc, spuse lord Yelverton, şu nu am nimic important să-ţi ofer decât pe mine însumi şi dragostea mea.

— Este tot ceea ce îmi doresc, murmură ea, dar oare dragostea mea va fi de ajuns pentru tine?

El zâmbi.

— Cred că avem atât de multe lucruri în comun!…

Tula scoase o exclamaţie de fericire profundă şi îşi lăsă capul pe umărul lui, apoi îşi dădu seama că nu avea cămaşă şi el înţelese de ce ea roşise.

Râse cu multă blândeţe.

— Dragostea mea, spuse el, sunt gata să învăţ de la tine despre zei, dar sunt multe lucruri omeneşti pe care tu trebuie să le înveţi de la mine.

— Vreau… să învăţ, spuse Tula, iar tu trebuie să mă înveţi despre dragoste… ca să nu te… dezamăgesc.

— Nu o vei face niciodată. Eşti ca o peşteră care conţine atât de multe lucruri minunate şi preţioase şi putem anticipa numai splendoarea a tot ceea ce vom găsi.

— Mă voi ruga într-un ca tu să descoperi continuu noi lucruri despre mine, astfel încât să nu-ţi doreşti niciodată să pleci… să cuţi… dragoste… în altă parte.

Lord Yelverton râse.

— Poţi fi sigur de asta. Mă voi delecta şi fermeca, şi presupun chiar că mă voi încânta cu comoara pe car mi-o dai şi mi se va părea inepuizabilă.

— Sper să fie aşa, spuse Tula, sper că întotdeauna să îţi par astfel, dar te rog… va trebui să mă ajuţi.

— Crezi că îmi doresc altceva? întrebă Lord Yelverton. Şi apoi,

dragostea mea, tu ştii că eu îţi aparţin tot aşa cum îmi aparţii mie. Mi-ai dat sărutul vieţii şi trăiesc datorită ţie în acest moment, în acest loc.

O strânse şi mai tare în braţe şi îi spuse, cu buzele aproape de gura ei:

— Sunt foarte bucuros că trăiesc şi de asemenea, sunt şi foarte excitat.

Ea ridică buzele spre el atunci când el o sărută, o sărută cu sălbăticie, pasionat, lacom, cu săruturi care îi aduceau aproape unul de celălalt, până când simţi inima lui bătând lângă a ei şi ştiu că era imposibil ca timpul sau oameni să-i despartă vreodată.

În timp ce Lord Yelverton o săruta, întunericul cădea şi stelele străluceau deasupra capetelor lor şi licăreau în nisip, iar în cele din urmă, răsări luna încet peste copaci şi polei cascada în argintiu.

Tot mai stăteau uitându-se unul la celălalt atât de aproape încât păreau să se împletească cu muzica apei.

Apoi Tula simţi degetele lui Lord Yelverton desfăcându-i cordonul care îi prindea rochia.

Acesta căzu moale pe pământ ca umbra unui suspin.

El îşi luă braţele din jurul ei şi se trase înapoi pentru o clipă să o privească alb-argintie, minunată, ca o statuie greacă în lumina lunii.

Ştia că ea îi umpluse altarul inimii care fusese întotdeauna gol şi era tot ceea ce căutase mereu la o femeie şi i se păru imposibil să găsească.

Pentru că era cuprins de extaz, ea nu se ruşină de nuditatea ei şi rămăsese privindu-l cu ochi mari în care totuşi, stelele se reflectau uşor.

Pentru o clipă se gândi că el va îngenunchea şi îi va săruta picioarele apoi dorinţa o făcu să o ridice în braţe.

— Te iubesc, dragostea mea! spuse el. Te iubesc şi te ador, dar te şi doresc!

Ea scoase un mic strigăt de fericire în timp ce el o aducea spre umbra din taina cortului său…

— SFÂRŞIT —